

Джоана Линдзи

НЕЖЕН БУНТ

Джоана Линдзи

Нежен бунт

Глава първа

Англия, 1818 година

– Страхуваш ли се, миличка?

Розалин Чадуик извърна глава от прозореца на каретата и нищеция се пред погледа ѝ пейзаж. Повече от час тя гледаше навън и не виждаше нищо.

Дали се страхува? Беше съвсем сама на света. Нямахме закрилник. Нямахме семейство, за което да мисли и се тревожи. По пътя към едно неизвестно бъдеще оставяше зад себе си всичко познато и близко. Дали се страхува? Изпитваше ужас.

Разбира се, тя нямаше да каже нищо на Нети Макдоналд. Нямахме по никакъв начин да издаде чувствата си. Самата Нети беше доста нервна, откакто вчера сутринта прекосиха английската граница. Опитваше се да го скрие. Правеше се на недоволна както обикновено, но личеше, че е уплашена и изнервена. Преди да потеглят беше весела и жизнерадостна. Не се промени настроението ѝ дори когато пресичаха омразните ѝ ниски планини на Шотландия. Самата тя идваше от високите планини и там бяха минали всичките ѝ четиридесет и две години. Никога не беше предполагала, че ще дойде ден, когато някой ще я застави да напусне обичните си родни места, да прекоси сама границата към Англия. Англия! Но Нети никога не би я изоставила. Не и скъпата, не и милата Нети.

Розалин успя да ѝ се усмихне. В зелените ѝ очи мъждукаха весели пламъчета. Опитваше се да вдъхне кураж на прислужничката си.

– Ох, Нети, защо да се страхувам? Нали успяхме да се измъкнем през нощта? Нали сме по-умни? Джорди ще претърси Абървил и Единбург и никога не ще отгатне, че сме тръгнали за Лондон.

Нети се усмихна доволно при мисълта за досегашния им успех. Забрави за момент страха и омразата към англичаните. Омразата към Джорди Камерън беше по-дълбока.

– Предполагам, чи ще се задуши от злоба и яд, когато разбере, чи сме отгатнали мръсните му планове. Нели тъй? Аз ни харесвах Дънкан, бог да го прости. Той тъ накара да обещаеш и ти трябваше да го направиш. Той мислеше, че туй е най-доброто за теби. Нидей да мислиш, чи съм толкоз проста, за да не забележа, чи си забравила и хубавия си

английски, за който дядо ти беше довел оназ чудесна учителка. Ни трябва да го забравяш особено сега, когато сме в гнездото на дявола.

Розалин широко се усмихна на последните назидателни думи на Нети. Не устоя на желанието да я подразни малко.

– Когато срещна англичанин, а това ще стане съвсем скоро, ще си припомня правилния си английски. Няма да ми отнемаш малкото време, което ми остава да мисля за всяка дума, която казвам.

– Хм, туй е само когат съм толкоз притеснена. Но виждам, чи го забравяш.

Разбира се, че Нети го знаеше. Тя познаваше Розалин много добре, дори понякога по-добре от самата нея. И знаеше, че само когато Розалин не е в настроение, можеше да забрави правилния английски език и да заговори на шотландския диалект, усвоен от Грамп и Нети. Тя все още беше притеснена и имаше основание за това. Но не беше достатъчно разстроена, че да забрави напълно набития ѝ в главата от учителя правилен говор. Розалин въздъхна.

– Надявам се, че куфарите са пристигнали. Иначе ще се окажем в доста неприятно положение.

Двете бяха потеглили само с един кат дрехи, за да надхитрят братовчед ѝ Джорди в случай, че някой ги видеше и му кажеше.

– Това най-малко да те безпокои, момиче. Сигурна съм, чи спести много време кат доведе она лондонски модист в Камерън, за да ти ушие всички онез красиви рокли. Дънкан, бог да го прости, беше тъй предвидлив, че изпрати куфарите предварително един по един. Тъй че Джорди не ще заподозре нещо, дори да ни наблюдава непрекъснато.

Неги си мислеше, че е много забавно да се измъкнеш посред нощ, както бяха направили те – със запретнати поли и стари бричове под тях, така че ако случайно някой ги види на лунната светлина, да ги помисли за мъже. Розалин също мислеше така. Всъщност тя се беше забавлявала единствено в началото на тази лудост. Бяха отишли до най-близкия град, където ги чакаше предварително нает кочияш с карета. Трябваше да минат няколко часа, за да се уверят, че никой не ги преследва. Едва тогава предприеха това пътешествие. Всички притеснения и цялата по-тайност бяха необходими, за да надхитрят Джорди Камерън. В края на краищата Грамп беше убедил Розалин, че това е необходимо.

Розалин повярва, когато видя лицето на Джорди, докато слушаше завещанието на Грамп. Той беше племенник на Дънкан Камерън, най-малкият внук на брат му и единствения жив наследник мъж. Джорди имаше всички основания да получи част от огромното богатство на

Дънкан. Но имението беше завещано на Розалин, единствената внучка. Тя получи земята, мелниците, безбройните работилници, всичко. И Джорди изпадна в ярост.

– Ни трябваше да се изненадва толкоз – каза Нети, когато Джорди си тръгна след четенето на завещанието. – Джорди знае, че Дънкан го мрази и го обвинява за смъртта на майка ти. Затуй те ухажваше толкоз много през всички тези години. Знаеше, че дядо ти ще остави всичко на теб. Сега Дънкан е мъртъв и нямаме никакво време за губене.

Не, нямаше никакво време за губене. Розалин се убеди в това, когато след прочитането на завещанието той я помоли да се омъжи за него. Тя за пореден път му отказа. Същата нощ двете с Нети заминаха, без да имат време за скръб и съжаления. Тя обеща това на дядо си. Достатъчно беше скърбила последните два месеца, откакто научи, че на Дънкан му остават броени дни. Последните му седем години бяха изпълнени с непрестанна мъка и болки. Само шотландският инат и силен характер му бяха помогнали да издържи толкова дълго. Смъртта беше благославия за него. Тя не можеше да съжалява за това, че най-после страданията на Грамп са приключили. Но, о, как щеше да ѝ липсва скъпият старец. През всичките тези години той беше за нея и баща и майка.

– Нидей скръб, момичето ми – каза той седмици преди да почине. – Туй е забрана. Ти ми посвети толкоз много години. Прекалено много загубено време. Не ти позволявам да страдаш нито ден след като си отида. Обещай ми и това.

Поредното обещание, което даде на обичния възрастен човек.

Розалин беше шестгодишна, когато майка ѝ се върна при стареца, като я влачеше след себе си. Той я отгледа, възпита я, обичаше я, но я наказваше при нужда. Едно обещание повече нямаше никакво значение. Освен това тя му беше дала съдбовната дума и оттук идваше голямото ѝ безпокойство. После вече нямаше време за скръб. Поне за това не го излъга.

Неги проследи погледа ѝ към прозореца, изпълнен с мисли за Дънкан Камерън и я сгълча.

„Грамп“ – така без капка респект се обърна тя към него в деня, когато майка ѝ я доведе в Камерън. Това малко дяволче обичаше да дразни суровия стар шотландец. Той се радваше на всяка нейна пакост. Наистина, щеше да липсва и на двете. Но сега имаше толкова много неща, за които да мислят.

– Най-сетне приближаваме странноприемницата – забеляза Нети от предната седалка.

Розалин се наведе напред, извърна се настрани и погледна в същата посока. Залезващото слънце огря лицето ѝ. Докосна косата ѝ и тя придоби цвета на залеза. Имаше прекрасни медно-червеникави коси. Приличаше на майка си. Нети беше тъмна. Косата ѝ беше с цвят на катран. Очите ѝ бяха пастелно зелени, като езерото под сянката на огромните дъбове. Розалин беше взела зеленикаво-сивите, изпъстрени със златисти точки очи на Джанет, които така силно привличаха. Съдбата ѝ беше предопределена като тази на Джанет Камерън преди да избяга със своя англичанин. Всъщност Розалин не напомняше с нищо чертите на баща си. Този англичанин беше грабнал сърцето на майка ѝ. След трагичната му смърт тя се превърна в сянка. Може би стана по-добре, че почина година след него. Никога повече не я видяха живена и усмихната. Но Розалин, слава богу, имаше дядо си, на кого можеше да се опре. Седемгодишното сираче лесно се приспособи към живота на въззрастния шотландец. Той я обожаваше и угаждаше на всеки неин каприз.

„Не съм по-добра от момичето, щом мисля за мъртвите, когато бъдещето е толкова несигурно“ – сепна се Нети.

– Да се надяваме, че леглата ще бъдат по-меки от снощните – каза Розалин, когато каретата спря пред странноприемницата. – Това е единственото нещо, което ме кара да желая по-скоро да стигнем Лондон. Знам, че при Франсиз ни очакват удобни легла.

– Значи ли това, че след всичките тези години не се радваш най-напред да видиш най-добрата си приятелка?

Розалин я изгледа учудено.

– Разбира се, че се радвам. Горя от нетърпение отново да я видя. При тези обстоятелства срещата ни няма да бъде от най-радостните, нали? Нямаме време за губене. Ще трябва да се видим съвсем набързо. О, по дяволите Джорди – добави тя и сбърчи тициановите си вежди. – Ако не беше той...

– Ако ни беше обещавала, сега нямаше да сме тука и нямаше да си оплакваме, нали? – отвърна Нети.

Розалин се усмихна.

– Кой се оплака снощи, че не понася дървеници, докато лежеше на твърдото легло?

Нети изсумтя и остави без отговор тази забележка. Веднага щом кочияшът отвори вратата и ѝ протегна ръка, тя избута Розалин напред. Девойката се отдалечи, а кикотът ѝ все още достигаше до прислужницата. Навярно причина бяха дървениците. Нети се смъмри:

„Не си толкова стара, та да не можеш да прекараш няколко нощи в

неудобство, момичето ми.“ Пъргавата походка на Розалин я караше обаче да се чувства още по-стара. „Няма да кажеш нито дума тази нощ, дори леглото да е от камък! Няма да даваш на младото момиче още поводи за подигравки.“

След това Нети се усмихна и поклати глава. Розалин имаше нужда да говори за нещо, за да не мисли за бъдещето. „Дори леглото да е меко, ти по-добре кажи, че е пълно с камъни. Тя има нужда да се забавлява с някого. Толкова отдавна не си чувала смеха ѝ и не си виждала пакостливи пламъчета в очите ѝ. Тя наистина изпитва нужда от това.“

Розалин приближаваше хана. Шестнадесетгодишно момче се беше изправило на един стол и палеше лампата. Изведнъж я видя. Смехът ѝ беше толкова различен от всичко, което беше чувал досега. Той погледна над рамо и слисан от вида ѝ, за малко не падна от стола. Под отблясъците на залязващото слънце изглеждаше обгърната от огън. С всяка крачка той различаваше все по-ясно чертите на сърцевидното ѝ лице. Скулите ѝ бяха фино изваяни. Носът ѝ беше малък и изтънен, брадичката – нежна, но решителна, а устните ѝ – плътни и щедри. Тя мина през вратата, а той повдигна глава и я проследи с поглед. Едно строго изсумтяване го накара да се обърне. Изчерви се под укорителния поглед на прислужничката.

Неги съжали момчето и го нахока както обикновено, когато видеше някой да се захласва по нейната Розалин. Това се случваше навсякъде, където се появяха. Госпожица Розалин Чадуик оказваше много силно въздействие над мъжете от всяка възраст. Омагьосваше всички, които носеха панталони – от децата до възрастните мъже. И точно това момиче беше потеглило само за Лондон.

Глава втора

– Чудиш се кой го кърпи ли? – преподобният Уилям Феърфакс се подсмихна на младия си приятел. – Казах ти, че неговият шивач няма нищо общо с това, нали? Ако искаш да се превърнеш в приемливо копие, най-добре вземи ръкавиците. Той е в този бизнес повече от дванадесет години, така съм чувал.

Младият Къли потръпна при твърдия допир на ръкавиците. Намръщи се без да присвива очи. Преди няколко минути беше присвил очи и оставил първите капки кръв да потекат от наранения му нос. Сега почти цялото му лице кървеше обилно – носа му, подута му уста и веждите.

Уилям Феърфакс се ухили на бледостта му:

– Нямах ли опит в това, а, Къли? Представи си, че неговият партньор днес също няма опит точно в това.

Тази забележка му се стори много забавна и той отново се изкикоти.

– Ако Нейтън просто се качи на ринга с него, ще има за какво да се обзаложим. Знаеш, той го е тренирал. Разбира се, Нейтън не се е появявал последните десет години, но аз чух, че е дал добър урок на лорда. Тогава Малори подуши нещо, което може би намали разликата в резултата.

Докато наблюдаваха, група господа заобиколиха ринга. Сър Антъни Малори се отпусна и се обърна намръщено към собственика на спортната зала.

– По дяволите, Нейтън, казах ти, че той още не е готов. Не се е излекувал от последния път.

Джон Нейтън сви рамене. Тъмните му очи проблесна весела искрица. Той се обърна и погледна обезобразеното лице на боксьора, когото считаше за приятел.

– Не съм чул за други, лорде. А ти? Може би ако оставиш някой друг да спечели просто за разнообразие, ще намериш повече партньори, сред които да избереш някого за тренировки.

При тази забележка почти всички се усмигнаха. Знаеше се, че са изминали десет години, откакто Малори загуби последния си мач и позволи някой да бъде по-добър макар и само за няколко рунда. Той беше в отлична форма. Мускулите му бяха перфектни. А умението му на ринга го правеше забележителен.

Организаторите, сред които беше и Нейтън, биха дали всичко, за да го привлекат на ринга като професионалист. Но за развратник като Малори боксът не беше друго освен тренировка. Рингът просто поддържаше отличната му форма, за да издържи на изпълнения с развлечения и предизвикателства живот. Три пъти в седмицата посещаваше Нейтънхол и това за него не беше нищо повече от удоволствие, подобно на сутрешната езда.

Половината от господата наоколо също бяха боксьори и очакваха своя ред, за да се упражнят на ринга. Други, подобно на преподобния Феърфакс просто изминаваха, за да наблюдават как специалистите пробват силите си. От време на време имаше възможност да се поиграе малко на комар, стига да се намерят желаещи. Някои от присъстващите бяха стари приятели на Малори. Те често се появяваха, за да наблюдават спаринг-партньорите, които имаха лошия късмет да бъдат наети от Нейтън. Те от своя страна бяха достатъчно умни за да не повтарят срещите си с Малори.

Един от тях сега го предизвикваше. Той беше почти със същия ръст, но много по-слаб. Лорд Армхерст беше безразсъден младеж. Сивите му очи гледаха присмехулно. Беше на същата възраст като Антъни, но за разлика от него беше светлокос. Често споделяше същите забавления: предимно жени и хазарт, и пак жени.

– Единственият начин да намериш някой, който да вложи цялото си сърце, Малори, е да му сложиш рога, за да го накараш да те предизвика.

– С моя късмет, Джордж – отвърна Малори – той по-скоро би се хванал за pistolетите. Какво му е забавното на това?

Джордж Армхерст се изсмя сухо. Можеше да има някой, който да не е чул, че Антъни е непобедим на ринга, но нямаше такъв, който да не знае, че е несравним при дуел. Беше се случвало дори да пита противниците си кой орган биха желали да имат честта да бъде пронизан. Това естествено разтреперваше и гащите на бедните момчета. Доколкото Джордж знаеше, Антъни никога не беше убивал никого. И почти винаги дуелите бяха заради жени. Абсолютен развратник, той твърдо вярваше, че на света няма жена, заради която си струва да загубиш живота си. Е, разбира се, без да се броят тези от семейството. Малори ужасно се докачаше винаги, когато станеше дума за роднините му! Той беше заклет ерген с трима по-възрастни многодетни братя и множество племенници и племеннички, които обожаваше.

– Търсиш си съперник, а Тони? Как не се сети да изпратиш твоя човек да ме намери? Знаеш, винаги съм щастлив да ти направя услуга.

Джордж рязко се обърна. Не беше чувал този глас повече от десет години. Сви недоверчиво вежди. Чудеше се дали не греша. На входа стоеше Джеймс Малори. Разбира се изглеждаше по-възрастен, но не помалко опасен отпреди. Беше най-известният развратник в Лондон. Едър, рус и красив. Господи, невероятно!

Джордж погледна Антъни. Интересно как по-малкият брат ще реагира на тази невероятна поява. Преди двамата бяха много близки. Имаха само една година разлика и почти еднакви интереси. Джеймс беше по-необузданият от двамата. Поне тогава. Но той изчезна и по една или друга причина семейството не говореше за него. Лишиха го от наследство. Името му никога не се споменаваше. И макар Джордж да беше много близък с Антъни и дори да се смяташе за най-добрия му приятел, така и не разбра по каква причина Джеймс е бил изгонен.

За изненада на Джордж, приятелят му не прояви буйния си характер. Нищо не трепна по красивото му лице и останалите в залата не забелязаха нищо, което да предизвика коментар. Трябваше човек да го познава добре, за да прецени блясъка в кобалтовите му очи и да го отдаде не на ярост, а на удоволствие.

Въпреки това, когато проговори звучеше така, сякаш се обръща към най-заклетия си враг.

– Джеймс, какво по дяволите правиш все още в Лондон? Трябваше да отплаваш сутринта.

Джеймс отегчено сви рамене.

– Промяна в програмата. Благодарение на непозната упоритост у Джереми. Откакто го запознах с останалите членове на семейството, стана невъзможно да се оправям с него. Кълна се, че той взема уроци по манипулиране от Рийгън. Не разбрах как ме убеди, че трябва да завърши училище тук. Проклет да съм, ако мога да кажа как точно го направи.

Антъни изпита желание да се размее на обърканото изражение на брат си. Беше се оставил да бъде манипулиран от един седемнадесетгодишен хлапак, който би могъл да бъде син и на Антъни. Би се разсмял, ако Джеймс не беше споменал името Рийгън. То винаги сипваше сол в раната му, както и на Джейсън и Едуард, по-големите им братя. Джеймс знаеше това и затова произнесе „Рийгън“ вместо Реджи, както останалите членове на семейството наричаха Рийгън Идън. Но доколкото Антъни можеше да се върне назад във времето, Джеймс би трябвало да се е променил. Да живее по свой собствен начин и да прави това, което му доставя удоволствие и сам да понася последствията.

Джеймс пристъпи напред и небрежно свали палтото си. Разкри се риза с широки ръкави, такава, каквато предпочиташе да носи, когато управляваше кораба „Мейдън Ан“. По всичко личеше, че се опитва да предизвика Антъни на ринга. Но по-младият брат предпочиташе да се въздържа от това. Знаеше, че ако поиска обяснение относно неговата „Рийгън“, ще започне обичайният спор, който ще доведе до качване на ринга.

– Това означава ли, че оставаш? – попита Антъни. Джеймс подаде палтото си на Джордж и пое ръкавиците, които хилещият се Джон Нейтън му помогна да надене.

– Ще остана толкова дълго, колкото е необходимо хлапакът да се установи и се оправя сам. Макар че според Кони единствената причина, която ни кара да се установим на островите, е да създадем дом за Джереми.

Антъни не се съдържа и се разсмя.

– Два морски вълка, които играят ролята на майки! Господи, искам да видя това.

– Не бих казал, Тони – каза невъзмутимо Джеймс. – Ти самият изпълняваше тази роля всяко лято в продължение на шест години.

– Баща – поправи го Антъни. – Или по-скоро по-голям брат. Изненадан съм, че не се ожени като Джейсън, за да има Джереми майка. Разбира се, Конрад Шарп имаше желание да помогне в отглеждането на момчето. Но предполагам, че ти си считал това за малко необходимо.

Джеймс скочи на ринга.

– Ти говориш с такова пренебрежение за най-добрия ми приятел.

Антъни леко се поклони.

– Вземам си бележка. Кой ще се грижи за милото момче, докато вие с Кони решите дали да се върнете у дома?

– Ти ще направиш това – отговори Джеймс.

Антъни се наведе, след като прие удара, както и отговора. Тези, които се бяха обзаложили за него, се раздвижиха. Най-накрая се беше появил някой, който би могъл да надвие непобедимия лорд Малори.

Тази среща предизвика интереса на всички присъстващи. Непознатият младеж беше няколко инча по-нисък от Малори, но изглеждаше така, сякаш можеше да помете пода с всички присъстващи, включително и лорда. Само неколцина бяха разбрали, че двамата са братя.

Пое въздух и изруга Джеймс за изненадващия удар. Добави само за собствено успокоение:

– Аз? Какво невероятно щастие!

– Момчето те избра. Ти си проклетият му идол. Не знаеш ли това? След мен, разбира се.

– Разбира се – отговори Антъни и го изненада с един ъперкът.

Това го накара да отстъпи няколко крачки.

– Ще се радвам да остане с мен толкова дълго, колкото ти трябва за разбереш, че няма да оставя задълженията си, както направих заради Реджи – каза той, докато Джеймс разтриваше челюстта си.

Те се обикаляха един друг.

– Не очаквам да го направиш, моето момче, след като аз не го направих. Различно е, когато имаш момче, за което да се грижиш. Мътните го взели, той тича след фусти откакто е навършил шестнадесет години.

Антъни избухна в смях, неволно свали гарда си и получи удар по главата. Беше достатъчно бърз, за да отвърне с един ъпер. Изненадващо Джеймс се повдигна с десет сантиметра. Невероятно, защото той беше поне с петнадесет килограма по-тежък. И то за жалост за сметка на мускулите.

Антъни отстъпи и даде време брат му да си поеме дъх. Джеймс го погледна все още приведен. Той се хилеше.

– Искаш ли нощес да се свиваш от болки, Тони?

Тони му отвърна с усмивка, която разкри блестящите му зъби:

– Предпочитам да се свивам до нещо мекичко. Уверявам те, тук може да се намери нещо много привлекателно.

Джеймс пристъпи напред и го прегърна през рамената.

– Ще вземеш ли момчето, докато почне училище?

– С удоволствие, но доста ще го дразнят. Всеки който го погледне ще реши, че е мой син.

– Точно затова иска да бъде при теб – усмихна се Джеймс на свой ред с не по-малко блестяща усмивка. – Той притежава дяволско чувство за хумор. А колкото до довечера, познавам няколко слугинчета...

– Слугинчета ли? Дълго време си бил пират, капитан Хок! Аз пък познавам няколко дами.

Глава трета

– Но, Роз, аз не разбирам – каза лейди Франсиз и се наведе напред. – Защо трябва непременно да се обвържеш с мъж? Разбира се, съвсем различно е, ако вече си влюбена. Но ти говориш за брак с някого, когото още не си срещнала.

– Франсиз, мислиш ли, че бих го направила, ако не бях обещала?

– Убедена съм, че не. Но кой би узнал, ако не спазиш обещанието? Дядо ти е мъртъв...

Франсиз внезапно спря, изумена от изражението на лицето ѝ.

– Добре, ще забравя.

– О, аз просто си помислих, че не е възможно – въздъхна Франсиз.

Госпожа Франсиз Гренфел беше истинска дама във всяко едно отношение. Не беше точно красива, но изключително хубава. Имаше руса коса и тъмнокафяви очи. Някога беше най-веселото момиче, което Франсиз познаваше. Но това бе преди разочарованието от брака с Хенри Гренфел. Оттогава бяха минали седем години. Сега се бе превърнала в скромна и въздържана дама, подобна на матрона. Въпреки това имаше моменти, в които напomniaше на Розалин за някогашното щастливо момиче.

– Сега си абсолютно независима. Всеки би ти завидял – решително продължи Франсиз. – Имаш повече пари, отколкото някога ще ти потърбват и никой на света не може да ти казва какво да правиш. Бяха ми нужни седем години, пет от които живях с мъж, когото не обичах, за да постигна това, което имаш ти. И все още имам майка, която непрекъснато ми мърмори за най-малкото нещо, което не одобрява. И макар че съм вдовица и имам син, продължавам да давам обяснения за постъпките си. А ти, Розалин, нямаш никой, от когото да се притесняваш. И мечтаеш да се отдадеш на някой мъж, който с удоволствие ще ти надене брачния хомот и ще ти отнеме свободата точно така, както лорд Хенри направи с мен. Знам, че ти не искаш това. Много добре знам.

– Няма значение какво искам аз, Франсиз. Въпросът е в това какво трябва да направя.

– Но защо? – извика възбудено Франсиз. – Искам да узная това. Само не ми разправяй, че е заради обещанието, което си дала на дядо си. Защо те е накарал да му обещаеш точно това? Ако е било толкова важно за него, той е имал предостатъчно време да те омъжи приживе.

– Колкото до това – отвърна Розалин – нямаше нито един, за когото да изпитам желание да се омъжа. А Грамп не би ме принудил да се венчая с някого, когото не желая.

– Изобщо никой ли? През всичките тези години?

– Ох – въздъхна тя – мразя начина, по който произнасяш „всичките тези години“, Франсиз. Наистина го мразя. Не ми напомняй колко трудно ще ми бъде.

Кафявите очи на Франсиз се разшириха.

– Трудно! – тя се разсмя. – Глупости. Най-лесното нещо на света е да се омъжиш. Ще имаш толкова много обожатели, че просто ще се чудиш какво да ги правиш. На твоята възраст, мила моя, нищо не би имало значение. Нима не осъзнаваш колко си хубава? И ако това не е достатъчно, притежаваш съкровище, което би накарало дори и banker да си загуби ума.

– Франсиз, аз съм на двадесет и пет години – каза Розалин с такъв глас, сякаш беше на сто.

Франсиз се разсмя.

– И аз съм на двадесет и пет, но не се считам за престаряла.

– Различно е. Ти вече си вдовица. Била си женена. Никой не би си помислил отново да те омъжва.

– Не. И никой не би могъл да ме накара. Никога няма да го направя отново.

Тази забележка накара Розалин да се намръщи.

– Смешно е дори да си ме представиш пред олтар на тази възраст. И то при такава конкуренция от млади девойки.

Франсиз се усмихна:

– Честна дума, Роз...

– Наистина, аз самата ще си падна от смях при вида на някоя двадесет и пет годишна стара мома, която се прави на глупачка – изсумтя Розалин.

– Престани! Ще ти кажа, кълна се, възрастта ти няма да има значение.

Розалин не можа да повярва на това, макар че много ѝ се искаше. Успя добре да се прикрие. Беше почти на път да се разплаче. Това беше единствената причина, която я ужасяваше и я възпираше да се огледа за съпруг. Да изглежда глупачка беше едно от нещата, които не можеше да понесе.

– Фран, те ще си мислят, че нещо не е наред и затова не съм се омъжила досега. Знаеш, че такава е природата на хората.

– Това, че си прекарала последните шест години в грижи та дядо ти е не просто разбираемо, а похвално. А сега нито дума повече за възраст-та ти. Това най-малко да те тревожи. Ти доста добре успя да отклониш въпроса ми.

Розалин се разсмя от строгото изражение на приятелката си с характерния само за нея топъл нежен смях.

Предната вечер бяха пристигнали с Неги в къщата на улица Саут Одли. Беше толкова късно, че двете стари приятелки нямаха време да поприказват. Свързваше ги стара дванадесетгодишна дружба. През последните десет години обаче се бяха виждали само веднъж, преди четири години, когато Франсиз бе довела сина си Тими на почивка в Шотландия.

У дома Розалин имаше много приятелки, но нито една не беше толкова близка, колкото Франсиз, с нито една от тях ме можеше да сподели тайните си. Бяха се срещнали на тринадесетгодишна възраст. Тогава Грамп я беше изпратил в Англия да се учи на „добри обноски“, защото тя бе споделила с него, че се превръща в мъжкарана, без чувство за високото си положение в обществото. Всъщност това не беше дотолкова вярно.

Розалин прекара две години в училище, преди да бъде изгонена и върната в Камерън за лошо поведение. Грамп не ѝ се кара. Тя му беше липсвала твърде много и той се радваше, че се е върнала у дома. Привлече една прекрасна учителка, която се зае да продължи образованието ѝ. Нито една от ужасните бели на Розалин не принуди госпожица Бийчъм да напусне. Грамп ѝ плащаше твърде много.

През двете години в Англия Франсиз и Розалин бяха неразделни. И ако Розалин по правило не беше въведена в обществото на осемнадесет години, тя би изживяла това чрез писмата на приятелката си. От нея тя знаеше какво означава да се влюбиш. От нея знаеше какво е да имаш съпруг, когото не обичаш. Въпреки че никога не беше имала свои собствени деца, тя знаеше всичко за едно дете, или поне за синовете, защото Франсиз беше споделяла всяка стъпка от отглеждането на Тим.

В продължение на всички тези години Розалин също беше споделяла всичко в писмата си, макар че животът ѝ в Шотландия не бе изпълнен с вълнения. Едва през последните месеци реши да не тревожи приятелката си със страховете на Грамп и да не ѝ разказва за Джорди. А как можеше да ѝ разкаже сега? Как да я убеди, че това не е просто проява на старческо слабоумие, над което можеш да се подиграваш? Как да я убеди в опасността на тази ситуация?

Розалин реши да започне от самото начало.

– Франсиз, спомняш ли си, когато ти разказах, че майка ми се удави в езерото Итив? Тогава бях на седем години.

– Да, една година след смъртта на баща ти, нали? – меко каза Фран, като я потупа по ръката.

Розалин кимна. Опитваше се да не си спомня колко беше самотна след загубата на двамата си родители.

– Грамп винаги обвиняваше племенника си Джорди за смъртта на мама. Той беше подло дете. Винаги нараняваше животните. Развеселяваше се, когато причиняваше болка на някого. По онова време беше на единадесет години. Заради него един от слугите си счупи крака, а готвачката ни се изгори сериозно. Уби едни кон. Да не казвам това, което беше извършил в собствения си дом и за което не бяхме чули. Баща му беше братовчед на мама. Когато идваше у нас, винаги водеше Джорди. Мама се удави, след като бяха прекарали една седмица у нас.

– Как би могъл да причини това Джорди?

– Франсиз, никога нищо не може да се докаже. Приеха, че лодката, е която тя излезе в езерото, просто се е преобърнала. А тежките ѝ зимни дрехи са ѝ попречили да плува до брега.

– Какво е правила в езерото през зимата?

– Тя е израснала край езерото. Да бъде във водата беше нейна втора природа. Обичаше я. През лятото плуваше всеки ден. Разхождаше се по всички местенца нагоре и надолу по двата бряга. Можеше да гребе и го правеше винаги, без да се съобразява с времето. Имаше си малка лодка, която управляваше без усилие. И двете имахме, но на мен никога не ми позволяваха сама да изляза с моята. Колкото и добър плувец да беше, в онзи ден това не ѝ помогна.

– Нямахте ли някой, който да ѝ помогне?

– Никой не знае какво точно се е случило. В онзи ден тя беше решила да прекоси езерото. Някъде по средата се случило нещо и лодката потънала внезапно и твърде бързо. Няколко дни по-късно един от арендаторите спомена пред Грамп, че е видял Джорди да се навърта около лодките преди злополуката. Ако той не беше такъв малък дявол и не причиняваше непрекъснато злини, дядо никога не би си помислил нищо лошо. Но истината е, че Джорди изживя смъртта на мама толкова мъчително, колкото и аз самата. А той не обичаше нито нея, нито мен. Скъrbта му беше толкова дълбока, че Грамп се усъмни.

– И твоят дядо си е помислил, че Джорди е повредил лодката ѝ?

Розалин кимна с глава.

– Изглежда наистина е повредил нещо и лодката е започнала бавно да се пълни с вода. Точно над такова нещо Джорди би се посмял – да види някой мокър от глава до пети посред зима, загубващ хубавата си лодка. Ако той го е направил, мисля, че това е много по-страшно от една отвратителна шега. Това е направо престъпление. Не мисля, че е имал намерение да убива някого. Искал е просто да ни ядоса. Може би не е предполагал, че майка ми ще гребе навътре в езерото. Тя рядко го пресичаше.

– Но все пак...

– Да, все пак – въздъхна Розалин. – Но Грамп никога не го доказа, така че какво би могъл да направи? Лодката така и не беше извадена и не можахме да разберем каква е била повредата. След този случай Грамп никога не се довери на Джорди. Винаги, когато той идваше в имението, някой от прислугата го следеше. Мразеше го, Франсиз. Дълбоко го мразеше. Никога ме каза на баща му в какво го подозира. Не можеше да забрани посещенията му у дома. Но се закле, че Джорди никога няма да получи нищо от него. Когато баща му почина, остави съвсем малко наследство. Грамп знаеше, че племенникът му го ненавижда за голямото богатство. Като най-голям син Грамп беше наследил богатството на Камерън. Дядо беше убеден, че Джорди иска да се ожени за мен само заради парите.

– Ти си правиш лоша услуга, Роз. Имаш и друго освен пари.

Розалин махна с ръка.

– Истината е, че той никога не ме е харесвал, нито когато бяхме малки, нито като пораснахме. Чувствата ни бяха взаимни. Той ме мрази. Аз съм единствена наследница на Грамп. След смъртта на баща си той разбра колко малко притежава и смени тактиката. Превърна се в Господин Чаровник.

– Но ти го отблъсна? – Франсиз отбеляза очевидното.

– Естествено. Не съм толкова глупава, че да не различа фалшивото ласкателство. Особено когато е придружен с очевиден цинизъм. Но той не се предаде. Продължи да се преструва, че ме обича. Но не можеше да прикрие непреодолимата омраза в леденосините си очи.

– Много добре. Сега знам всичко. И все още не мога да разбера защо трябва да осъществиш един обречен брак.

– Грамп вече го няма и аз съм беззащитна. Имам нужда от закрила, единствено заради Джорди. Той толкова силно желае богатството на Камерън, че няма да се спре пред нищо, за да го получи.

– Но какво може да направи?

Роз изсумтя с отвращение:

– Мислех че нищо, но Грамп излезе по-мъдър.

Франсиз въздъхна:

– Ако нещо се случи с теб, парите няма да принадлежат на Джорди, нали?

– Не. Грамп се погрижи за това. Но той ще ме принуди да се оженим, ако ме намери. Има начини: да ме влачи, да ме бие, да подкупи някой безскрупулен свещеник. Тогава няма да се стигне до брачния договор, който Грамп е приготвил за мен. Джорди ще упражнява контрол над всичко, ако успее да ме намери. Веднъж да стана негова съпруга, повече няма да му трябва, нали? А и не би пожелал да ме задържи при себе си от страх да не разкрия някому истинската му същност.

Въпреки топлината на лятната нощ Франсиз потрепери.

– Нали не се шегувах?

– Де да се шегувах. Франсиз! Това е самата истина. Грамп все очакваше, че Джорди ще се ожени за мен. Но това така и не стана. Тогава дядо разбра, че той изчаква благоприятния момент – да остана сама, без никаква закрила, без възможност някой да протестира срещу един насилствен брак. Аз съм твърде крехка, за да се боря с него. Но съм доста сърчна. Умело боравя с камата и винаги нося една в обувката си.

– Това е невъзможно!

– Не вярваш ли? Приживе дядо искаше да се убеди, че мога да си служа с острието. Но какво би ми помогнала една малка кама, ако Джорди подкупи някой да ме отвлече? Сега знаеш защо напуснах Шотландия толкова бързо и какво търся тук.

– Но защо искаш да се омъжиш?

– Това също. Ако се омъжа, Джорди няма да посмее да ми направи нищо. Грамп ме накара да обещаая, че бързо ще си намеря съпруг. Той планира всичко, дори бягството ми. Преди да се сети да ме търси тук, Джорди ще претърси Шотландия. Имам малко време, през което трябва да си избира жених.

– По дяволите, това е ужасно – каза Франсиз прочувствено. – Как можеш да се влюбиш ей така, набързо!

Розалин с усмивка си спомни онзи ден, когато старецът я поучаваше строго:

„Погрижи се за себе си, момичето ми. Първо постави брачната халка на пръста си. Любовта ще дойде по-късно.“

Тези думи я бяха накарали да се изчерви, защото беше разбрала точния им смисъл. След това той беше добавил предвидливо:

– Естествено, ако срещнеш любовта, не я отблъсквай. Дръж здраво и всичко ще се уреди от само себе си.

Грамп ѝ беше дал и друг съвет:

„Казват, че ако красиво момиче завладее сърцето на някой женкар, то може да го превърне в най-любящия съпруг. Но трябва да завладееш не очите, не ума, а сърцето. Този, който си е поживял на младини, е изхабил много сили в удоволствия, но когато най-после се установи в свой дом със свое семейство, се чувства готов за това.“

При тези думи Розалин се беше почувствала длъжна да изтъкне:

– Говори се също, че който си е развратен по природа, остава такъв завинаги.

Тя не беше очарована точно от този съвет на дядо си.

„Кой казва така? Такова нещо може да се случи, ако не е завладяно сърцето му. Спечели сърцето и ще бъдеш щастлива. Аз не говоря за младите момчета. На тебе ти трябва мъж с доста години зад гърба си. Той ще е оставил назад много безпътни, разхайтени години и развратът няма да го привлича повече. Но ти трябва да внимаваш и да не го тормозиш.“

– А аз как да направя разликата?

„Ако той все още има чувства и ако ти успееш да го развълнуваш... Е, не се изчервявай, момичето ми. Ти ще вълнуваш много млади мъже, ще знаеш какво да правиш с тях, както и с много врели и кипели развратници. Ще има много мъже, сред които да избираш.“

– Но аз не искам развратник! – беше настояла тя.

„О, ще поискаш – предсказа Дънкан. – Те са единствените, на които не могат да устоят момичетата. Но ти се постарай първо да му наденеш халката, и едва тогава да му позволиш...“

– Грамп!

При този протест той изсумтя:

„Кой ще ти каже това, ако не аз! От кого ще научиш как да се справяш с такъв мъж?“

– С опакото на ръката си, ето как!

„Е, скъпа, явно нямаш широки виждания по този въпрос. – Той беше продължил да я придумва. – Нима ще пренебрегнеш мъжа, който кара сърцето ти да подскача, само защото харесва жените?“

– Разбира се!

„Аз пък ти казвам, че от тях излизат най-добрите съпрузи! – Нейната упоритост го беше накарала да избухне. – Този ще бъде най-добрият мъж за теб, въпреки че няма да имаш кой знае колко време да го

търсиш.“

– И откъде, по дяволите, знаеш всичко това, Грамп? Отговори ми, ако можеш.

Спомни си колко много я бяха объркали тези думи. Старият не знаеше, че тя поназнайва нещо по този въпрос. Франсиз ѝ беше разказала някои подробности и Роз се беше зарекла да бяга от такива мъже като от чума.

„Самият аз бях такъв. Не гледай така изненадано. Шестнадесет години тичах подир фустите, докато накрая срещнах баба ти и се ожених за нея. Бях ѝ верен до гроб.“

Това е случайност. Чиста случайност. Не е достатъчна, за да накара Розалин да промени мнението си за тази особена порода мъже. Тя не сподели тези си мисли с Грамп. Остави го да мисли, че я е убедил. Но това си оставаше една от препоръките, които тя не обеща да следва.

Розалин само сви рамене при реакцията на Франсиз относно влюбването.

– Ако не се влюбя веднага, това няма да ми се случи никога. Ти вече си била влюбена.

Франсиз се намръщи:

– Това не беше любов.

– Съжалявам. Не трябваше да ти напомням. Колкото до мен, покажи ми някой приятен мъж, който не тича много след фустите. Това е достатъчно при моето положение. – Тя се усмихна – Освен това дядо ми е дал позволението си, ако не намеря любовта в началото, да я потърся другаде по-късно.

– Той ти позволи това?

Розалин се разсмя от смаяното изражение на приятелката си:

– Нека да намеря съпруг, а за любовника ще мислим по-късно. Стискай ми палци. Току-виж се оказало, че са един и същ.

Глава четвърта

– Е, младежо, какво ще кажеш? Става ли?

Антъни се беше облегнал небрежно на вратата и наблюдаваше Джереми, който оглеждаше стаята си с явно възхищение.

– Дявол го взел, чичо Тони. Аз...

– Престани – изсумтя Антъни намръщен, с целия си авторитет. – Може да наричаш чичо всичките ми братя, но едно просто Тони ще свърши работа между нас.

Джереми се усмихна широко. Думите на чичо му изобщо не го стреснаха.

– Страхотно е, Тони. Настина е страхотно. Стаята, къщата, ти... Не знам как да ти благодаря...

– Ами тогава недей, ако обичаш – сръза го бързо Антъни. И престани да ми говориш с този прехласнат тон. Искам да ти кажа, че напълно ще те покваря, малкия. Това ще бъде достойна награда за баща ти.

– Обещаваш ли?

Антъни едва потисна смеха си. Момчето беше приело всичко на сериозно.

– Не обещавам. Боже господи! Мислиш ли, че искам Джейсън да ме стисне за гърлото? Той и без това ще бълва змии и гуцери, когато разбере че баща ти те е поверил на мен, а не на него. Не, аз ще те представя на една жена. От тези, които баща ти е забравил, че изобщо съществуват.

– Като Рийгън ли?

Този път Антъни наистина се намръщи.

– Ако искаш да се разбираме, не споменавай повече това име! По дяволите, ти си толкова лош, колкото и баща ти.

– Не позволявам да говориш лошо за баща ми – прекъсна го съвсем сериозно Джереми.

Антъни пристъпи напред и разроши катраненочерната коса на момчето. Беше досущ като неговата.

– Разбери ме, момченце, аз обичам баща ти. Винаги съм го обичал. Но ще му давам да разбере винаги, когато сметна, че това е необходимо. Той е мой брат и преди да стане твой баща, и не се нуждае от защитата на дечурлига като теб. Сега успокой топката. Не влагам нищо лошо в думите си.

Джереми се засмя успокоен.

– Рий... Реджи каза, че си напълно щастлив единствено когато спориш с братята си.

– Така ли каза? Е, това момиченце е голяма всезнайка – мило отговори Антъни. – Като споменаваме тази дама, да не забравя. Тя ни изпрати съобщение. За разнообразие днес е в града без виконта. Нуждае се от придружител тази вечер за бала. Как ти харесва?

– Аз ли да я придружа? Наистина ли имаш предвид мен? – понита Джереми развълнувано.

– А защо не? Тя знае, че не понасям подобни прояви. Не би ме помолила, ако имаше някой друг на разположение. Но Едуард отиде с домочадието си за една седмица на гости у Джейсън. Дерек също е там. Така че за нещастие оставаме само ние двамата – единствените Малори, които би опитала да убеди. Освен ако не прехвърлим това задължение на баща ти. Но това може да стане само ако го открием навреме. От една седмица се е запилял нанякъде. Спомена, че ще търси някакъв стар приятел.

– Сара – каза Джереми. Дяволити пламъчета проблеснаха в сините му очи. – Работи в една кръчма...

– Спести ми подробностите.

– Всеки случай не можеш да го накараш да отиде на бал, дори и заради любимата му племенница. Но аз бих го направил с удоволствие. Дори имам дрехи за това. Знаем и да танцуваме. Честна дума. Кони ме научи.

Антъни направо се разчувства:

– И кой водеше? Ти или той?

Джереми се ухили:

– И двамата по малко. Но аз се поупражнявах също с едни флърци. И никоя от тях не се оплака.

На Антъни му се прищя да попита в какво друго са се поупражнявали. Беше му ясно какво би могло да бъде. Свързваше всичко това с отвратителните приятели на баща му. Как да се справи с този очарователен разбойник? Трябваше да предприеме нещо. На Джереми определено му липсваха изискани маниери. И то благодарение на Джеймс. Джентълмен – пират. Е, разбира се, пират в пенсия. Женкар с лоша слава. Все чудесни качества, които момчето е имало за пример. Дали не трябваше да го настани при братовчедите му в Лондон, за да го научат на елементарни неща?

– Убеден съм, че Реджи ще бъде възхитена да танцува с теб, млади

момко. Но само спомени пред нея думичката флърца и ще отнесеш такава плесница, каквато не си и сънувал. Тя те познава достатъчно добре и ще се радва да я придружиш довечера. Усещам, че те харесва.

– О, да, тя дойде при мен в деня, в който я отвлякохме.

– Трябва ли да ми напомняш за това? Тя дойде при теб едва след като узна кой си, моето момче. Боже господи, тогава Джеймс положи толкова много усилия да изравни резултата в надпреварата с виконта. А после изведнъж разора, че тя се е омъжила за него.

– Е, това промени всичко.

– Разбира се, че промени. Но не трябваше да вълвлича и теб и търсенето на отмъщение.

– Това беше въпрос на чест.

– Ти пък какво разбираш от чест! – сухо каза Антъни. – Изглежда има надежда... може да изхвърлим думата флърца от речника ти.

Джереми се изчерви. Той не беше виновен, че е прекарал първите години от живота си в кръчма. Много късно баща му разбра за съществуването му и го прибра при себе си. Кони – пръв помощник и най-добър приятел на баща му, търпеливо го учеше на правилен говор. А сега се появи още един, твърдо решен да го отучи от езика на престолюдието.

– Аз вероятно не съм достоен да придружа...

– Ти отново взимаш всичко прекалено надълбоко – Антъни поклати глава. – Бих ли предложил да кавалерстваш на моята любима племенница, ако не те счита за достоен?

Изведнъж ентузиазмът на Джереми секна:

– Не мога да го направя, мътните го взели. Как можах да си го помисля! Разбира се, че не мога. Ако беше някоя друга... Не, просто не мога.

– Това пък какво значи?

Джереми го погледна втренчено:

– Не мога да я придружа на бала. Аз трябва да бъда не само кавалер, но и да мога да я защитавам. Какво бих могъл да направя, ако я закачи някой като теб?

– Като мен? – Антъни не знаеше да се смее ли, да се ядосва ли на този нахален младок.

– Знаеш какво имам предвид, Тони. Някой, който не приема думата „не“ за отговор. Не че не бих изтръгнал гръкляна на този, който се осмели...

– Кой би взел на сериозно седемнадесетгодишен младеж?

Проклятие, не мога да одобря подобно кръвожадно деяние. Никога не съм могъл и няма да мога. Но ти си абсолютно прав. Мисля, че трябва да измислим някакъв компромис. Ти ще я придружаваш, а аз ще я държа под око. Вярвам, че балната зала Грандал има широки прозорци към някоя градина. Ще наблюдавам всичко, без да се появявам вътре. Това би задоволило и най-предпазливия съпруг. Доволен ли си сега, млади Галахад?

– Естествено, щом знам че си там и мога да те повикам ако потребва. А няма ли да ти дотегне да стърчиш цяла нощ прав в градината?

– Сигурно, но бих могъл да изтърпя една нощ. Нямах представа какво ще стане, ако се появя на някое такова място. Изобщо не се опитвай да си го представиш. Това е проклятието на живота ми. Но аз си го избрах и не върви да се оплаквам от него.

След тази загадъчна забележка Алтъни излезе и остави Джереми да се настани в новата си стая.

Глава пета

– Е, скъпа моя, сега вярваш ли ми? – прошепна Франсиз, приближавайки се до Розалин.

Тя беше заобиколена от обожатели. Те се суетяха около нея от мига, в който се появи в салона. Това беше третият ѝ бал за последните няколко дена.

Въпросът не събуди любопитство у присъстващите. Всъщност никой не го чу. Господата не откъсваха очи от обличената в ефирна сатенена рокля Розалин. Вниманието им изведнъж бе привлечено от приятелски спор за предстоящите надбягвания. Тя сама беше инициатор на този спор. Това ѝ се стори хитър ход, с който прекъсна предишната препирня – кому да подари следващия танц. Омръзна ѝ да танцува. Особено с лорд Брамбли. Той имаше най-огромните крака отсам шотландската граница.

За щастие или за нещастие, въпросът на Франсиз не изискваше разяснение. Чуваше го твърде често през последните дни. Виждаше удовлетворението и вълнението на приятелката си от начина, по който обществото посрещаше Розалин. Франсиз приемаше успеха ѝ като свой.

– Вярвам ти – въздъхна Роз. Надяваше се да изрича за последен път тези думи. – Честна дума. Но как да избирам сред толкова много?

Франсиз отстъпи назад и започна да я увещава:

– Не е нужно да избираш, за бога. Ловът току-що започва. Има и други мъже с качества, които ти още не познаваш. Няма да се хвърлиш сяпало, нали?

– Не, разбира се! Нямам намерение да се омъжвам за някой напълно непознат. Е, не мога да го опозная толкова бързо, но имам намерение все пак да събера някои сведения за него. Вярвам, че това ще помогне за трезвата ми преценка.

– Събиране на сведения? Така ли го наричаш?

Розалин отново въздъхна.

– О, Франсиз, не знам. Без значение как го наричам, трябва да мисля хладнокръвно. А и нито един от тези, с които се запознах, не възбужда и най-малък интерес у мен. Ще си купя съпруг. Това е най-разумното решение. Не е нужно да ми харесва особено, но трябва да отговаря на някои изисквания...

– Глупости – решително се противопостави Франсиз. – Да не искаш

да се откажеш точно сега, когато едва си започнала търсенето? Какво те отчайва?

Розалин направи гримаса.

– Те всички са толкова млади, Франсиз. Джилбърт Тируит не е на повече от двадесет. Невил Болдуин му е връстник. Графът е колкото мен, а лорд Брадли е само с няколко години по-възрастен, но се държи така, сякаш още не е напуснал училищната скамейка. Другите двама не са по-добри. Проклятие, карат ме да се чувствам толкова стара. Грамп ме предупреди. Каза ми, че ще трябва да си потърся някой по-възрастен мъж. По къде да го намеря? Само не ми казвай, че всички са женени, защото ще започна да вия.

Франсиз се разсмя.

– Роз, ти просто прибръзваш. Има много видни господа вдовци и заклетни ергени. Сигурна съм, че като се запознаеш и с тях ще промениш мнението си. Но аз трябва да те представя, защото те се стесняват от всички тези младоци, които не те оставят нито за миг на спокойствие. Те не биха се осмелили да се състезават с тях. Успехът ти е поразителен. Ако искаш да привлечеш вниманието на някой по-възрастен, ще трябва да го окуражиш. Накарай го да почувства, че се интересуваш от него. Знаеш за какво точно говоря.

– По дяволите, Франсиз, не се изчервявай. Бих могла да бъда и подръзка, ако се наложи. Дори съм готова да го заявя и сама да направя предложение. Не повдигай вежди. Знаеш, че мисля точно за това и ще го направя, ако е нужно.

– А ти добре знаеш, че проявата на такава смелост е само на думи.

– Може би при нормални обстоятелства. Но в момента нямам голям избор. Не мога да губя време в ухажване. Определено не и да седя и чакам подходящият мъж да ме намери. Така че ти само ми посочи достойните партии с по-богат опит и аз ще ти кажа на кои бих искала да бъда представена. Достатъчно време загубих с тези хлапаци.

– Така да бъде – отговори Франсиз и небрежно огледа стаята. – Онзи там високият до музикантите. Не мога да се сетя в момента за името му. Но разбрах, че е вдовец с две деца. О, не, три. Трябва да е около четиридесет и една, четиридесет и две години. Доколкото разбрах, той е доста мил и приятен. Има голямо имение в Кент, където са децата му, но предпочита градския живот. Отговаря ли на изискванията ти?

Розалин се засмя, на неумелия опит на Франсиз да я подразни.

– О, не е лошо, изобщо не е лошо. Харесват ми тези посребрени слепоочия. Ако не мога да разчитам на обич, поне мога да избирам

външен вид. А той не е никак лош. Става за начало. Следващият?

Франсиз я изгледа под око. Чувстваше се сякаш е на пазари за добитък. Този подход беше толкова логичен, делови и неприятен. Но всички други жени имат бащи, покровители, които се занимават с проучване на годениците, подготовка на сватбите, а за самите булки оставаха щастливите фантазии и шипове за вечна любов или разочарованията от нея. Роз нямаше кого да натовари с деловите въпроси, трябваше сама да си намери жених, да направи всички приготовления, включително и финансовите. Франсиз разбра, че е излишно да разубеждава приятелката си и прие присърце молбата ѝ. Посочи ѝ друг господин, после още един. След един час девойката се беше запознала с всичките и беше свела възможните кандидати до минимум. Но младите мъже не я оставяха на спокойствие и продължаваха да я канят танц след танц. Вниманието и светската обстановка допринесоха за емоционалното и разтоварване, но всичко това започваше да я отегчава.

Розалин беше прекарала целия си живот с дядо си и слугите, които познаваше още от детството. Твърде малко се бе движила в мъжко обкръжение. Мъжете, които познаваше, бяха свикнали с нея. На останалите не обръщаше внимание. За разлика от Нети, която разбираше всичко от пръв поглед и много добре усещаше въздействието, което има над мъжете, Розалин беше твърде разумна и предпазлива в отношенията си с другия пол. Не съзнаваше чара си, уловен от погледите на „избраниците“. Струваше ѝ се, че възрастта ѝ е минала предела за уажване. Разчиташе преди всичко на социалното си положение и богатство.

Смяташе, че в сравнение с всички тези млади момичета, които за пръв път се явяват в обществото, тя би трябвало да се примири с брак за някой втори или трети син без всякаква перспектива. Или не дай боже за някой комарджия, затънал в дългове и ипотечи. Въпреки че брачният договор, приготвен от Грамп, оставяше в нейните ръце контрола над огромното богатство, тя се зарече да бъде щедра. Можеше да си го позволи. Богатството ѝ беше толкова голямо, че я поставяше и затруднено положение.

След първия бал, на който я заведе Франсиз, реши да преосмисли положението си. Оказа се, че мъжете се интересуват от нея без да знаят нищо за състоянието ѝ. Разбира се, дрехите и бижутата ѝ сами говореха за това. Онзи заможен граф вече я беше посетил на Сауд Одли. Също така и неприятният лорд Бродли. По-възрастните мъже в списъка ѝ съвсем не бяха бедни. Всички те изглеждаха особено поласкани от проявения интерес. Но биха ли пожелали да се оженят за нея? Е, тя щеше да

разбере това. На първо място трябваше да научи колкото се може повече за всеки един от тях. Не желаше да изживее ужаса от някои отвратителни навици след брака.

Нуждаеше се от някого, на когото може да се довери и ни чиито съвети да разчита. От дълги години да познава тези мъже, за да ѝ помогне в избора. Откакто овдовя, Франсиз водеше прекалено затворен и уединен живот, така че нямаше точна представа за характеристиките на подходящите партии за женитба. Тя не познаваше никой друг освен приятелите на покойния си съпруг. Нямаше никой, с когото да обсъди този деликатен проблем. Мъжете, които представи тази вечер на Розалин бяха просто познати, за които имаше само бегла представа.

Умело пуснатата мътва би могла да помогне в случая, но на това не можеше да се разчита. Една стара клюка много лесно отшумява за сметка на нещо по-интересно и тогава това вече не би ѝ послужило. Ех, ако имаше повече приятели в Лондон! Но тя познаваше единствено Франсиз.

Досега не им беше хрумвало, че могат да наемат някого, който да събере необходимите сведения. А дори да се бяха сетили за това, нямаше да знаят как да се свържат с такъв човек. Всичко би могло да бъде толкова просто, но Розалин от самото начало се беше подготвила за извънредно труден лов на съпруг. Да се измъчва и тормози, да се притеснява, че няма достатъчно време за сполучлив избор.

Все пак тази вечер имаше напредък. Малък, но напредък. Сър Артемъс Шадуел, вдовецът с посребрените слепоочия, се беше престрашил и приближил до обкръжението ѝ от похотливи и буйни младоци, които не я оставяха нито за миг и я отвлече за един танц. Докато танцуваха, тя можа да разбере от него единствено че има деца. И то пет деца. Той въобще не се интересуваше от създаването на ново семейство, дори и да въстъпеше в повторен брак. Тя се чудеше как би могъл да го избегне.

Положението изглеждаше твърде лошо. Единственото нещо, което Розалин искаше от евентуалния си съпруг, бяха децата. Това беше единственото нещо, свързано с брака, което очакваше с нетърпение. Трябваше да има деца. Не много. Само две, или три, или четири... Беше твърдо решена на това. А и не можеше да чака повече. Не и на нейната възраст. Ако ще създава семейство, трябва да започне с това. Този въпрос трябваше да бъде решен от самото начало. Нямаше да позволи да има „може би“ или „ще видим“.

Реши, че е още рано да изличи от списъка си името на сър Артемъс. А и той не знаеше, че е в списъка на „възможните“ ѝ съпрузи и затова

не бе взел на сериозно интересът ѝ към децата. Намерението на мъжа може да бъде променено. Това беше единственото, което тя знаеше за мъжете.

След танца той я заведе при приятелката ѝ. Франсиз стоеше близо до масата с напитките и разговаряше с млада непозната жена. Оркестърът засвири валс и Розалин забеляза настойчивият лорд Брамбли да се насочва към нея. Изстена с досада. Беше много настъпателен, но тя нямаше да позволи тромавите му крака да я смачкат.

– Какво не е наред сега? – попита я Франсиз, чула въздишката ѝ.

– Нищо. О, всичко – отговори. – Няма да танцувам пак с този глупак Брамбли – каза решително, без да обръща внимание на непознатата, на която все още не беше представена. – Кълна се, че няма. Аз ще се скрия и ти ще трябва да ме извиниш пред него. В противен случай ще припадна и това ще те постави в доста затруднено положение.

С доволна усмивка смигна на двете жени и се скри в тълпата. Остави ги да се оправят е настоятелния Брамбли.

Бързо си проправи път към един от отворените френски прозорци, които водеха към терасата. Измъкна се навън, притисна се до стената и се огледа дали някой не я наблюдава. Пред нея се простираше прекрасна градина, обляна от лунната светлина. Слава богу, тя не забеляза никой наоколо. Извърна се и се наведе през вратата. Никой не я забелязваше. Остана доволна от успешното бягство. Видя лорд Брамбли да се отдалечава от Франсиз с твърде разочарована физиономия.

Постъпката ѝ беше срамна, но тя не изпита и най-малко угризение. Продължи да наблюдава лорда за да се убеди, че той няма да я потърси навън. Трябваше да намери друго място, където да се скрие. Представяше си се нелепо свита зад някоя цветна леха. Едва ли щеше да изглежда по-неловко, отколкото този момент. Хвърли нервен поглед назад, за да се убеди, че градината е все още безлюдна. Безлюдна, нали? Поне докдето можеше да стигне погледът ѝ. Известно време наблюдава лорд Брамбли, докато го видя да кани друга дама на танц.

Розалин се изправи с въздишка и се поздрави, че засега е успяла да спаси краката си от огромните му стъпала. По-скоро да избяга в градината! Свежият въздух подежда като балсам на обърканите ѝ мисли. Напоследък животът ѝ беше станал прекалено сложен. Остави се да бъде изпълнена единствено от нежните звуци на валса, които долитаха от залата. Меката светлина на прозорците хвърляше правоъгълни сенки върху каменната тераса. Наоколо бяха разпръснати няколко маси със столове, но тя предвидливо ги отбягна.

Забеляза пейка под едно дърво, точно на ръба, където терасата се сливаше с ливадата. Поне ѝ се стори, че това е пейка. Светлината едва достигаше дотам. Един ниско провиснал клон прикриваше къщата. Останалата част от градината беше тъмна. Лунната светлина не можеше да проникне през гъстите клони на дърветата. Отлично. Тя би могла да си качи краката на пейката и да остане невидима за присъстващите. Това би било чудесно разнообразие.

Розалин се затича към това неочаквано убежище. Пейката беше само на няколко стъпки и тя се надяваше никога да не забележи как се приближава до нея. Изведнъж се разтревожи, че няма да стигне незабелязано сянката. А просто искаше да си откъдне. Не искаше да забележат умората ѝ. Имаше намерение да си остане сама за миг и да се върне достатъчно скоро, за да не притеснява Франсиз.

Тя изпитваше нужда от тази пейка. Трябваше да се разговори емоционално. Изведнъж замръзна. Това изобщо не се оказва подходящо убежище. Пейката, нейната пейка вече беше заета.

Стоеше безмълвна, обляна от светлината. Беше се втренчила в нещо, което бе приела за тъмна сянка. Пред очите ѝ се откри мъжки крак, обут в черно. Някой беше стъпил на самата пейка, където тя искаше да откъдне незабелязано. Вдигна очи и проследи сгънато, обгърнато с ръце коляно. Той беше полуседнал на облегалката в странна, но без съмнение удобна поза. Премести по-високо поглед. Ръцете му отпуснато почиваха на коляното, с длани обърнати надолу, с грациозни дълги пръсти. Тя успя да забележи тези детайли, понеже кожата беше светла и контрастираше с черния цвят на панталоните му. По-нагоре се разкриха отпуснати широки рамене и светла, хлабаво завързана вратовръзка. Най-накрая погледна лицето му, но въпреки близкото разстояние не можа да различи чертите му. Видя само сиво петно, заобиколено от гъста тъмна коса.

Мъжът беше изцяло в сянката. В тази сянка, където имаше намерение да се скрие тя самата! Тя не можеше да различи чертите му, но го видя – истински и мълчалив. В гърдите ѝ се надигна желание за разправа. Без видима причина у нея напираше гняв. Почувства се излъгана. Знаеше, че той я вижда прекрасно на светлината, която идва от къщата и ясното лунно небе. Вероятно бе проследил всичките ѝ действия. Беше я гледал как смешно надничва зад вратата на балната зала като дете, което играе на криеница. Не каза нищо, не помръдна. Просто я гледаше.

Усети как лицето ѝ пламва от срам под погледа му. Разгневи се още по-силно. Мъжът стоеше безмълвен, сякаш все още невидим за нея. Ако беше изрекъл поне една дума, както подхожда на един джентълмен,

това би я поуспокоило. Възпитаният мъж би казал нещо, да я убеди, че я вижда едва сега, дори ако това не беше вярно.

Тази гнетяща тишина породи у нея желание за бягство. Но тя не би го направила. Не и след като му беше позволила да я огледа, без тя дори да различи чертите му. Не можеше да си подстави в бъдеще да се запознава с нови мъже, а той мълчаливо да ѝ се присмива отнякъде. Това щеше да прибави още една тревога към досегашните. Не, тя нямаше да допусне това. Трябваше да го накара да ѝ се представи, дори да настоява за това или насила да го измъкне от сянката. Толкова беше ядосана! Думите не бяха необходими. В този момент от горния етаж на къщата плъзна светлина. Лъчът проникна под ъгъл през горните клони на дърветата и освети част от тялото му – ръцете, едно облечено в черно кадифе рамо и лицето му.

Изобщо не беше подготвена за такова нещо. Дъхът ѝ секна. За миг остана безпамятна. Забрави всичко, дори името си.

Широка уста с арогантна усмивка, мъжествен овал и гордо изваян орлов нос. Смуглата кожа въпреки мургавината си контрастираше с гъста, абаносова коса, която се спускаше на пълни по челото му. Очите му – о, господ да пази невинните от тези очи! Те имаха най-най-чистото синьо, покрито от тежки клепачи, извити дълги черни мигли и категорично очертани вежди. Погледът му очароваше и хипнотизираше. Гледаше я преценяващо, смело, чувствено и топло, твърде топло.

Примая, остана без дъх. Това я върна към действителността. Пое дълбоко въздух и издиша. Не беше справедливо. Ти разбра. Грамп я беше предупредил за това. Той беше един от тях. „Един“ от тези, които не трябва да среща. Но беше безмилостно красив за подобно решение.

Забрави предишното си раздразнение. Обзе я нова ярост. Испита желание да го удари само затова, че изглежда точно така. Защо точно този мъж, единственият неподходящ за нея, накара дъхът ѝ да спре?

– Гледате ме втренчено, сър! – как можа да изрече точно тези думи сред хаоса на мислите си.

– Знам – отвърна просто той и се усмихна по-широко.

Не каза, че тя го гледа по същия начин. Забавляваше се само да я наблюдава. Думите бяха излишни, въпреки че дрезгавият ѝ глас милваше лицето му.

Антъни Малори беше очарован. Беше я забелязал още преди да излезе навън. Наблюдаваше Реджи до най-близкия прозорец, когато Розалин привлече погледа му. Не беше видял лицето ѝ. Тя беше обърната с гръб, твърде елегантна в сатенената си рокля. Косата ѝ, тази

възхитителна червеникаво-златиста коса, веднага привлече вниманието му. Тя се скри в навалицата преди да я разгледа по-добре. С риск да бъде забелязан той се раздвижи, решен да види лицето ѝ.

Тя излезе навън. Малори се отпусна, изпълнен с търпение. Светлината падеше зад гърба ѝ и все още не можеше да различи ясно чертите ѝ. Но и това щеше да стане.

Наблюдаваше лудориите ѝ, когато се скри зад вратата. Наведе се да види какво става в салона и ясно очертаните ѝ задни части го накараха да се усмихне. О, скъпа, просто не знаеш как без да искаш ми падаш в ръцете.

Засмя се почти на глас. Тя като че прочете мислите му. Изправи се, огледа терасата и отправи поглед към мястото, където седеше той. Антъни за миг помисли, че е разкрит. Девојката наистина го изненада, когато се запъти към него. Затича се към него. Попадна в ярко осветено петно и дъхът му секна – какви прекрасни черти? Изведнъж тя отново се скри в сянката, но се появи внезапно в светлото петно точно пред пейката. Спря се и го погледна почти толкова стреснато, колкото гледаше и той. Неговата изненада бързо се стопи, осъзнавайки, че тя не е тичала към него и изобщо не е подозирала, че той съществува. Сега вече тя знаеше.

Забавно беше да наблюдава чувствата, които бързо се сменяха върху изненадващо красивото лице. Шок, любопитство, срам, но в никакъв случай страх. Настойчивите ѝ очи, изпъстрени със златисти точки, го разглеждаха оценяващо отдолу нагоре. Той се чудеше каква част от него може да види.

Вероятно не много. Той нямаше никакво намерение да ѝ се разкрие. Поне засега.

От една страна беше учуден, че тя избяга на мига, нито припадна, нито направи нещо глупаво, както би направила някоя дебютантка, току-що прескочила бащиния праг. Не постъпи и така, както би постъпила някоя девојка аристократка при вида на странен, криещ се в сенките мъж. Търсеше несъзнателно обяснение за държанието ѝ, различно от това на невинните момиченца, които той старателно избягваше. После установи с изненада, че тя не е толкова млада. Не е твърде млада дори и за него. Веднага застана нащрек. Ако досега я разглеждаше единствено като познавач на женската хубост, сега вече изпита желание да я докосне. След това се появи светлината и тя започна да го разглежда по нов, различен начин, очевидно с възхищение. Никога през живота си не се е чувствал толкова щастлив, че жена го намира за красив и вълнуващ.

Внезапно се почувства задължен да попита:

– С кого сте тук?

Розалин се стресна от гласа му. Много добре знаеше, че доброто възпитание изисква да си отиде след тези кратки думи. Не можеше да откъсне поглед от него. Не я беше грижа, че той я наблюдава и тя отвръща на погледа му.

– С кого съм тук ли?

– Да. На кого принадлежиш?

– На никого.

– Може би не се изразих правилно?

– О, не, отлично разбрах въпроса ви. Дядо ми наскоро почина. Аз живея с него и сега нямам никого.

– Тогава вземи мен.

Тези думи, изречени внезапно и простиичко, накараха сърцето ѝ да затупти бързо. Не трябваше да допуска именно това. Естествено беше убедена, че той няма предвид това, което тя желае. Думите му имаха за цел единствено да я объркат. Какво можеше да очаква от мъж като него. Франсиз ѝ беше казала, че те никога не са искрени, умеят и обичат да шокират е поведението си и така повишават славата си на безскрупулни и харесвани безделници.

Все пак влезе в тона му и го попита:

– Тогава бихте ли се оженил за мен?

– Да се оженя!

Смути се! Едва се съдържа да не се размее при ужаса, който се изписа на лицето му.

– Сър, аз не се шегувам. Обикновено не съм толкова настъпателна, но ако добре съм чула думите ви, въпросът ми е точно на място. Или не сте подходящ за съпруг?

– Не, за бога!

– О, не реагирайте толкова бурно – в гласа ѝ едва се долавяше разочарование. – Не съм и помислила, че сте подходящ.

Разбра, че на среща си има достоен партньор и не остана особено доволен от себе си.

– Не убивай надеждите ми толкова скоро, мила. Само не ми казвай, че си готова да вземеш за съпруг кой да е.

– Да, но аз търся точно съпруг. Затова съм в Лондон.

– Но не всеки е подходящ за това.

– Моля?

Той ѝ се усмихна отново и усмивката му имаше най-странното

въздействие. Тя почувства, че колената ѝ отмаляват.

– Нали не си омъжена? – той не питаше, просто изясняваше някои неща за себе си и за нея.

Наведе се напред, хвана ръката ѝ и нежно я придърпа.

– Какво име подхожда на такава прелест?

Какво име? Пръстите му леко галеха нейните и цялото ѝ същество се изпълни с тези ласки. Топло силно чувство. Настръхна. Краката ѝ се удариха в пейката, но тя не почувства болка. Той я беше придърпал в сянката.

– Имаш име, нали – настояваше той. Чист мъжки аромат изпълни ноздрите ѝ.

– Какво?

Той се разсмя. Испита удоволствие от смущението ѝ.

– Мое скъпо момиче, името ти. Всички ние трябва да имаме някак-ви имена, хубави или лоши. Аз например се казвам Антъни Малори. Близките ме наричат Тони. Кажи ми твоето име.

Тя затвори очи. Само така можеше да мисли.

– Роз... Розалин.

Той цъкна с език.

– Нищо чудно че искаш да се омъжиш, Роз-Розалин. Просто искаш да си смениш името.

Тя отвори очи. Усмивката му я заслепи. Защо я дразнеше? Беше хубаво, че той се държи свободно с нея. Останалите мъже, с които се бе запознала напоследък, бяха твърде заети с желанието да ѝ правят добро впечатление, за да се държат естествено в нейно присъствие.

Розалин отвърна на усмивката му.

– Розалин Чадуик, ако трябва да бъдем точни.

– Трябва да пазиш това име, скъпа. Поне докато ме опознаеш по-добре. А колкото до това – сигурен съм, че ще го направим. Да ти кажа ли точно как?

Тя се разсмя. Този очарователен смях разтърси цялото му тяло.

– О, ти искаш да ме смутиш. Но няма да успееш. Прекалено съм стара за това. А и съм предупредена за мъже като теб.

– Като мен?

– Женкари.

– Съжалявам – той въздъхна престорено виновно.

– Майстор в прелъстяването.

– Надявам се да съм точно такъв.

Тя се разсмя отново. Това не беше глупаво кикотене, което дразни,

а топли вълнуващи звуци, които го накараха да иска... Не би се осмелил... Не можеше да рискува и прогони такава жена. Можеше и да не е толкова невинна, но той все още не знаеше каква е.

Съдбовната светлина от горния етаж угасна внезапно. Обзе я паника. Нямаше значение, че компанията му ѝ доставяше удоволствие. Нямаше значение и това, че тя се чувства добре и спокойно с него. Тъмнината ги обгърна, а той не криеше, че е развратник. Тя не можеше да допусне да бъде прелъстена.

– Трябва да вървя.

– Не още.

– Наистина трябва.

Тя се опита да издърпа ръката си, но той я държеше здраво. Другата му ръка нежно погали бузата ѝ. В този момент стомахът ѝ се сви. Трябваше да го накара да разбере.

– Аз... аз ви благодаря, гос'дин Малори – без да осъзнава, тя говореше на шотландски диалект. Половината от съзнанието ѝ беше заето с чувството от допира му, а другата половина се изпълваше със страх. – За миг ми накарахте да забравя притесненията си, но ни трябва да продължаваме. Нуждая се от съпруг, не от любовник. Вие ни ставате за това. Толкова по-зле.

Той пусна ръката ѝ. Още веднъж тя успя да го изненада.

Антъни я наблюдаваше. Тя преминаваше през различни нюанси от светлини и сенки, докато накрая се скри в залата. Той отново почувства нелепото желание да я последва. Но не и направи. Бавно и все по-широко се усмихваше.

„Толкова по-зле“ – думите ѝ бяха изпълнени с дълбоко съжаление. Малката госпожица не знаеше, че е предрешила съдбата си с тези думи.

Глава шеста

– Наблюдаваш майстора по време на работа ли, Кони?

– По-скоро ми изглежда като комедия от грешки – отвърна високият червенокос мъж. – Загубената възможност си е загубена възможност, без значение как е станало.

Антъни се засмя, когато двамата приближиха към него до дървото.

– Шпионираш ли ме, братко?

Джеймс се наведе напред и небрежно постави ръце на облегалката на пейката. Усмихна се на брат си.

– Да ти кажа истината, не можах да устоя. Страхувах се, че ще изпаднеш в затруднено положение.

– Не е точно така. Аз току-що се запознах с нея.

– И я изпусна – подметна Конрад Шарп.

Антъни го погледна разсеяно. Кони обиколи пейката и се подпря в другия ѝ край. Но в тъмнината движенията му не постигнаха желанието ефект.

– Кони, не можеш да го укоряваш така лекомислено. Тя му направи такова необичайно предложение, при това на такъв шотландски диалект, че трогна доброто му сърце. А аз си мислех, че ореолът му е угаснал завинаги.

– Момиче като нея може да възкреси ореола ми.

– Тя беше поразителна.

Антъни чу достатъчно.

– Да, при това вече заета.

Джеймс се засмя.

– Искаш ли да се обзаложим? Бъди внимателен, иначе ще го приема за предизвикателство.

Кръвта на Антъни се смрази. Когато бяха млади, това беше вид игра. Обичаха да се състезават за една и съща жена. Победител беше този, който успееше да я има пръв. С течение на времето влечението на Антъни към разгулен живот намаля. Това не беше вече въпрос на живот и смърт. Поне до тази нощ.

Но Джеймс, е, той просто не го познаваше вече така добре. През повечето време от живота си те бяха близки, изключително близки. Винаги заставаха на една страна срещу другите двама по-големи братя. Но това беше преди Джеймс да реши, че ще става пират и ще отплува

надалече.

Последните десет години се бяха виждали много рядко. Последната им среща приключи с разрыв. Когато разбраха, че е взел Реджи със себе си на пиратския кораб, братята го набиха и лишиха от наследство. Сега Джеймс се връщаше променен. Беше зарязал пиратството. Като че ли беше склонен да се върне в Англия. И точно сега Антъни не знаеше дали сериозно отправя това предизвикателство.

В този момент той отново я видя през прозореца. Забеляза, че брат му също гледа нататък.

– По дяволите, Джеймс, какво правиш тук?

По-големият се изправи пред него в цял ръст. Беше съвсем малко по-нисък. Човек никога не би допуснал, че са братя. Джеймс беше рус, със зелени очи – типичен представител на рода Малори. Беше по-набит. Само Антъни, Рийгън, Ейми – дъщерята на Едуард – и сега Джереми имаха черна коса и кобалтови сини очи като на баба си, за която се говореше, че има циганска кръв.

– Ако ми беше оставил малко по-изчерпателна бележка, нямаше да си проваля вечерта и да идвам тук – отвърна Джеймс. – Не ми напомняй за това. Какво по дяволите си намислил, като си оставил този мой наперен хлапак да придружава Рийгън?

Антъни стисна зъби при споменаването на името й.

– Затова ли се появи?

– Само това си счел за необходимо да ми напишеш. Не си се сетил да добавиш, че ти също ще присъстваш на бала.

Антъни огледа градината.

– Ако наричаш това криене присъствие на бала.

– Не бъди нахален – намеси се Конрад. – Не можеш да знаеш какво значи притеснение, защото нямаш свой син.

– Какво би могло да направи бедното момче с двама загрижени бащи, които го следват по петите? Освен това именно Джереми беше този, който ми призна, че не би могъл да защити дамата си при евентуално нападение. Ето защо аз се шляя тук.

– Погрешно ме разбра, Тони. Не това ме притеснява. А кой според теб ще я защити от придружителя й?

Около пет секунди Антъни се чуди какво може да предизвика със смеха си на тази забележка.

– За бога, те са братовчеди.

– Мислиш ли, че той дава пукната пара за това?

– Той е омагьосан от нея – отвърна само Джеймс.

– Дори да е така, ти прекалено много обръщаш внимание на „малкото си детенце“. Само да я погледне нахално, тя на секундата ще го накара да моли за милост. Мислех, че по-добре познаваш племенницата ни, човече.

– Да, но познавам и сина си. Той не е от тези, които се от казват лесно.

– Нужно ли е да ти напомням, че говориш за седемнадесетгодишно момче?

– А аз да ти напомням ли какъв беше ти на седемнадесет години? – възрази Джеймс.

Ангъни се усмихна.

– Приемам забележката. Много добре. Ще държа под очи не само нея, но и него.

– Да, ако успееш да свалиш очи от шотландката – подметна Конрад.

– Тогава останете. Но няма защо и тримата да бдим. Това едва ли е най-приятният начин за прекарване на вечерта.

Джеймс се усмихна.

– Струва ми се, че по този начин той любезно ни подканя да си вървим. Хайде, Кони, да оставим бедното момче да скърби. Човек никога не знае. Тя може отново да излезе, а на него да му хареса ролята на компаньонка. – Той се изкикоти – За друго и дума не може да става. Той не би се престашил да влезе в това свърталище на хищници дори заради нея.

Джеймс грешеше по отношение и на двете.

Глава седем

– Какво прави той тук? Искам да узная това. Лейди Гранки не одобрява подобни мъже. Никога не би го поканила.

– Сър Антъни не се нуждае от покана, скъпа моя. Той прави това, което си поиска.

– Да, но винаги е бил умен да стои настрана от нашите увеселения.

– Умен? – кратък смях придружи казаното. – В тези неща не се иска ум. Той просто не желае да удържи обещанието си. Вероятно няма жена, която не би пожелала да опита въздействието си върху него. Особено върху този мъж.

– Няма нищо смешно, Ленор. Само да се покаже и половината от жените в залата вече са влюбени в него. Ставало е и друг път. Затова никоя домакиня не би помислила да го кани, ако желае всичко да протече нормално. Той всява прекалено много смут.

– Но това ни дава тема за разговор месеци напред, не си ли съгласна? Определено е прекрасен материал за клюки.

– Лесно ти е да кажеш това, Ленор – намеси се една жена, която изглеждаше разстроена. – Нямах дъщеря, която да представяш този сезон. Погледни само моята Джейн. Не свали очи от него. Мисля, че никога не би пожелала Пърси отново. Може да бъде толкова трудна понякога.

– Няма нищо лошо в това да гледа, Алис. Само разкажи няколко истории на момичето си и тя ще бъде щастлива, че не я забелязва.

– Но какво прави той тук? Искам да разбера това – въпросът беше повторен по-остро.

– Вероятно държи под око сина си – лукаво подметна Ленор.

– Кого?

– Погледни момчето, което танцува със Сара Лордз. Ако не кажеш, че е одрало кожата на сър Антъни, то значи изобщо нищо не разбираш.

– Боже господи, още едно копеле Малори. Наистина, трябва да вземем мерки и обуздаем тези господа.

– Маркизът призна своя син. Чудя се дали сър Антъни ще направи същото.

– Това е невероятно. Как са могли толкова дълго да пазят тайната?

– Трябва да са го крили някъде досега. Изглежда през този сезон Малори са пълни с изненади. Разбрах, че третият брат се е завърнал.

– Трети брат! – дочу се глас от съседната компания. – Та те са само

трима.

– Ти да не падаш от луната, Лидия – каза Ленор злобно – те са четирима. А третият е черната овца на семейството.

– Аз мислех, че тази чест се пада на сър Антъни.

– Като по-млад на него му е отредено второто място. О, бих могла да ти разкажа няколко истории за другия. Беше изчезнал за няколко години и никой не знае къде и защо е бил.

– Не е чудно да не зная, че съществува – отвърна Лидия в собствена защита.

– Здравейте отново.

Розалин се раздразни от безцеремонното прекъсване на разговора. Слава богу, не беше някой от младите ѝ обожатели. За щастие повечето от тях се бяха оттеглили в стаята за игра на карти. Остана сама за известно време и се възползва от възможността да разучи господата от новия си списък. Тъкмо да се занимае с някого от тях, вниманието ѝ беше приковано от влезлия в залата Антъни Малори.

Незабелязано се шумгуна зад група възрастни дами. Без усилие заподслушва. Темата на разговора беше безкрайно любопитна за нея. Тя поемаше жадно всяка дума. Някой се опита да я заговори.

Тя погледна госпожа Идън, но с едното си ухо не изпускаше нищо от разговора на старите дами пред нея.

– Толкова бързо ли се измори от танците? – подметна. Младата жена беше озадачена от внезапния въпрос. Още повече се учуди като подочу няколко забележки наблизко и разбра, че те са причина за разсеяността на Розалин.

– Всички знаят, че аз рядко танцувам е друг, освен със съпруга си. Но тази вечер той не можа да ме придружи.

– Така ли?

Очите на Рийгън Идън проблеснаха. Усмихна се и хвана Розалин под ръка.

– Ела, скъпа. Тук е адски горещо. Нека излезем за малко.

Розалин въздъхна. Почти насилствено беше принудена да излезе навън. Госпожа Идън беше доста нахална за възрастта си. Изненада се и от това, че тя вече е омъжена и има дете. А изглеждаше така, сякаш току-що е завършила училище. Това беше жената, която разговаряше с Франсиз, но Розалин не беше успяла на се запознае с нея. Франсиз се погрижи да ги представи една на друга по-късно. Все още развълнувана от срещата си с Малори, не си спомняше за какво са говорили тогава с госпожа Идън и дали изобщо бяха разговаряли.

Госпожа Идън се спря до масата с питиетата. За нещастие Розалин ясно разбираше темата на всички разговори наоколо. Той не беше влязъл в салона. Стоеше на вратата е равнодушен и безгрижен вид. Беше се опрял на рамката и скръстил ръце пред гърдите си. Очите му бавно обхождаха стаята, докато накрая победоносно се спряха на нея. Погледът му светна. Усмихна се и краката ѝ се подкосиха.

Видя го на светло, целият на светло. Това беше изпитание за чувствата ѝ. Човек не можеше да го наблюдава, без да се възхити на изключителната симетрия на тялото му. Широки рамене, тясна талия, слаби бедра, дълги крака. Да, той беше висок. Не беше го забелязала преди. Всяка фибра на тялото му излъчваше чувственост. Тя вече беше забелязала това. Вечерният му костюм имаше безпогрешна кройка, макар че черният цвят му придаваше тъжен вид. Но все пак му отиваше. Не можеше да си го представи облечен в ярки дрехи като някое конте. Това едва ли по силно би привлякло вниманието на околните. Само с появяването си той беше завладял съзнанието на всички.

– Той е дяволски красив, нали?

Розалин се сепна, разбирайки че са я заловили да го гледа. Би било необичайно да гледа другаде. Всички погледи бяха отправени към него. Тя се обърна към госпожа Идън и небрежно сви рамене.

– Така ли мислиш?

– Определено да. Братята му също са ужасно хубави, но аз винаги съм смятала Тони за най-красив от всички.

Розалин не беше сигурна дали ѝ хареса това интимно Тони, изречено от красивата млада жена с гарваново черна коса и живи, закачливи сини очи. Какво беше казал той? „Близките ме наричат Тони“.

– Разбирам, че го познаваш добре.

Рийгън се усмихна очарователно.

– Познавам много добре цялото семейство.

Розалин се изчерви – нещо, което ѝ се случваше много рядко. Отговорът я успокои, но се ядоса на собственото си любопитство. Съпругата на виконта добре познаваше семейство Малори. В такъв случай тя е последният човек, пред когото Розалин би показала, че се интересува от сър Антъни. Изобщо не би трябвало да се интересува. Тя трябваше да започне нова тема на разговор, но не успя.

– Малко е старичък, нали?

– Ако мислиш, че тридесет и пет значи стар.

– Едва тридесет и пет?

Рийгън потисна желанието си да се разсмее. Тази жена се старее да

уязви с нещо Тони, но един господ знае какво би могло да бъде то. Очевидно той бе постигнал още едно завоевание без дори да си помръдне пръста. А може би си е помръднал пръста? Не беше възпитано от негова страна да я гледа по този начин. Ако не беше застанала там с госпожица Розалин, бедната жена щеше много скоро да бъде погубена от клюките, породени от интереса му към нея.

Да, беше твърде лошо от негова страна. Нищо нямаше да излезе от това. Никога нищо не излизаше. А тя хареса госпожица Розалин. Не искаше да я види наранена.

– Той е заклет ерген. – Рийгън се чувстваше задължена да я предупреди. – Има трима по-възрастни братя и никога не му се е налагало да се жени.

– Не го увъртай толкова. Знам, че е голям женкар.

– Той предпочита да го наричат „познавач на женските сърца“.

– Значи предпочита да говори завоалирано.

Рийгън се засмя. Тази жена наистина ѝ харесва. Розалин може да симулира безразличие към Тони, но беше пряма и откровена.

Крадешком погледна още веднъж сър Антъни. Почувства се глупаво от това, че се е обърнала към него с „господин Малори“. Откъде можеше да знае, че е пер на Англия. Най-големият брат е маркиз на Хаверстон, вторият е граф, третият е черната овца на семейството, а Антъни идваше веднага след него. О, тя чу достатъчно тази вечер. Защо не можеше да научи поне толкова за „възможните“ си женихи.

– Той не танцува ли? – чу тя собствения си глас и се учуди.

– Разбира се, че танцува, при това прекрасно. Но не би се осмелил да покани някоя жена на танц. Ако го направи, ще трябва да танцува с още няколко дузини други жени, за да отклони хищните клюки от избраницата си. Тони не би си нарушил спокойствието само за един танц. Ето защо не одобрява подобни сбирки. Те го принуждават да се държи прекалено благоразумно и предпазливо, въпреки че такива думи изобщо не съществуват в речника му.

– Толкова ли е лоша славата му, че да опозори някое момиче само защото танцува с него?

– Случвало се е и това. Което действително е срамно. Той не е чак толкова голям женкар. Не искам да кажа, че му липсва женска компания, но не би прелъстил целия Лондон.

– Да, само тази, която си пожелае.

Рийгън забеляза усмивката и разбра, че Розалин по-скоро с озадачена, отколкото възмутена. Възможно е изобщо да не се интересува от

него. Или вероятно беше достатъчно мъдра, че да разбере, че е безнадеждно.

– Клюките могат да бъдат жестоки, скъпа моя. – Рийгън се наведе по-близо и зашепна. – Страхувам се да те оставя сама. Той се държи ужасно лошо, като те гледа по този начин.

Розалин отбягна погледа ѝ.

– Може би той гледа теб?

– Разбира се че не. Но докато никой не знае за коя е предназначен този влюбен поглед, ти си в безопасност.

– А, ето те, Роз – Франсиз се присъедини към тях. – Лорд Греъм току-що пита за теб. Каза, че си му обещала този валс.

– Точно така – въздъхна Розалин. Беше време да постави Антъни Малори и да се захване за работа. – Надявам се, че той ще се поотпусне и този път ще разкаже повече неща за себе си.

Твърде късно усети как би възприела тези думи госпожа Идън. Рийгън просто се усмихна.

– О, няма нищо, скъпа моя. Франсиз ми разказа нещичко за твоето положение. Може да се учудиш, но аз имах същия проблем, когато си търсех съпруг. Но за разлика от теб, моят избор трябваше да бъде одобрен от цялото семейство, а това доста утежняваше положението. На тях нито един не им се струваше достатъчно добър за мен. Благодаря на бог, че моят Никълъс предложи приемлив компромис и за двете страни. Иначе все още щях да си търся мъж.

Сега Франсиз изглеждаше силно изненадана.

– Но аз си мислех, че ти си му била обещана?

– Такова беше общото мнение след обявяване на годежа. Истината е, че той ме отвлече и ме третираше като поредната си любовница. Но тази „малка грешка“ се разбра твърде скоро. Той веднага ме върна в къщи, но злото беше вече сторено. Този заклет ерген риташе и протестираше, докато го водеха към олтара. Но сега е толкова улегнал! Той е най-добрият пример как някой неподходящ във всяко едно отношение мъж може да се превърне в най-подходящата партия. Човек никога не знае.

Последното беше казано на Розалин, но тя пропусна тези думи. Работата ѝ беше достатъчно тежка и без да прибавя в списъка си още кандидати. Не желаше да се окаже един ден без пукната пара, докато чака случайността да преобрази съпруга ѝ. Животът за нея не беше комар, за да си позволи да го проиграва.

С това твърдо решение се отдалечи, за да потърси лорд Греъм.

Глава осма

Тази сутрин времето беше чудесно, като по поръчка. Ездачите в Хайд Парк в сравнително ранния час бяха три пъти повече от обикновено. Следобедите са време за разходка. Всякакви екипажи, каквито човек може да си представи, се разхождат бавно по алеите. Сутрините не са за срещи с приятели и познати. Подходящи са за тренировки. Тогава не е нужно да се спиращ за поздрав или разговор, както се случва следобед.

Антъни Малори се отказа от обичайния си бесен галоп и яздеше в лек тръс. Рийгън яздеше наравно с него, но той се съмняваше дали нейната игрива кобила би могла да мери сили с буйния му жребец. Тя настояваше да се разхождат заедно, затова той се принуди да намали темпото.

След снощния разговор предчувстваше причината, поради която Реджи настоя да яздят заедно. Но в никакъв случай нямаше желание да обсъждат младата дама. Когато племенницата му намали скоростта и помахна на Джеймс и Джереми, без да пожелае да се присъедини към тях, той разбра, че няма да се измъкне от предстоящия разговор. Малко-то съкровище понякога ставаше досадно настоятелно.

– Мислех, че ще бъдем сами, когато те помолих да пояздим заедно – започна Рийгън. В тона ѝ се долавяше леко раздражение. – Мога да разбера защо Джереми пожела да дойде с нас. Но чичо Джеймс... Той рядко става преди пладне.

Всъщност Антъни беше измъкнал насила брат си и племенника си от леглото, за да го придружат. Но това не осуети желанието на Реджи да разговарят. По дяволите Джеймс! Той трябваше да знае много добре, че единствената причина, заради която е тук, е да поддържа неангажиращ разговор. Но ето, той се отдалечаваше в тръс с шеговита усмивка. Антъни невинно сви рамене.

– Какво мога да кажа аз? Джеймс определено е променил навиците си, откакто е станал баща. Но не се ли случи същото и с онзи негодник, за когото ти се омъжи?

– Негодник! Защо трябва винаги да критикуваш Никълъс, след като твоето собствено държание не е по-различно. – Тя пристъпи направо към въпроса. – Тя е наполовина шотландка, нали знаеш?

Той изобщи не благоволи да попита коя и отговори равнодушно:

– Нима?

– О, те се славят с ужасния си характер.

– Добре, сладурче – въздъхна той. – Какво се върти в главичката ти, за което се чувстваш длъжна да ме предупредиш?

Тя сбърчи вежди. Погледна го настойчиво със сините си очи.

– Интересуваш ли се от нея, Тони?

– Да не мислиш, че вуйчо ти съвсем се е смахнал?

Тя се изсмя:

– Разбира се, че се интересувах от нея. Както и още дузина други мъже. Това беше много глупав въпрос от моя страна. Следващото, което искам да знам, е дали имаш намерение да предприемаш нещо.

– Това, моето момиче, не е твоя работа. – Тонът му беше нежен, но категоричен.

– Знам. Мисля, че искаш да научиш нещо повече за нея, преди да решиш дали да я преследваш.

– Ще ми разкажеш ли цялата ѝ биография? – сухо попита той.

– Тони, не ставай заядлив. Тя е дошла в Лондон, за да се омъжи.

– Вече чух тези ужасни новини от самата дама.

– Искаш да кажеш, че вече сте разговаряли? Кога?

– За твое сведение снощи в градината.

Тя ахна:

– Ти не си...

– Не съм.

Рийгън въздъхна с облекчение. Но веднага беше обхваната от нови притеснения. След като дори и това, че търси партия за женитба не може да отклони Антъни, то тя е обречена.

– Вероятно осъзнаваш колко е сериозна? Тя смята да се омъжи до края на месеца. О, изобщо не повдигай вежди. Не става въпрос за това. Всъщност по отношение на опита ѝ с мъжете тя прилича на шестнадесетгодишна.

– Е, това не мога да повярвам.

– Видя ли? Нищо не знаеш за нея, а искаш да разрушиш живота ѝ. В действителност тя е живяла изключително затворено. След смъртта на родителите ѝ е била отведена от дядо си във Високите планини. Очевидно е прекарала всички години в грижи за него и досега не е имала време да мисли за брак. Знаеше ли това?

– Разговаряхме малко, Реджи.

Забеляза как той се мъчи да потисне раздразнението си.

– Баща ѝ не бил потомствен граф. На вуйчо Джейсън няма да му хареса...

Антъни я прекъсна:

– Миличка, не ме интересува черния списък на брат ми. Не съм длъжен да му давам обяснения.

– Имам да ти казвам още нещо. Тя е наследница. Дядо ѝ е бил нелепо богат. Всичко е завещал на госпожица Розалин. Тази малка новина все още не е достигнала до ушите на всички. Но представяш ли си какво ще се случи, ако тя не се омъжи преди да се разчуе?

– Всички лондонски мошеници ще изпълзят от бърлогите си, за да я преследват – рязко отвърна Антъни.

– Точно така. Но за щастие тя вече има предвид някои господа. Доколкото разбирам, проблемът е да научи колкото се може повече, преди да се спре на някой от тях. Трябва да попитам Никълъс какво знае за тукашните мъже.

– След като знаеш всичко това, мила госпожо, кажи за какво е това проклето бързане да се омъжи?

О, той определено изглежда заинтригуван. И то толкова много, че дори не усеща как издава раздражението си. Интересът му стресна Рийгън. Никога преди това не го е виждала толкова развълнуван от жена. Имаше прекалено голям избор, а той определено показваше повече от интерес към тази. Трябва да преосмисли виждането си по въпроса.

Тя предложи колебливо:

– Свързано е с обещанието, което е дала пред смъртния одър на дядо си. Затова толкова бърза да си намери съпруг. Според приятелката ѝ Франсиз Гренфел, ако не беше обвързана с думата си, никога не би се омъжила. Искам да кажа, че такова съчетание не се среща често – една толкова богата, красива и свободна в най-хубавия смисъл жена.

Наистина, това беше необичайна ситуация. Антъни не можа да го осъзнае в момента, защото името Гренфел го притесни.

– Колко е близка с Франсиз Гренфел?

Въпросът смути Рийгън:

– Защо?

– Госпожа Франсиз беше една от младежките грешки на Джордж. Това не се повтори повече.

– Разбира се, че не – каза тя на един дъх – Имаш предвид добрия стар Джордж, твоя най-добър приятел, който толкова много ме дразнеше? Този ли Джордж?

Изненадата ѝ го накара да се засмее.

– Същият. А ти още не си отговорила на въпроса ми.

– Не виждам какво значение може да има това. Толкова са близки,

колкото могат да бъдат две приятелки.

– Това значи всички проклети довервания и всякакви такива! – той почти проплака.

Проклятие! Антъни все още чуваше дрезгавия глас, с който му довери: „Предупредена съм за мъже като вас.“ Той беше помислил, че тя го дразни. Сега разбра откъде идват тези отвратителни предупреждения. Тя изобщо не беше го дразнила. Винаги щеше да бъде нащрек. Никога нямаше да забрави нещастieto на приятелката си. Внезапно му се прииска да удуши Джордж Армхерст за младежкото му неблагоприятие. Дяволите да го вземат!

Рийгън видя потъмнелия му поглед и загуби желание да продължи разговора. Никой не би се осмелил да разговаря толкова дръзко с него.

– Тони, нали разбираш, че ако нямаш намерение да направиш голямата стъпка, с която да изненадаш цял Лондон и да очароваш семейството, настина трябва да я оставиш на мира.

Той изведнъж се разсмя.

– За бога, скъпа, кога се превърна в будната ми съвест?

Тя се изчерви.

– Е, никак не е справедливо, нали знаеш. Съмнявам се дали на света има жена, която да не можеш да съблазниш, ако пожелаеш.

– Преувеличаваш способностите ми.

– Знам какво опустошително въздействие може да има чара ти. Но аз много харесвам Розалин Чадуик. За нея е много важно да изпълни обещанието, независимо каква е причината. Ако се намесиш, ще я нараниш и дори нещо повече.

Той се усмихна обичливо.

– Твоята загриженост за някой, с когото си се запознала съвсем наскоро е похвална. Но е малко преждевременна, не мислиш ли? Освен това тя не е толкова глупава. Независима е и сама може да се грижи за себе си. Ти самата каза същото. Не мислиш ли, че е достатъчно голяма и разумна, за да се пази от такъв женкар като мен? Разбира се, ако пожелае да се пази.

– Думата пожелае ме плаши до смърт – изтена тя. В отговор чу само смеха му.

– Снощи ти поговори доста дълго с нея. Не стана ли случайно дума за мен?

Господи, този въпрос доказва, че упорито се интересува от нея дори след всичко, което чу.

– Ако трябва да бъде искрена, ти беше единственото нещо, което

обсъждахме. Това не е необичайно. Снощи всички говориха за теб. Убедена съм, че тя беше чула доста клюки, преди да отида при нея.

– Добре ли ме нарисова, миличка?

– Да, но тя не се продава така лесно. Предполагам, че ще бъдеш възхитен да узнаеш, че колкото прикриваше равнодушието си, толкова по-лесно прозираше интересът ѝ към теб. Както и ти не можеш да скриеш своя към нея. – Тази забележка предизвика ослепителна усмивка. – О, скъпи, не трябваше да ти казвам това. Но понеже съм започнала, трябва да добавя, че въпреки интересът ѝ към теб, тя продължава да си търси подходящ, за брак господин. Може и да си я впечатлил, но това не е променило плановете ѝ.

Рийгън нямаше какво да добави повече. Разбра, че нищо не е в състояние да го обезкуражи. Никога досега не беше се опитвала да се намесва в любовните му авантюри. Безпредметно е да го прави и сега. Той ще действа така, както винаги е намирал за добре. Вуйчо Джейсън се беше мъчил години наред да го обуздава в разгулния му начин на живот. Но всичко завършваше катастрофално. Какво я беше накарало да помисли, че този път тя ще успее?

Изведнъж осъзна колко глупаво се е държала. Опитваше се да промени качества, които толкова харесваше у вуйчо Тони. Той беше очарователен развратник. Той си беше такъв и точно затова беше любимият ѝ вуйчо. Вярно, беше оставил безброй разбити сърца зад гърба си. Но това беше само защото жените не можеха да устоят, влюбваха се в него, макар че той никога не гледаше сериозно на връзките си. Правеше ги щастливи и доволни. А това си струваше.

– Надявам се, че не се сърдиш, че си пяхам носа където не трябва? – тя се усмихна с най чаровната си усмивка.

– О, това после е толкова хубаво.

– Да, но твърде любопитно в момента. Съжалявам, Тони, наистина съжалявам. Аз просто мислех... Е, няма значение. Досега си се оправял без съветите ми. Предполагам че и сега...

Рийгън не довърши. Погледът ѝ бе привлечен от един великолепен черен жребец, които се носеше в лек галоп, за да може наравно с него да препуска и едно пони. Вътрешно изстена, виждайки кой е на гърба на това силно животно. Какъв ужасен късмет! Как попаднаха точно на нея сред толкова много ездачи.

Тя погледна Антъни, за да види дали е забелязал госпожица Розалин. Разбира се, че я беше забелязал. Ако не беше видял вече превъзходния жребец, то ирландско-зеленият ѝ костюм за езда и ярко осветената

от слънцето коса не можеха да не привлекат погледа му. Лицето му доби толкова разбираемо изражение, че просто беше неудобно да го гледа човек.

Боже господи, никога досега не го беше виждала да гледа така някоя жена. А беше го виждала с дузини красавици. Снощи я беше гледал втренчено, преднамерено, играеше на прелъстяване с очите си. Но това беше различно. Сега погледът му приличаше на този, с който Никълъс понякога поглеждаше Рийгън – със страст и нежност.

Тя се почувства като глупачка от опита си да го разубеждава. Беше очевидно поне за нея, че се случва нещо специално. Нямахте ли да бъде прекрасно, ако излезе нещо истинско от това?

Намеренията ѝ се промениха окончателно. Сега вече се чудеше как би могла да помогне тези двамата да се съберат.

Антъни имаше свои идеи.

– Би ли постояла за малко тук, Реджи, докато аз поднеса почитанията си на дамата?

Очите ѝ говореха: „Само през трупа ми!“ Той въздъхна дълбоко:

– Добре, ела с мен тогава. Дължиш ми го.

Антъни препусна напред, без да дочака съгласието ѝ.

Препречи пътя на Розалин. Надяваше се Реджи да го остави поне за няколко минути насаме. Това вече нямаше значение. Пустият Джеймс избра точно този момент да се върне и провери защо още се бавят и успя пръв да прегради пътя ѝ. Когато Антъни пристигна, чу Джеймс да казва:

– Възхитен съм да ви видя отново, госпожице Чадуик.

Това, че трудно управляваше Брут, беше изнервило достатъчно Розалин. Не ѝ се беше случвало досега. Беше смутена. Видя сър Антъни да приближава. В този момент сякаш от дън земя изникна русият непознат и я уплаши. Ядоса се, че се наложи той да успокоява коня ѝ. Движението беше толкова тенденциозно, че тя не можа сама да се справи. Разбира се, тонът ѝ беше рязък:

– Познавам ли ви, господине?

– Не, но аз имах възможността да ви се възхищавам снощи в градината на Грандал. За нещастие вие избягахте преди да имам възможността да ви се представя.

Антъни забеляза как бузите ѝ поруменяха.

– Затова, скъпи братко, мисля да те поканя обратно в Нейтън Хол.

Джеймс не му обърна внимание. На дневна светлина Розалин Чадуик изглеждаше по-красива от всички малки женички, които е срещал.

Нямаше значение, че Антъни пръв я е намерил. Положението беше малко конфузно, нищо повече. Това беше честно съревнование и то щеше да продължи, докато дамата изяви предпочитанията си.

Розалин гледаше втрънено Джеймс. Никога по външния му вид не би отгатнала, че е брат на Антъни. След това, което чу, можеше да разбере защо смятат Антъни за втори по развратност в семейството. И двамата бяха невероятно красиви. Дъхът ѝ секна при вида им. Но докато Антъни беше чаровен, тя предчувстваше, че русият Малори е безмилостен в любовните си похождения. Както и във всичко друго. Той просто излъчваше опасност. О, тя все още не беше уплашена. Именно Антъни беше този, който смути спокойствието ѝ и обърка мислите ѝ.

– Значи вие сте черната овца на рода Малори? Кажете, какви ужасии неща сте извършил, за да спечелите това прозвище?

– Нищо доказуемо. Уверявам ви в това, скъпа госпожице. – Обърна се предизвикателно към Антъни. – Но, скъпо момче, къде са добрите ти обноски? Няма ли да ни представиш?

Другият изскърца със зъби:

– Брат ми Джеймс Малори. – И без промяна в тона добави: – А този младеж, който искаше да ни прегази, е синът му Джереми.

В последната минута Джереми успя да овладее коня. Беше въодушевен от ездата и надвисналата заплаха. Пристигна точно навреме, за да чуе забележката на Розалин.

– Вашият син? Как не се сетих! – В гласа ѝ имаше толкова явна ирония та всички разбраха, че не е повярвала нито дума.

Джереми весело се разсмя. Самият Джеймс изглеждаше озадачен. С всеки изминат миг гневът на Антъни растеше заплашително. Знаеше, че това можеше да се случи. Но защо трябваше да е точно с нея? Младият човек така се тресеше от смях, че щеше да падне от коня. Нямаше никакъв смисъл да се опитва да разсейва съмненията ѝ.

Розалин беше заобиколена от Малори. Съжаляваше за излишната смелост и отказа да бъде придружена от коняря на Тими. Мислеше, че не ѝ трябва пазач за езда в парка. У дома никога не бе имала нужда. Но в Лондон нещата бяха различни.

Сякаш Антъни улови мислите ѝ:

– Да не би да сте изгубили придружителя си?

Шестгодишният Тими се появи и отговори с тънко гласче.

– Роз е моя придружителка, а аз съм неин. Каза, че двамата се нуждаем един от друг.

– Ти пък кой си?

– Лорд Гренфел – важно отвърна Тими.

Антъни се обърка от русата коса на Джордж Армхерст и тези сиви очи.

– Познавам... искам да кажа, че познавах баща ти много добре. Следващият път, когато госпожица Роз реши да бъде твой придружител, ти ѝ кажи...

– Аз сама стигнах до заключението, че паркът не е толкова безопасен, колкото смятах, сър Антъни – многозначително го прекъсна тя. – Обещавам ви, че повече не бих приела тази роля.

– Радвам се да го чуя. Но междувременно ще ви придружа до вкъщи.

Джеймс се обади възхитено:

– Трябва ли да ти напомням, братко, че вече си поел ангажимент? Аз съм на разположение и бих могъл да изпратя госпожицата.

– Разбира се, по дяволите – изстреля бързо Антъни. Рийгън се беше оттеглила настрана и се наслаждаваше на малкото спречкване. В момента, в който разбра, че ситуацията излиза от контрол, смушка коня и се присъедини към тях:

– Преди да се сбиее искам да кажа, че Джереми също е на разположение и би могъл да се справи за такова кратко разстояние. И тъй като и аз имах намерение да посетя госпожа Франсиз, смятам да се присъединя към тях, Тони. Благодаря ти за чудесната сутрин. – След това се обърна към Розалин: – Съгласна ли си с това?

Другата въздъхна с облекчение. Не знаеше как би могла да се справи с двамата братя.

– Съгласна съм, госпожо Идън.

– Никаква госпожа, за теб съм само Реджи. – Тя се усмихна на Джеймс и добави: – Както ме наричат почти всички.

Забележката сякаш повдигна настроението на Антъни. Той с усмивка гледаше Розалин. И то каква усмивка! Тя положи усилия да не го погледне отново дори когато си вземаха довиждане. Снощи беше взела достатъчно мъдро решение: не трябва да вижда този мъж отново. Срещата, колкото и невинна да беше, я смути и я накара да затвърди решението си.

Антъни наблюдаваше как четиримата се отдалечават. Искаше му се следващият път, когато види Реджи, да я праметне през коляното си и да я натупа.

– Откакто се омъжи за Идън, е станала непоносимо наперена.

– Така ли мислиш? – изсмя се Джеймс. – Може би никога досега не

си забелязвал това, защото не се е държала така с теб.

Антъни го погледна обидено.

– А ти...

Джеймс не му даде възможност да се разгневи.

– Не ставай досаден, скъпи. След като видях как се държи с теб, мисля че нямам никакви шансове с нея. – Обърна коня и добави с дяволита усмивка, преди да го смушка в слабините: – Но изгледите за неуспех никога не са ме спирали.

Глава девета

– Изобщо не ми помагаш, Франсиз – намръщи се Розалин. – Какъв отговор е това „Отиди ако искаш“?

Франсиз се спря на оживената алея и се обърна към магазините на улица Оксфорд. Не обръщаше внимание на влачещата се зад нея Пеги. Слугинята изпусна двата пакета, които носеше. Една кутия за шапки се търкулна по улицата. Ана, прислужницата на Франсиз, се втурна след нея. Господарката ѝ дори не забеляза.

– Какво става с теб, Роз? Толкова много тревоги за едно просто решение! Разтрепервам се, като си помисля какви притеснения ще трябва да изживееш, когато настъпи момента да избереш съпруг. Или искаш да отидеш на тържеството у Идън, или не искаш. Няма нищо по-просто от това да дадеш един категоричен отговор.

Розалин се намръщи. Разбира се, че Франсиз има право. Но Розалин не ѝ беше казала нищо за срещата си с Антъни Малори на бала в Грандал. Искаше да ѝ разкаже, но разговорът, който поведоха, започна с въпроса какъв е бил съпругът на госпожа Идън преди да се оженят. Да, наистина е бил женкар – отговорът беше изречен с такова отвращение и толкова погнуса, че Розалин успя да ѝ зададе само още един въпрос:

– Щастливи ли са заедно?

– Разбира се, никога не съм виждала по-щастливо и по-влюбено семейство.

Франсиз изрече тези думи така, сякаш сама не можеше да повярва, че това е възможно. Розалин познаваше приятелката си. Ако ѝ беше признала, че намира Антъни Малори за привлекателен, щеше да я разтревожи още повече. Затова не спомена нищо за него. Очевидно беше, че Франсиз ненавижда такива мъже.

Независимо от това какво би помислила Франсиз, цяла нощ мислите на Розалин се въртяха около Антъни. Той я владееше толкова силно, че още в мига, в който Нети я видя, разбра всичко.

Първите ѝ думи бяха:

– Разбирам, че си срещнала мъжа на живота си. Как се казва?

Розалин изведнъж излезе от унеса си. Отговори бързо и уклончиво, че е срещнала не един, а четирима. Веднага се впусна да разказва какво е научила за тях, а то не беше кой знае колко много. Все пак временно успя да отклони вниманието на Нети.

Сега беше твърде заета да мисли върху поканата на госпожа Идън. Това беше необичайно, обикновено приемаше всяка покана без да се замисля особено. Не беше никак чудно, че Франсиз се усъмни. Но дори тя не можеше да отгатне каква е причината. От друга страна, откакто я видя да се завръща от езда с Тими предния ден, Нети я дебнеше като ястреб. Не знаеше с какво се е издала.

– За теб решението може да е много просто – каза тя на Франсиз с оправдателен тон. – Но аз трябва да взема под внимание и други неща.

– Какви например?

– Ами времето. Ако отсъствам от града три или четири дена, ще забавя...

– Нали ми каза, че Рийгън е обещала да покани и твоите господи?

– Това не означава, че те ще отидат, Франсиз. Сезонът едва е започнал. Тя избра почивните дни, за да устрои това тържество в провинцията.

– Силвърли е в Хампшир. Не е толкова далече. Освен това ти спомена, че тя ще разпита съпруга си и ще ти разкаже всичко, което той знае за твоите господи. Само тази причина е достатъчна, за да пожелаеш да отидеш.

Логика, логика. Как би могла да я опровергае.

– Кой ти каза, че той знае всичко за тях? Може да се окаже абсолютна загуба на време.

– В такъв случай ти можеш да се върнеш в Лондон още същата вечер.

– И да те оставя там? А ти как ще се върнеш?

Франсиз поклати глава:

– Предавам се. Очевидно е, че ти не искаш да отидеш. Тогава и аз оставам. Имаме половин дузина други покани за края на тази седмица, така че ние ще...

– Не бъди толкова категорична. Аз още не съм казала не.

– Е?

Розалин продължи напред и подхвърли през рамо:

– Трябва да помисля още малко.

Не трябва да подхваща отново този разговор. Така издаваше вълнението си. Сто процента беше сигурна, че Нети вече подозира появата на конкретен мъж. Добре поне, че Франсиз няма никаква представа за всичко това. Но Нети я познава твърде добре. Какво можеше да ѝ обясни когато дойде и я попита? Това щеше да стане съвсем скоро. Няма да може дълго да се крие – Франсиз току-що бе изтъкнала, че няма

никакви причини за това.

По дяволите! Беше готова да си прехапе езика, за да не говори повече глупости. Трябва да отиде дори само заради информацията, която може да ѝ даде Рийгън. Трябва да помисли и по въпроса какво ще стане, ако тя не отиде, а четиримата ѝ „избраници“ бъдат там. Ще остане в Лондон, без да е свършила нищо. Това ще е чиста загуба на време.

Но вероятността Антъни Малори да присъства на тържеството е голяма, дори огромна. А тя не иска да рискува, не се осмелява да рискува и го види отново. Твърде много я изкушава. Доказателство за това с глупавият момичешки начин, по който реагира, когато го видя вчера в парка. При това през деня и в присъствието на толкова други мъже.

Би трябвало да попита госпожа Идън дали този Малори, когото не иска да вижда, отново ще бъде там. Но не желаше да се издава. Трябваше да бъде непосредствена и безразлична, сякаш изобщо не я засяга присъствието на който и да е от това семейство. Така че получи уклончив отговор от Реджи:

– Никога не съм сигурна дали някой от тях ще наmine. Те знаят, че винаги са добре дошли у дома.

Ето какво можа да научи с привидно равнодушното си държание. Всъщност така само отлагаше срещата си с този чаровен развратник. Във всички случаи тя щеше да налети на него отново.

Има само едно решение и тя трябва да престане да го увърта. На всяка цена трябва да избегне нова среща с него. Трябва да го избягва колкото е възможно.

– Пристигнахме, Роз. Магазинът на Дикенс и Смит е последната ни спирка за днес. Виждам, че пазаруването не ти доставя никакво удоволствие. Можеш да влезеш в магазина, дори и да не искаш да купиш нищо.

Розалин беше толкова разстроена, че не можа дори да се усмихне. Не искаше да дразни недоволната Франсиз.

– Бих го направила с удоволствие, но не в този ужасно горещ ден. Как можа да избереш такова отвратително време да ме влачиш по магазините! Влязох с теб в парфюмерията и в магазина за чорапи. Благодаря, това ми е достатъчно. Не знам как издържах в магазина за шапки и при търговците на коприна. Предполагам, че ти си свикнала. Забравяш, че в Шотландия климатът е по-студен. Е, духа лек вятър, макар че едва се усеща. Продължавай обиколката си сама. Аз ще те изчакам тук с Нети.

Вратата се затвори зад Франсиз и Ани, а Нети заговори:

– Сега, мойто момиче, ще ми кажеш всичко.

– Ох, Нети, не започвай пак. – Розалин побърза да я прекъсне и предотврати разговора. – Точно сега нямам настроение за разпити.

Нети не се оставяше толкова лесно.

– Ни мож отрече, чи се държиш доста странно.

– Позволено ми е да се държа както си искам. Особено като имаш предвид къде сме и за какво трябва да си мисля – оправда се Розалин. – Да не мислиш, че е лесно да си намериш съпруг. По дяволите, понякога си мисля, че всъщност ще бъде доста притеснително.

Тези думи събудиха съчувствие у Нети.

– Глупаче такава, аз се връщам оттам, накъдето си тръгнала...

– Шш-т – прекъсна я Розалин и се намръщи. – Усещаш ли нещо, Нети?

– Какво?

– Някой ни следи.

Нети я изгледа подозрително. Чудеше се дали Розалин се мъчи да избегне разговора, или е сериозна. Но не изглеждаше да се шегува. Слушната огледа улицата.

– Ако туй е вярно, то някой наблюдава теб, а не нас. Туй ще да е някой обожател, без съмнение.

Розалин нетърпеливо погледна Нети.

– Усещам, когато ме гледат влюбено. Този път не е същото. Имам това чувство откакто чакахме Франсиз пред магазина за шапки. Опитвах се да не обръщам внимание, но е прекалено настоятелно.

– Е, тогаз някой джебчия ни е набелязал. Ни се учудвай при всички тез бижута по теб. Дръж си здраво чантата, момиче.

Розалин въздъхна.

– Дано да си права. Съвсем скоро Джорди ще ме открие. По-добре да почакам в каретата, отколкото тук. Виждаш ли някъде кочияша?

Нети се надигна на пръсти.

– Ей го там, пет магазина по-надолу. Като чи се е скрил зад един фургон. Ни го ли виждаш? Можем да повървим до там. Ти ще седнеш вътре, а аз ще се върна да кажа на госпожа Франсиз.

Розалин не беше страхлива, но никога досега не беше изпитвала такава чувство. Без съмнение фантазията ѝ се беше развихрила. Започваше да си въобразява. Но наистина нямаше смисъл да стои пред магазина, след като спокойно можеше да стигне до каретата. Въпреки това се огледа отново. Наоколо имаше толкова много пешеходни и превозни средства, че беше невъзможно да забележи дали някой я наблюдава.

Запътиха се надолу по улицата. Едва се бяха отдалечили на няколко

метра, когато една ръка сграбчи Розалин през кръста и я повдигна. Тя нямаше намерение да вика. Почти изпита облекчение, че подозренията ѝ се потвърждават и е подготвена за това. Без паника, без страх. Поне засега. Тя увисна на здравата ръка, която я държеше. Повдигна края на полата си и издърпа ножа от ботинката.

В това време Нети така се разпищя, сякаш искаше да събере цял Лондон. Мъжът не беше направил и крачка, когато тя замахна с чантата си, перна го през лицето и сплеска носа му. При удара бонето на Розалин се свлече над очите. Нети остана доволна. Нямаше нужда господарката ѝ да се разправя с този гигант. Мъжът изръмжа от болка, а Розалин тупна на земята. Повдигна назад бонето точно навреме, за да види как Нети преследва нападателя и го налага с чантата си където свари. Той скочи в една стара раздрънкана карета. Кочияшът удари злобно конете и те препуснаха.

Розалин си помисли как изненадващо можеше да бъде хвърлена в колата и потрепера. Всичко стана толкова бързо! Около нея имаше много хора, но те повече се суетяха, а не действаха. Само едно от конярчетата на нейния екипаж понечи да се намеси, но твърде късно.

Нети се върна. Оправяше провисналата си вълнена жилетка, а на устните ѝ цъфтеше триумфална усмивка. Радостта от победата ѝ беше толкова голяма, че не се впечатли особено от седналата на земята Розалин. После съзря ножа в ръката ѝ. Тя продължаваше да го стиска въпреки отминалата вече опасност. Бяха успели. Това ги правеше невероятно доволни. Розалин сияеше, въпреки че се беше натъртила от падането. Ако Грамп можеше да я зърне – толкова спокойна и непоколебима – щеше да се гордее с нея. За пръв път в живота си трябваше да се защити, и то с нож. Чувството, че може сама да се грижи за себе си повдигна настроението ѝ. Разбира се сега беше подготвена за това. Но не винаги можеше да разчита на интуицията си. Ако обаче я бяха сграбчили няколко души, едва ли щеше да се измъкне. Този успех не биваше да я успокоява.

Конярят ѝ помогна да се изправи. Тя спокойно прибра ножа в ботинката и изтупа прашните поли на роклята си. Нети размахваше ръце към събралата се тълпа, бурно изразявайки недоволството си, че никои не се спусна да ѝ помогне. Сърдито събра падналите пакети, напъха ги в ръцете на коняря, хвана Роз за ръка и я повлече към каретата.

– Трябваше да те послушам, момиче. Следващият път ще бъда по-внимателна.

– Мислиш ли, че Джорди е наел тези хора?

Нети се замисли.

– Би могло да е така, но ни съм сигурна.

– Какво друго би могло да бъде?

– Погледни се. Всички тези сапфири около врата ти са като примамка за негодници. Сигур те мислят за съпруга на богат лорд, който ще плати голям откуп за теб.

– Може и да си права.

Помълчаха за миг. Неочаквано Розалин добави:

– В такъв случай ще приема поканата на семейство Идън. Няма да е зле да напусна Лондон за няколко дни и се скрия на сигурно място. Ако Джорди ни следи, ще помисли, че отново бягам от него. Ще използвам за охрана прислугата на Франсиз винаги, когато излизам.

– Съгласна съм. Трябва да бъдеш по-предпазлива.

Глава десета

Беше толкова просто да избяга от Лондон на гърба на Брут. Придружаваха я двама здрави и силни прислужници. Този път Розалин не си и помисли да се прикрива. Тя искаше, ако Джорди я наблюдава, да види че напуска градската къща в Лондон с пълна чанта дрехи. Нека мисли, че бяга от Лондон. Не беше необходимо да бъде толкова предпазлива. Предстоеше ѝ препускане и пътят изглеждаше чист. Утринното слънце огряваше ярко околността и те спокойно я разглеждаха. Оттук минаваха предимно фермери със стоката си за пазара или желаещи да прекарат края на седмицата в Лондон. Само една луксозна карета напусна града заедно с тях, но тя остана далеч зад гърба на Розалин, така че нямаше значение.

Закуси прекрасно в една странноприемница. Там трябваше да се срещнат с Франсиз. Приятелката ѝ се появи и веднага я успокои, че не е видяла нищо подозрително. В каретата на Гренфел по пътя за Хампшир Розалин се чувстваше в безопасност. Изминаха половината път и тя почувства отново безпокойство. Искаше притесненията ѝ да са неоснователни. Малката вероятност мъж като сър Антъни да остави бурния столичен живот за сметка на малко провинциално тържество я успокояваше. Госпожа Идън беше планирала всичко месеци преди това и свела броя на гостите до минимум. Само съседни, провинциални благородници като нея, хора, които обикновено избягват Лондон през сезона.

Пристигнаха рано следобед. Бяха едни от първите. След тях се появиха и други карети. Франсиз предпочете малко да подремне. Розалин се извини, че ще направи същото. Останала сама в стаята, застана пред прозореца и започна да наблюдава напрегнато пътя към къщата. Не пропускаше карета и всеки мъж, който слизаше, беше подробно огледан. Оглеждаше дори прислужниците, толкова се беше увлякла в следене на пристигащата мъжка половина.

Малко по-късно Нети влезе да помогне на господарката си в приготвянето за вечерта. Розалин изглеждаше толкова нетърпелива, че не я свърташе на едно място. Всеки шум от новопристигнал екипаж я караше да тича към прозореца.

Това изчерпа търпението на прислужницата. Половин час ѝ трябваше да довърши фризура ѝ.

– Зарад кого се въртиш кат пумпал и ни можеш да стоиш на едно

място и две минути? – скара се Нети, когато Розалин седна отново пред тоалетката.

– Кого мога да очаквам, освен моите господа – оправда се тя. – До сега забелязах само сър Артемъс Шадуел.

– Ако дойдат ще дойдат. И да гледаш, и да не гледаш, все тая.

– Сигурно си права – принуди се да признае Розалин, за да не спори излишно.

Истината беше, че откакто се запозна е Алтъни Малори, почти не мислеше за вероятните си избраници. Трябваше да направи нещо. За щастие с последния шум, който я накара да подскочи, пристигна и последната карета. Отвън не се чу обичайната глъчка и Нети спокойно й помогна да облече небесносинята копринена рокля, която беше избрала за вечерта. Около врата ѝ беше поставено колието на Камерън със сините сапфири. Крехките ѝ китки също бяха украсени със сапфири. Накрая Розалин изпита известно облекчение.

Съвсем се успокои когато дойде Франсиз и двете заедно слязоха в салона. Той нямаше да дойде. Розалин се опита да не обръща внимание на разочарованието, което започна да я гложди.

Госпожа Идън ги посрещна в подножието на широките стълби, които разделяха обширната зала. Едната ѝ част продължаваше към предната фасада на къщата със стаите за гости. Другата част водеше към задната част и спалните на домакините. Стълби с перила водеха към залата на втория етаж, от която се влизаше в множество зали, разположени там. Целият първи етаж се виждаше отгоре. Гигантски полилей висеше в центъра на сводестия таван и хвърляше мека светлина върху белия мраморен под.

Розалин нямаше търпение да разгледа останалата част на къщата. Рийгън не я разочарова. Госпожица Чадуик се чувстваше добре. Чаровно и весело бърбеше с домакинята и Франсиз, разглеждайки стаите на долния етаж.

Силвърли беше огромно извънградско имение. Къщата приличаше на замък с централния си корпус и разположените в ъглите назъбени кули. Но вътре нямаше нищо средновековно с изключение на старинните ръчно бродирани тапети, които покриваха стените. Мебелировката беше подбрана с вкус, имаше различни стилове от различни периоди. Кралица Ана и Чипъндейл преобладаваха в една от стаите, Шератон в друга, комбинация от странни френски провинциални мебели в трета. Въпреки че имението имаше малко музееен вид, Розалин остана с чувството, че се намира в уютен дом.

Обиколката завърши в задната част на къщата. Там гостите се бяха събрали в едно широко предверие с рисувани прозорци. През стъклопипите имаха възможност да наблюдават гостната и музикалния салон отвъд нея. Отдясно се намираше просторна трапезария, по нататък – прекрасна оранжерия. Розалин реши да я разгледа по-подробно когато има възможност. Гостите се разхождаха из преходните салони. Всички те гледаха към обширен парк. Рийгън представяше гостите.

– Имам един съсед, с когото смятам, че ще се радваш да се запознаеш – отбеляза тя, когато успя да въведе Розалин и Франсиз в приемната. – Не всички бързат да отидат в Лондон за сезона. Аз самата бих останала тук, ако не бях обещала. Но не съжалявам, че го направих, защото имах възможността да се запозная с теб. Не се тревожи, по-късно ще имаме възможност да обсъдим това, което Никълъс ще каже за „твоите господа“.

– Виждам само сър Артемъс – каза притеснено Франсиз.

– Вярно е – отвърна Рийгън. – Но и утре е ден. Ще пристигнат и други господа. Всички те приеха поканата ми. А сега наистина трябва да те запозная с лорд Уортън. Никълъс много ревнува от него. Понякога се чудя какво щеше да стане, ако първо се бях запознала с Джъстин Уортън. – Тя се засмя дяволито. – Джъстин не е толкова възрастен, колкото останалите. Двадесет и осем годишен е. Толкова е хубав! Сигурна съм, че ще го харесаш. Посветил се е на семейството си, ненавижда Лондон. Това е единствената възможност да се запознаеш с него. Слиза в града веднъж годишно, за да заведе майка си и сестра си на пазар. Къде ли е сега той? – Рийгън се повдигна на пръсти, огледа се и се усмихна: – Ето го там до камината. Елате, мили мои.

Розалин направи две крачки и внезапно спря. Видя огромния красавец, седнал на кремаво-жълто канапе близо до камината. От едната му страна беше застанала млада жена със същите руси коси, а от другата възрастна госпожа. Очевидно това бяха сестра му и майка му. В следващия миг видя и други двама елегантни господа, застанали малко по-встрани на камината. Братята Малори. Тъмният хубавец я погледна. Погледът му я накара да се спре, да въздъхне и се замае...

Положи огромни усилия, за да откъсне очи от тези на Антъни Малори и последва домакинята, която не беше забелязала объркването ѝ. Продължи към камината, където беше разположено канапето. Нямахме друг избор. Трябва да се съсредоточи и насочи цялото си внимание към семейство Уортън и по-специално към Джъстин, като обърне гръб на Малори.

Не беше трудно да разбере защо Рийгън я представя именно на Джъстин. Той беше невероятно красив. Имаше най-прекрасните очи на света. Цветът им беше като тъмно индиго. Очи, които открито ѝ се възхитиха. Това беше най-високият мъж, когото бе срещала. Тя разбра това когато се изправи за да поднесе ръката ѝ към устните си. Беше огромен, е широки рамене, добре сложен, със силни мускули. Толкова беше огромен, че без момчешката си усмивка и чара си би изглеждал заплашителен.

Веднага предразположи Розалин и известно време тя почти забрави кой стои зад нея. Почти. Бедата беше в това, че усещаше опипващия му поглед да броди по цялото ѝ тяло. Усещаше го такъв, какъвто го бе видяла на бала в Грандал. Гледаше я. Направо я поглъщаше с поглед. Всичко, което си мислеше, бе какво той си мисли, когато я гледа.

Един новопристигнал господин беше добре дошъл, понеже прекъсна мислите ѝ.

– А, ти си тук, любов моя? – изрече Никълъс Идън и обгърна с ръка тънката талия на съпругата си. – Защо щом изляза от стаята те обкръжават толкова мъже?

Шегуваше ли се или говореше сериозно? Това не ставаше ясно нито от израза на лицето му, нито от тона му. Но Джъстин Уортън не се обиди. Той се разсмя така, сякаш отлично познава стила на домакина.

– Ако имах намерение да я открадна, Монтиед, ти пръв щеше да начуиш – отвърна Джъстин и намигна на Рийгън.

Разменените реплики я развеселяваха.

– Не започвайте отново и двамата – каза тя. – Всички тези дами ще помислят, че говорите сериозно. Те се шегуват – довери тя на гостенките си. – Ако не сте отгатнали, това е съпругът ми.

Тя го представи и на двете. Макар че Франсиз беше чувала много за него, никога не го бе виждала.

Розалин очакваше красавица като Рийгън Идън да има достоен съпруг. Четвъртият виконт на Монтиед – господин Идън – определено не беше красив. Кестенявата му коса беше изпъстрена със златисти кичури. Светлокафявите му очи имаха блясъка на кехлибара и винаги засияваха, когато погледнеше съпругата си. Беше твърде лесно да се разбере защо са го наричали развратник до преди година. Не беше трудно да се разбере и защо така силно се е привързал към семейния живот и съпругата си. Изненадващото беше, че е много млад, само с няколко години по-възрастен от Розалин. Но имаше обноските на по-възрастен мъж. Определено ѝ напомняше сър Антъни. Това отново върна мислите ѝ към

него.

– Хайде, котенце, колко дълго смяташ да ни отбягваш?

Дълбокият глас на Антъни прекъсна разговора.

– Цяла нощ – отвърна Никълъс с не твърде любезен тон. За миг сърцето ѝ спря. Беше си помислила, че Антъни се обръща към нея. За грубия отговор господин Идън си спечели едно смушкване в ребрата от страна на съпругата си. Това извади Розалин от вцепенението.

– О, винаги ли трябва да играя ролята на съдия – каза Рийгън и се втурна към камината, за да целуне братята Малори.

– Като че ли е възможно да останете незабелязани по-дълго време – добави през смях тя. – Предполагам, че не липсата на моето внимание ви прави нетърпеливи. Хайде, елате да ви представя.

Тя хвана двамата под ръка и ги поведе напред.

– Госпожо Франсиз, мисля че не познавате моите вуйчовци, Джеймс и Антъни Малори.

Вуйчовци? Вуйчовци! Как е могла да пропусне такава информация, сърдеше се на себе си Розалин. Тя определено не би дошла, ако знаеше, че Малори са толкова близки с Рийгън Идън. Тяхна племенница. Проклятие.

Вълнение обхвана семейство Уортън и Франсиз. Джъстин побърза да излезе от стаята заедно с жените, предпазвайки сестра си от компанията на тези мъже с лоша слава. На Розалин ѝ се искаше някой така да се грижи и за нея. Но тя трябваше да се грижи за всичко сама. С нищо не показа, че ситуацията я притеснява. Франсиз не беше толкова съсредоточена и не забеляза нищо. Стисна устни и показа очевидна неприязън към двамата мъже, на които я представиха. Извини се и припряно се присъедини към другите гости.

Розалин остана сама, обхваната от ужасни предчувствия. Не можеше да си тръгне точно в този момент. Това щеше да е ужасно невъзпитано. Трябваше да остане поне известно време и да изтърпи опипващите погледи на двамата Малори. Те не изпитваха неудобство.

Джеймс счете за необходимо да изкоментира това, което се случи.

– Наистина вярвам, че момичето е притеснено заради нас, Тони. А не би трябвало, госпожице Розалин. Брат ми и аз сме свикнали на такова отношение.

– Ти може и да си свикнал, човече – кобалтовите очи на Антъни заискряха. – аз бих проявил малко съчувствие в случая.

Розалин усещаше много добре това съчувствие, изразено в настойчивия му неприличен поглед. Не се съдръжа и се усмихна. Дори не

изчкава да останат насаме, за да я прелъстява. Наистина е непоправим.

Сигурно Рийгън си помисли същото.

– Е, Тони, нали обеща да се държиш прилично?

– Така и се държа – протестира той с цялата невинност, на която беше способен. – Ако бях постъпил така, както съм свикнал, нямаше да избегнеш скандала.

Розалин повярва, че той говори абсолютно сериозно, макар че Рийгън се разсмя.

– Ще я изплашиш, Тони.

– Едва ли – отвърна Розалин.

– Виждаш ли, сладурче – добави Джеймс – спокойно се грижи за гостите си. Госпожицата ще бъде в сигурни ръце.

– Не съм се съмнявала дори за миг – каза Рийгън и добави отдалечавайки се – Никълъс, не ги изпускай от погледа си.

– Прекрасно – намръщи се Никълъс. Джеймс се засмя.

– Това ми мирише на недоверие.

– За нещастие е точно това – потвърди Никълъс.

– Както ми се струва, той още не ни е простил, Тони – каза Джеймс.

– Говори само за себе си, братко. Всичко, което аз съм му сторил е, че изтъкнах колко вредно ще бъде за здравето му ако не се ожени за Реджи. А ти от своя страна трябваше да го държиш вързан за леглото няколко седмици. Освен това трябваше да го довлечеш от островите. Той доказа, че с неохота се е съгласил да се ожени.

– Аз не съм... – обади се Никълъс. Розалин го прекъсна.

– Преди положението да излезе от контрол, мисля да...

Антъни не й позволи да довърши.

– Отлична идея. Докато те се разправят, ние с теб ще разгледаме оранжерията.

Без да й даде възможност да възрази, той я хвана под ръка и я изведе от стаята. След няколко крачки тя се опита да се освободи, но той не й позволи.

– Сър Антъни...

– Нали не се страхуваш от мен? – прошепна в ухото й. Розалин настръхна. Това беше предизвикателство.

– Аз просто искам да изляза сама от стаята. Не искам да дойда с вас.

– Да, но ще го направиш.

Тя рязко спря и така го принуждаваше или да спре, или да я повлече след себе си. Той спря. Наклони глава към нейната. На устните му

играеше едва забележима усмивка.

– Нямах друг избор, мила. Ще те целуна или в оранжерията, или на това място и в този момент. И в двата случая ще те взема в обятията си.

– Вие сте самият дявол – изрече тя и забеляза колко много погледи е привлякла. – Много добре – изсъска тихо. – Бих желала да разгледам оранжерията, но ти, негоднико, няма да получиш никаква целувка. Трябва да ми обещаеш това.

Той се ухили широко и смело.

– Да вървим тогава.

Той продължи да я води, като от време-навреме спираше да поприказва с хората, които познава. Създаваше впечатление, че просто се разхождат из стаите. Розалин улови отдалеч погледа на Франсиз и усети неодобрението ѝ. Но не пожела да избегне това, което ѝ налагаше съдбата тази вечер. Съмняваше се дали Антъни би я целунал пред всички. Но не можеше да рискува.

Той трябваше да потвърди уговорката. Неговото „да вървим“ не беше обещание. Тя разбра това, когато влязоха в просторната оранжерия.

– Наистина е чудесно – каза тя неспокойно. Той я прегърна през талията и я поведе по осеяната със зеленина алея.

– Не мога да се съглася с това – каза той, като я гледаше.

Тя извърна очи. Упорито се беше втренчила в статуите от страни и многобройните цъфнали цветя. В центъра на помещението падаха струите на фонтан. Тя усещаше ръката на кръста си. Допирът я изгаряше през тънката коприна на роклята ѝ с висока талия.

– Аз... аз... наистина трябва да ви напомня за обещанието, сър Антъни – гласът ѝ беше слаб и треперещ. Наложил се да прочисти гърлото си, за да продължи. – Дяволски е нечестно от ваша страна да не ми оставите никакъв избор.

– Знам.

– Необходимо ли е да проявявате такова своеволие?

Той се спря и я обърна към себе си. Очите му бавно разгледаха лицето ѝ. Осмисляше въпроса ѝ. Разтревожена, тя осъзна, че се намира в най-отдалечения край на оранжерията. Гъстите клони на едно дърво ги правеха невидими за останалите. Те бяха съвсем сами. Шумът на гостите идваше отдалеч. Водата на фонтана напълно ги скриваше.

– Да, необходимо е – отвърна той дрезгаво. – Това е нещо, за което мисля непрекъснато, откакто те видях за пръв път.

Розалин не желаше да се съпротивява, когато ръката му я придърпа по-близо. Другата се плъзна по врата ѝ. С палец повдигна

брадичката ѝ. Погледите им се сляха. Тя почувства устните му – топли, примамливи, нежни. Затвори очи и се предаде на неизбежното. Трябваше да изпита това чувство и в момента му се бе отдала изцяло. В този миг нищо друго освен вкуса на целувката нямаше значение за нея. Усещането на тялото му до нейното я омагьосваше.

Страстта на Антъни не я изплаши. Той беше обуздавал чувствата си, макар че се усещаше като ураган, готов да се развихри. Не си спомняше кога за последен път е желал нещо толкова силно. Полагаше усилия да не я уплаши, а само да разпали желанието ѝ. Трябваше да почака тя самата да изпита същата страст.

Това бе най-трудното нещо, което е правил. Трябваше да се въздържа, макар че цялото му тяло крещеше да я обладва цялата сега, точно тук. Оказа се, че му е много трудно да се контролира така добре, както желаше. Беше обезумял от желание и не усещаше малките неща, които вършеше с нея. Пръстите му потънаха в косите ѝ и множеството фибри се разпиляха. Коляното му се намиреше между нейните и тя почти беше яхнала бедрото му. За негова радост тя беше толкова обезумяла, колкото и самият той. Но точно в този миг той не усещаше това.

Бедрото му разтриваше слабините ѝ. Тя се отпусна. Целувките ѝ ставаха все по-страстни. Той постепенно включи езика си, като я учеше на движения, които предизвикват изключителни вълнения. Прокара език между устните ѝ, за да усети сладостта ѝ. Когато тя колебливо се опита да отговори на движенията му, той нежно я всмука все по-дълбоко и по-дълбоко.

Розалин беше безпомощна и изцяло прелъстена. Беше готова да му даде всичко, което поиска. Когато Антъни почувства това, изстена болезнено. Съвсем непредвидливо беше избрал това място, не предполагайки, че би могъл да има толкова бърз успех.

Приблужи устни към ухото ѝ и умолително прошепна:

– Иди си в стаята, скъпа. Аз ще те последвам.

Тя беше като хипнотизирана. Не беше способна да свърже мислите си.

– Моята стая?

Нямаше време, за бога, нямаше никакво време за недоразумения. Сграбчи я за раменете.

– Погледни ме, Розалин – нетърпеливо каза той. – Не можем да останем тук, разбираш ли. Тук не сме на сигурно място.

Тя го погледна и се намръщи.

– За какво ни е сигурно място?

Дяволска работа, да не би Рийгън да беше права? Нима можеше Розалин да е толкова невинна на тази възраст. Тази мисъл го изпълваше с радост и съжаление. Ако това беше вярно, той рискуваше да загуби всичко. Тя си беше възвърнала способността да мисли. И все пак една нежна, досега скрита струна беше разбудена. Искаше му се това да е истина.

Антъни въздъхна търпеливо.

– Ще се любим. Ти и аз. Това е съвсем естествен завършек на това, което стана. И двамата го желаем. Остава само да намерим местенце, където никой не би ни безпокоил. Нали си съгласна, че няма по-удобно място от стаята ти.

Преди още да довърши, Розалин поклати глава.

– О, какво стори ти, човече? Нали нямаше да има целувки. Аз тъй ти казах.

Нейният мил акцент го разпали още повече. Той я придърпа към себе си.

– Твърде късно е да увърташ, миличка. Ти вече се предаде. Сега бъди добро момиче и направи каквото ти казвам. Иначе, заклевам се, ще те имам точно тук и то в момента. Дяволите да вземат всеки, който случайно мине оттук и ни види.

Ако имаше намерение да я уплаши, за да се съгласи, то това не се получи. Тя се разсмя на усилието му. Но в това си състояние той не оцени смелостта ѝ. Разумът ѝ говореше, че той не би направил нищо, с което да създаде неприятности на племенницата си. Беше го осъзнала още преди да тръгне насам с него.

– Не мож използва този номер два пъти, момко.

В този миг Антъни не беше убеден дали това е номер. Но това, че тя така смело му говори, го върна към действителността, макар че не можа напълно да охлади страстта му. Забърка такава каша. Тя имаше пълното право да му се сърди.

Усмихна се опустошително. Тази усмивка я главозамайваше.

– Ако не го направим сега, ще дойда по-късно в стаята ти.

Тя го отблъсна и поклати глава.

– О, обещавам ти, че няма да успееш да минеш през вратата.

– Ами не я заключвай.

– Ще я заключа.

– Тогава отвори прозореца.

Зелените ѝ очи блеснаха.

– Ради тебе ще се задуша в стаята си, като залостя всички

прозорци. Защо не можеш да приемеш едно „не“ за отговор? Не ти ли го казах достатъчно ясно?

– Това е не е истински отговор, скъпа. Нали не очакваш наистина да се откажа? Трябва да мисля за репутацията си, нали разбираш.

Тези думи я размяха. Отпусна се и напрежението ѝ отслабна. Господи, той наистина беше непоправим, изцяло развратен и толкова примамлив. Досега не беше познавала мъж, който толкова силно да я беше привличал. Толкова силно, че дори в моментите, когато можеше да разсъждава, да се чувства силно привлечена. Но дали беше сериозен или не? Единственият начин да избегне развитието на тази среща, беше да обърне всичко на шега.

Тя възвърна контрола над себе си. Укорително му каза:

– Сър Антъни, аз мисля предимно за вашата репутация.

– Тогава ще се опитам отново да прогоня тези мисли.

– Не!

Тя ахна. Той се пресегна и само след миг тя седеше на парапета и едва пазеше равновесие. Той се смееше насреща ѝ. Тя мислеше, че той отново има намерение да я целуне. Това никак не ѝ беше забавно. Краката ѝ висяха във въздуха. Нямаше за какво да се държи, освен за него.

Намръщи се и понечи да скочи, но Антъни пристъпи по-близо и за неин ужас повдигна полата и разголи бедрата ѝ. Пристъпи още по-близо. Разтвори краката ѝ и се наведе напред. Тя се дръпна назад, назад...

– Дръж се за мен, или ще паднеш – гласът му я уплаши. Наистина се хвана за него. Нямаше никакъв друг избор.

Но той не се изправи и тя продължи да виси наполовина през парапета.

– Трябва да направиш нещо по-сигурно, миличка. Прегърни ме. – С една ръка той я притисна към себе си. – Дръж се здраво.

Дъхът му опари ухото ѝ. Тя почувства вълнуващи тръпки по цялото си тяло.

– Ако не искаш да ми се отдадеш, поне ми позволи да те докосвам. Имам нужда от това.

Тя затаи дъх, защото почувства ръцете му бавно да се придвижват от коленете към бедрата и, като бавно повдигаха роклята ѝ.

– Стига. Ти, проклет... Пусни ме... – след това прошепна дрезгаво – Антъни...

Начинът, по който произнесе името му, го накара да потрепери. Преди да може да продължи, той протегна ръце към нея и телата им се вплетоха.

Розалин изстена. Главата ѝ беше отметната назад, крайниците ѝ бяха съвсем омекнали. Той би могъл да проникне в нея. Чувството беше толкова възбуждащо. Устните му оставяха изгаряща влажна следа по врата ѝ. Розалин напълно забрави положението си.

– Предполагам, че няма да ми благодарите заедно ви прекъсвам, Тони. Но госпожа Гренфел търси твоята млада шотландка. Всеки момент ще нахълта тук.

Антъни изруга. Погледна Джеймс, който тактично гледаше към фонтана. Свали Розалин от парапета, а ръцете му все още я придържаха. Беше подвластен на опиянението ѝ. Краката и все още бяха обгърнали кръста му. Страстта я беше обзела напълно. Устните ѝ бяха разтворени, очите затворени, лицето пламнало. Той се съмняваше дали тя изобщо е чула Джеймс.

– О, господи – каза той и я постави бавно на земята. – Скъпа, ще продължим с това после.

Тя отстъпи. Краката ѝ потреперваха. Известно време той наблюдаваше как очите ѝ започват да се избистрят, как се разширяват от гняв, после се присвиват. Очарован, той дори не забеляза как тя протяга ръка и бузата му изплющява.

– Няма да има друг път – тихо, но твърдо каза тя. Той изобщо не се съмняваше, че е разгневена. – Ни познавам правилата на тази игра, но човек ни може да се доверява на твоята честност. Затуй стой далеч от мен.

Тя се втурна навън. Антъни не я последва. Седна на парапета. Опипваше бузата си и наблюдаваше как се отдалечава от погледа му.

– Чудех се кога най-после ще се прояви този шотландски нрав.

Антъни се ухили на приближаващия се Джеймс.

– Мисля, че леко се отърва.

Антъни се ухили още по-широко.

– Тя дори не разбра, че си тук.

– Хвалиш ли се, братко?

– Не, просто се чувствам изключително доволен.

– Е, след като ти я остави побесняла от ярост, предполагам, че нямаш нищо против и аз да опитам късмета си.

Мигновено усмивката на Антъни се стопи.

– Стой надалеч от нея, Джеймс.

Две руси вежди се повдигнаха.

– Държиш се собственически, а? Подобни думи бяха отправени към теб преди малко. Освен това, скъпо момче, ти все още не си я спечелил.

Глава единадесета

Джъстин Уортън доказа, че може да бъде изключително приятна компания. Розалин постепенно се успокои. Размишляваше върху постъпката си и отвратителния си избухлив характер. На излизане от оранжерията беше страшно разгневена. Съзря я Франсиз и веднага я поведе към горния етаж, за да приглади фризура ѝ. Розалин изобщо не беше наясно в какво състояние се намира косата ѝ и какво впечатление би направила на порядъчните хора. Какъв ужасен мъж, да я остави в такова състояние, сякаш е била малтретирана. Както всъщност си беше. А това ѝ донесе строга проповед от страна на Франсиз. Не че не я заслужаваше. Тя знаеше, че се държа глупаво. Знаеше какъв ужасен риск поема. Нямаше нужда да ѝ се припомня. Тя го осъзнаваше много добре. Гневът на Франсиз не биваше да я обижда толкова дълбоко, защото беше израз на безкрайна обич и загриженост. Трябваше да упрекне себе, че я е разтревожила.

Франсиз приключи дългата си тирада относно срамната репутация на сър Антъни с думите:

– Никога недей да оставаш насаме с него, Роз. Особено след като е очевидно, че той толкова много те привлича.

– Никога не съм казвала такова нещо, Франсиз.

– Не е нужно. Разбрах го в момента, в който Рийгън доведе сър Антъни и ни го представи. Видях начина, по който те гледа. Целувката в оранжерията е едната страна на въпроса. Но знаеш, че нещата нямаше да приключат само с това, ако не бяхте на такова очебийно място.

Розалин не посмя да признае, че въпреки публичното място те бяха стигнали доста по-далеч от една целувка. Не беше съвсем убедена, че всичко би спряло дотук, ако Антъни за щастие не се беше осъзнал и я освободил. Определено тя беше тази, която не пожела да се откъсне от прегръдката му.

– Трябваше да ми кажеш, че вече си се срещала с него на бала в Грандал. – Изведнъж тонът на Франсиз стана много строг. – Бих могла да те предупредя. Очевидно той те е набелязал за следващо завоевание.

– О, Франсиз, не е нужно да ме предупреждаваш. Вече бях чула достатъчно за него. Знаех какъв безсрамник е той.

– И въпреки това се остави да те подведе?

– Казах ти, че той ме измами – извика раздразнено Роз и веднага

съжали за тона си. – Извинявай, но е време да престанеш да се безпокоиш. Казах му да стои по-далеч от мен.

Франсиз надули устни и събра вежди.

– Мислиш ли, че той ще се съобрази с думите ти? Мъже като него не понасят откази. По някаква абсурдна логика колкото повече се дърпаш, толкова по-силно е желанието им да те преследват. А този сър Антъни е най-настъпателен от всички – просто е най-красивият, най-желаният от жените и най-заклетият ерген в кралството. Той никога няма да се ожени, Роз. Никога няма да се примири да живее само с една жена. И защо да го прави, след като стотици обмислят как да го спечелят.

– Франсиз, забравяш в какво особено положение се намирам. Не съм просто една дебютантка, търсеща съпруг. Имам цел и не бих позволила нищо да ме отклони от нея. Ако не успее да се омъжи съвсем скоро, последствията ще бъдат ужасни. Дори опасни.

Франсиз въздъхна и се усмихна извинително.

– Бях забравила за това. Права си. Но бъди внимателна, нали Роз? Мъж с богат опит като Малори би могъл да те прелъсти без да усетиш. Предполагам, че трябва да се благодариш и на това, че онзи негов безпътен брат, който с нищо не се различава от сър Антъни, все още не те е набеleyал.

Розалин щеше да си спомни тези думи по-късно. Слезе долу. Джъстин Уортън бързо ги покани на бюфета. Тя все още негодуваше от наивността си. Дори не й остана време да се замисли за брат му. Джъстин успя да отвлече вниманието ѝ. Известно време тя се забавлява. Той беше толкова чаровен. Индиговите му очи бяха толкова възхитителни, че тя сериозно се замисли дали да го добави в списъка си въпреки младостта му. Той поне беше по-голям от нея и не правеше опит да скрие интереса си. А това беше ценно, особено сега, когато тя трябваше сама да търси кандидатите си. Все още трябваше да проявява смелост. Сър Артемъс се приближи към нея.

За нещастие госпожа Уортън прекъсна разговора им. Оплака се от главоболие и Джъстин бе принуден да я заведе в къщи, въпреки че беше поканил Розалин да отиде с него на лов следващата сутрин.

– Това е лесно завоевание – отбеляза Франсиз, когато Джъстин излезе с майка си.

– Така ли мислиш? – ухили се Розалин. – Бива си го, нали.

– Толкова е строен и силен. Чух само хубави неща...

– Франсиз, не трябва да го превъзнасяш толкова. Както виждаш, сър Антъни вече си е отишъл. Престани да се безпокоиш.

Франсиз стисна ръката ѝ.

– Много добре. Знам, че можеш да отличиш доброто от лошото. Но тъй като лорд Уортън също си отиде тази вечер, защо не използваш възможността да задълбочиш запознанството си със сър Артемъс?

– Да, наистина – въздъхна Розалин. – А освен това трябва да намеря госпожа Идън и да получа обещаната от нея информация. Колкото по-скоро намаля списъка, толкова по-добре.

Но Рийгън Идън водеше оживен разговор с част от съседите си, Розалин не искаше да я прекъсва. Тя намери сър Артемъс, погълнат от играта на вист. След вечеря на няколко места бяха раздадени картите.

Розалин се приближи към един от отворените френски прозорци и изчака Рийгън да я забележи. Наслаждаваше се на лекия бриз, проникващ отвън. В гостната беше станало непоносимо топло. Искаше ѝ се да излезе навън, но не се решаваше. Спомни си предишното излизане в градината, когато за пръв път срещна сър Антъни. Не го виждаше между гостите след случката в оранжерията, но това не означаваше, че той не се спотайва наблизо.

Помисли си да измъкне Франсиз навън, за да се поохлади малко. В този момент едно движение зад гърба ѝ я сепна.

– Забавлявате ли се, госпожице Розалин?

Тя се обърна и разпозна Джеймс Малори. Страхуваше се, че Антъни може да е с него. Видя, че е сам и си отдъхна. Златистата му коса беше леко разрошена. Очевидно идваше отвън. Погледът му беше толкова целенасочен, че тя отново се притесни. Припомни си думите на Франсиз, че този брат е по-ужасният. Тази вечер нищо не можеше да промени това мнение. Макар че тя беше склонна да счита Антъни за по-опасен. Поне спрямо нея. Тя леко кимна с глава.

– Да. Вашата племенница успя да ме накара да се почувствам като у дома си. Бях много изненадана да науча, че е ваша племенница. Предполагам, че е дъщеря на някой от по-възрастните ви братя?

– На нашата единствена сестра Мелиса – поправи я той. – Но тя почина когато Рийгън беше бебе и аз и братята ми имахме удоволствието да я отгледаме.

Розалин остана с впечатлението, че за четиримата мъже действително е било удоволствие да отгледат единственото дете на сестра си. А това правеше особено този Малори да изглежда по-малко опасен. Поне до момента, в който той предложи:

– Би ли се разходила с мен до езерото?

Този въпрос беше неочакван и тя застана нащрек.

– Не, благодаря.

– Ами тогава просто да излезем навън. Изглежда имаш нужда да поемеш глътка свеж въздух.

– А, не, дори ми е хладно и мисля да си взема шала.

Джеймс се подсмихна на това неубедително извинение.

– Скъпо момиче, капчиците пот по веждите ти доказват точно обратното. Хайде, не се страхувай от мен. Аз съм безобиден във всяко едно отношение.

Той я хвана за лакътя и я поведе навън. Розалин изпита странно чувство, че се случва нещо много познато. Сякаш се спуска за втори път в една и съща пропаст. Само че този път дори нямаше възможността да спре Джеймс, когато се опита да я изведе от стаята. Само две крачки и бяха навън. Тя не можа да се осъзнае. Той не ѝ даде възможност да реагира. Вместо да продължат към градината, той я дръпна отстрани на вратата, притисна гърба ѝ към стената и устните му приглушиха лекия ѝ тревожен вик.

Всичко стана толкова бързо, беше толкова умело извършено, че Розалин не успя да осъзнае клопката и да я избегне. Не се осмели да вика, за да не привлече вниманието на гостите. Не би понесла клюките, които ще последват след подобна сцена. Единственото, което можеше да направи, бе да го отблъсне. Но той я беше заклешил между стената и здравите си гърди. Спря да се съпротивлява. Чувстваше как кръвта бучи в ушите ѝ. Целувката на Джеймс толкова напомняше тази на брат му! Но все пак това не беше Антъни, макар че много ѝ се искаше да бъде.

– Вие с брат ви да не би да се учите един от друг? – просъска тя, когато той отдръпна глава.

Джеймс се разсмя, за да прикрие разочарованието си.

– Така ли мислиш, малка шотландко? Защо каза това?

Тя се изчерви от гняв. Беше признала, че Антъни също я е целунал. За да се защити, добави бързо:

– Това ли разбирате под „съвсем безопасен“?

– Излъгах – отвърна той нагло.

– Така ли? А сега ме оставете да си отида, лорд Малори.

Той отстъпи толкова, колкото телата им да се отделят, но без възможност да се измъкне.

– Не се гневи, скъпа. Никога не обвинявай един мъж, че е направил опит. Сега признавам, че Тони печели този път. Дяволски е нечестно това, че се запозна първо с него.

– Какви глупости говорите, по дяволите? Ако вие двамата сте се

обзаложили...

– Дори не си помисляй такова нещо, скъпо момиче. Това е просто съперничество между братя и доказателство, че двамата имаме един и същ вкус.

Той приглади с пръст мокрите къдрици по слепоочията ѝ. За миг тя беше като хипнотизирана. Настойчивият му зелен поглед изцяло завладя съзнанието ѝ.

– Ти си невероятно красива. Знаеш... невероятно. Много е трудно в този случай да приема поражението. – Гласът му стана дрезгав от вълнените. – Бих могъл да накарам кръвта ти да кипне, девойко. Убедена ли си, че предпочиташ Тони?

Тя водеше борба да се освободи от въздействието му. Боже господи, тези Малори са опустошителни. Те наистина знаят как една жена може да бъде прелъстена. Тя се молеше той да повярва на думите ѝ:

– Никога не съм казвала, че предпочитам брат ви. Но това не означава, че избирам вас. Истината, лорд Малори, е, че не искам нито един от двамата ви. Позволете ми да се оттегля, или ще се наложи да викам за помощ.

Той отстъпи, леко се поклони и се усмихна. Чувствените му устни бяха влудяващи.

– Не мога да ви позволя да направите това, скъпа госпожице. Ако ви видят тук сама с мен, ще загубите завинаги репутацията си.

– За това трябваше да се замислите преди да ме измъкнете навън – отговори тя и бързо се прибра.

Джеймс я наблюдаваше как се отдалечава. Но за разлика от Антъни беше сигурен, че няма шансове за успех и тази мисъл не го разочарова. Точно обратното, колкото и да му се искаше да спечели точно тази жена, той се съгласи да я остави на мира, защото видя нейната реакция от целувката му, несравнима с тази от целувката на Алтъни. Тя не беше нито смаяна, нито объркана. Изборът ѝ беше ясен, макар че тя все още не го съзнаваше. Ех, ако ставаше въпрос за някой друг, но Тони...

По дяволите, тя беше прекрасна. Самочувствието му се върна. Тя беше успяла да го развълнува. Изпитваше нужда от жена. Трябваше да отиде до най-близкото село, за да не ядоса Рийгън, ако прелъсти някоя от съседките ѝ. Не му остава нищо друго, освен да потегли. Триста дяволи, тази проклета любов от пръв поглед.

Глава дванадесета

Розалин се надигна в леглото, разтри очи и погледна часовника над камината. По дяволите, тя наистина имаше желание да отиде на лов тази сутрин. Беше обещала на Джъстин да язди с него. Нямахме търпение да покаже уменията си на ездачка, а ето че е дошло време участниците в лова вече да се връщат. Имаха намерение да устроят пикник по обяд близо до езерото. А вече беше почти пладне. Дявол да го вземе!

Седна. Погледна намръщено леглото. Тук беше прекарала една безсънна, неспокойна нощ. Нети се опита да я събуди. Спомни си за това. За нищо на света не можеше да я измъкне рано от леглото тази сутрин. Тя беше заспала едва призори. Само едно нещо не беше позволила на Малори. По дяволите този мъж!

Нямаше никакво извинение за това. Беше се оттеглила малко след полунощ. А предния ден беше станала преди зазоряване, за да тръгне за Силвърли и за разлика от Франсиз не беше дремнала следобед. Чувстваше се безкрайно изтощена. В продължение на няколко часа превъзможваше мъката, причинена от странните заключения на Джеймс Малори относно предпочитанията ѝ към мъжете. Слава богу, беше поговорила с Рийгън. Сега знаеше повече за възможните ѝ кандидати. Но за съжаление нямаше нищо конкретно, за което да се хване.

Сър Артемъс Шадуел беше ненаситен комарджия. Но Розалин беше стигнала до заключението, че той е достатъчно богат и покрива разходите си. Лорд Греъм, забележителният граф на Дънстантон, беше вдовец за трети път. Все пак бедничкият полагаше усилия. Лорд Дейвид Флеминг, виконт и наследник на голямо имение, беше закоравял ерген. Вършеше всичко толкова дискретно, че името му не можеше да се свърже с никоя жена. Похвално. Почетният Кристофър Савидж беше загадка за нея. А всички тези Монтиед не го познаваха достатъчно.

Нощес, докато се мятеше в леглото, мислите ѝ далеч не бяха заети с „нейните“ господа. Беше забравила дори за нахалството на Джеймс Малори. Синеокият чернокос негодник се бе настанил в мислите ѝ и беше виновен за безсъницата. В съзнанието ѝ изникваха всички онези съдбоносни минути, прекарани с него в оранжерията.

Господи, това не трябваше да се случва отново. Повече никога нямаше да си губи времето в мисли за този безсърдечен измамник. И никакви компромиси повече! Трябва веднага да се залови с делата си.

Надяваше се, не, молеше се точно днес да се появят останалите от уважаемите ѝ подходящи господа.

Тя нетърпеливо позвъни на Нети и без да я дочака започна да се облича. Избра чудесна дневна рокля от перкал в прасковен цвят, с къси бухнали ръкави и много волани. Прислужницата ѝ бързо нагласи фризура ѝ, сумтейки и четейки кратка лекция на тема колко много възможности може да изпусне някой, който се излежава в леглото до пладне. Докато мърмореше, Нети сърчно работеше с косата ѝ, като вплиташе в кока ѝ подплънки. Многобройни къси къдрици подчертаваха овала на лицето ѝ.

Но Розалин нямаше нито секунда време да се възхити на произведението ѝ. Сграбчи бяло сатенено боне, украсено с щраусови пера, подхождащо на обувките и дантелен слънчобран, и изхвърча от стаята. Нети остана да подрежда останалата след нея бъркотия. Изведнъж се спря. В края на тесния коридор пред стаите за гости, облегнат на парапета, стоеше Антъни Малори.

Очевидно чакаше нея. Беше опрял бедра на парапета, скръстил ръце пред гърдите си и кръстосал крака. От това място можеше безпрепятствено да наблюдава вратата на спалнята ѝ. Така, както беше застанал, тя нямаше никаква възможност да го избегне.

Беше облечен небрежно. Дори прекалено небрежно. Нямаше вратовръзка. Няколко от копчетата на бродираната му батистена риза бяха разкопчани. Виждаха се част от загорелите му гърди, които говореха за мъжественост. Тъмносино палто подчертаваше раменете и ръцете му. Дългите мускулести крака бяха обути в панталони от мека еленова кожа и в лъскави хесенски ботуши до прасците. Всичко у него говореше, че е спортуващ човек. Атлетичен. И всичко това беше в пълен разрез с репутацията му на развратник, който се посвещава единствено на чувствени удоволствия и наслади през нощта. Е, какъвто и да беше, той беше твърде опасен за чувствата и сетивата ѝ.

Когато стана ясно, че тя няма да помръдне от мястото си, за да го приближи, Антъни каза:

– Добре че се появи най-накрая, скъпа. Бях започнал да кроя как да се вмъкна в стаята ти и да те заваря в леглото.

– Сър Антъни!

– Остави ли вратата отключена? – подразни я той и се усмихна. – Не ме изпепелявай с убийствено красивите си очи, скъпа моя. Шегувах се. Можеш да дойдеш без опасения. Днес смятам да ти покажа най-добрите си обноски. Няма да правя нищо, с което да те притеснявам.

– Обещавах ли?

– Трябва ли? – ухили се той.

– Да.

– Много добре. Обещавам тържествено и искрено, докато ме съжаляваш и ме освободиш от обещанието ми.

Тя се разсмя дрезгаво и смехът ѝ прозвуча като музика в ушите му.

– Сър Антъни, ще те освободя от това обещание когато остареееш толкова много, че престанеш да го желаеш. Нито ден по-рано.

Тя пристъпи и спря точно пред него със слънчобран под мишница. Беше праметнала панделката на бонето през ръката си и го поллюляваше. Господи, тя беше прекрасна като картина! Строгата и малка брадичка показваше упоритостта ѝ. Тези чудесни очи, изпъстрени със златисти петънца, които искряха закачливо!

Беше достатъчно мъдър, за да напусне Силвърли предната вечер. Сега разбираше, че е постъпил наистина правилно. Ако беше останал, трудно щеше да преодолее привличането. Тя се нуждаеше от време да се успокои. Така че той отиде да празнува в близкото село. Имаше повод за това. Може и да го беше ударила, но той я беше предизвикал. И това беше една от причините за доброто му настроение. Спокойно можеше да потърси някое момиче за удоволствие.

Антъни изпитваше желание да се размее при спомена за провалите си планове. Той без усилие намери едно подходящо момиче в селската кръчма. Но усети, че нито има желание, нито нужда от друга жена, а точно от тази, която беше оставил зад себе си в Силвърли. Неочаквано Джеймс се появи в същата кръчма. Антъни беше много щастлив да му прехвърли момичето. Самият той седна да пийне и обмисли следващия си ход.

Твърдо реши да промени подхода. Тази сутрин проведе дълъг разговор с любимата си племенница и замисли хитър план. Ще предложи на дамата нещо, което тя би могла да приеме – да ѝ помогне в постигане на целта ѝ. И няма защо да се притеснява, ако тя не приеме съвета му. Нейната цел просто не беше негова.

Тя търпеливо чакаше обяснението му. О, с каква сила изрече тези думи! Чувстваше се спокойна и уверена. Забрави предпазливостта си и напълно се довери на обещанието му. Откъде да знае, че страстите му са по-силни от непрестанните му обещания. Особено ако са дадени на жени.

Той се отместа от парапета. Гласът му прозвуча равнодушно:

– Би било по-добре за вас, ако изберем някое спокойно място, далеч

от чуждите погледи, за да поговорим.

Тя застана нащрек:

– Все още не мога да разбера...

Усмивката му я обезоръжи.

– Казах, че ще поприказваме, скъпа. Нищо повече. Ако не можеш да ми се довериш, как бих могъл да ти помогна?

– Да ми помогнеш? – смутено попита тя.

– Разбира се. Точно това имам предвид. Хайде ела.

Успя да потисне любопитството си и го остави да я поведе към библиотеката. Просто не можеше да проумее как той би могъл да ѝ помогне. Вътрешно се притесняваше от непреодолимото му въздействие върху нея. Какво се крие зад външния вид и доброто държание на мъжете? Нейните мъже? О, той не би могъл да знае за тях.

Самата мисъл, че той би могъл да подозира намеренията ѝ, я накара да се изчерви. Антъни не забеляза това. Поведе я направо към едно канапе. После се отдалечи и спря пред масичката с напитките.

– Бренди? – попита през рамо.

– В този час?

Учуденият ѝ тон го накара да се усмихне.

– Разбира се, че не. Предложението ми е определено глупаво.

Но той определено се нуждаеше от една напитка. Мисълта, че отново е сам с нея, се настаняваше в съзнанието му. Но той не беше я довел за това. Това трябваше да бъде на второ място.

Остави брендите и застана пред канапето. Розалин седеше скромно, е прибрани крака, стиснала в скута си слънчобрана и бонето, свита в единия ъгъл. Повечето място беше оставено за него. Той разбра, че не бива да сяда близо до нея. Явно тя не изпитваше същото желание. Антъни се настани достатъчно далеч, за да не я изплаши. Въпреки това тя се притесни:

– Сър Антъни...

– Защо не опиташ вече да ме наричаш само Антъни. А още по-добре Тони. Аз ще бъда твой закрилник и доверител...

– Какъв?

Той повдигна вежди.

– Доста силни думи, нали? Може би приятел? Или съветник? Тази сутрин разговарях дълго с племенницата ми и разбрах, че отчаяно се нуждаеш от такъв човек.

– О, тя ти е казала! – гласът ѝ прозвуча обвинително. – Тя няма право да постъпва така с мен.

– Скъпа моя, тя имаше най-добри намерения. Искаше да подчертае колко сериозно е намерението ти да си намериш съпруг. Мислеше, че се отнасям несериозно към теб. Не мога да си обясня откъде ѝ е хрумнала тази идея.

Тя не можа да сдържи гнева си и го погледна яростно. Но просто не беше възможно да бъде сърдита при тези обяснения. Само след миг се разсмя.

– Голям негодник си ти. Никога ли не ти се случва да говориш сериозно?

– Не и ако мога да го избегна – ухили се той.

– Опитай се да ми обясниш защо именно ти искаш да ми помогнеш да си намеря съпруг?

– Реших, че колкото по-скоро се омъжиш, толкова по-скоро ще се отегчиш от брака и ще дойдеш в леглото ми.

Нищо друго не би могло да убеди Розалин в искреността му.

– Много нависоко се целиш – закачливо каза тя. – Знаеш ли, бих могла страстно да се влюбя в съпруга си.

– Дори не си го помисляй – той се престори на ужасен от думите ѝ. – Днес никой не се влюбва страстно с изключение на младите романтици и изкуфелите стари глупаци. А ти си толкова разума във всяко едно отношение, че е изключено това да ти се случи.

– Така е, наистина. Какво точно ми предлагаш?

Въпросът ѝ звучеше толкова сериозно, че той се развесели. Очите му заиграха весело.

– Положението ти е по-различно от това на Рийгън, когато трябваше да ѝ намерим съпруг. Тя беше живяла един сезон в обществото и вече беше обиколила континента, без да има късмета да срещне подходящ. Не по нейна вина, разбира се. Трябваше да намери мъж, който да бъде одобрен от мен и братята ми.

– Да, тя спомена нещо подобно.

– Каза ли ти как разреши проблема си?

– Била е компрометирана и с това ви принудила да отстъпите.

Розалин с изненада видя как този отговор го накара да се намръщи.

– Тя нямаше нищо общо с това. Това беше нагла постъпка на Монтиед, който търсеше начин да отмъсти на тогавашната си любовница. Моля те, никога повече не споменавай за това. По онова време Реджи беше наела един възрастен господин, който познаваше абсолютно всички и я придружаваше навсякъде, дори на пътешествието в Европа. Бяха

се договорили той да ѝ даде знак, когато срещне мъж, който я заслужава.

В очите на Розалин блеснаха искрици.

– Надявам се, не предлагаш да те водя със себе си навсякъде, защото...

Той бързо я прекъсна:

– О, това не е необходимо. По думите на Реджи ти имаш вече списък с избраници. А аз случайно ги познавам по-добре, отколкото Монтиед, понеже сме почти връстници. Трима от тях са членове на моя клуб. А с четвъртия се срещаме на ринга в спортната зала. Скъпа, имам само един въпрос към теб, защо не се огледаш за някой по-близък до твоята възраст?

Розалин извърна очи и промърмори:

– Един по-възрастен мъж ще проявява повече търпение към мен и моите недостатъци.

– Ти имаш недостатъци? Никога не казвай такова нещо.

– Всеки има недостатъци. Буйният ми характер например не е прищъх на една дама. – Тя присви очи и това го накара да се размее. – Един по-възрастен мъж ще бъде по-улегнал. Той ще е изживял младежките си лудории. И ако ще трябва да бъда вярна съпруга, ще изисквам същото и от партньора си.

– Но ти няма да бъдеш вярна, скъпа – напомни той.

– Ако аз не съм, няма да изисквам същото и от него. Но ако съм, ще държа на това. Нека да оставим този въпрос. Истината е, че именно дядо ме посъветва да търся мъж с богат опит. Да си кажа правата, по-младите мъже, които познавам, не ме впечатляват. С изключение на един, когото съм решила да прибавя в списъка си.

– Кой?

– Джъстин Уортън.

– Уортън! – Антъни рязко се обърна и възкликна: – Това мамино момче!

– О, не е нужно да говориш с такъв тон.

– Скъпо момиче, ако искаш от мен да казвам само хубави неща, не виждам как бих могъл да ти помогна. Всички те са на пръв поглед прекрасни. Точно това се очаква от господата с тяхното положение. Но да видим какво се крие зад това лустро. Това би трябвало да те интересува.

Тя почувства как я залива гореща вълна от тези укорителни думи.

– Разбира се, че си прав. Извинявай. Много добре. Кой според теб би станал най-добрият съпруг?

– Имаш ли определени предпочитания?

– Не. Наистина не. Всички те са привлекателни. И подходящи. Доколкото съм информирана. Но не зная към кого точно да се насоча.

Ангъни си отдъхна. Облегна се, небрежно положи ръка на облегалката точно зад главата ѝ.

Тя като че ли не обърна внимание на това. Беше нетърпелива да разбере отговора на въпроса си, а той от своя страна много старателно се опитваше да го избегне.

– Ще ми помогнеш, ако ми кажеш на кое качество държиш най-много – предложи той.

– Благ характер. Нежност. Чувствителност. Търпение. Интелигентност. И както казах...

– Възхитително – усмивката му беше влудяваща. – Ще бъдеш отегчена до смърт, скъпа моя. И това ще ни събере много по-скоро, отколкото очаквам. – Тя събърчи устни и го погледна смразяващо. – Ти каза...

– Ще съществува брачен договор, според който съпругът няма да има право на пълен контрол върху собствеността ми.

– Това твоя идея ли е?

– На дядо ми. Той беше упорит старец с утвърдени навици. Остави цялото си състояние на мен и искаше да бъде убеден, че няма да го предам в ръцете на някакъв непознат, когото можеше и да не одобри. Преди да почине, той написа този договор, който само трябва да бъде подписан.

– Ако е бил толкова предвидлив, защо не ти е уредил брака?

Тя го погледна замислено.

– Бях много привързана към него. Не исках да го изоставя приживе и той не можеше да ме принуди да го направя, Ангъни.

Той се усмихна. Тя изобщо не се замисли как произнесе името му! Значи се чувства удобно и спокойно в негово присъствие. Дори беше отпуснала едното си коляно и почти се беше обърнала с лице към него. Много лесно би могъл да я прегърне през раменете и да я придърпа към себе си...

Самата мисъл го развълнува.

– Наистина това трябва да се обсъди. Единственият, който би се възпротивил на договора е Савидж. Не поради алчност, той е достатъчно заможен. Но богатството не бива да бъде критерий при женитба. А и той не е човек, който понася да му поставят условия. И все пак ако те желяе, това не би имало значение.

– В такъв случай ти ми го препоръчваш?

– Скъпа моя, единственото качество, което той притежава, е интелигентността. Всъщност нито един от твоите избраници не отговаря на изискванията ти. Предполагам, че Уортън е най-близо до това, което искаш. Но ако се омъжиш за него, все едно се омъжваш и за майка му. Ако изобщо някога тя му позволи да се ожени. Никога не съм виждала друга жена, която така здраво да дърпа конците на някого като тази неподражаема дама.

Розалин се намръщи преди да го изслуша.

– Много добре. Не ми препоръчвай никого. Просто разкажи какво знаеш за останалите.

– О, това не е никак трудно. Ами, да започнем с Флеминг. Виконът е известен със своята несръчност. Явно нещо с него не е наред, понеже никоя жена до сега не е пожелала да се срещне повторно с него. Но вероятно ти ще бъдеш изключение. Той е с благ характер. Толкова благ, че го мислят за глупак. Бил е предизвикан на дуел и е отказал. Никога не можах да разбера защо. Той показва ли някакъв интерес към теб?

В действителност той не бе проявил интерес, но нямаше нужда да споменава за това.

– Следващият?

Антъни се подсмихна – как избегна отговора на въпроса му! Нямаше нужда да й казва, че младият Флеминг се интересува повече от тези, които носят панталони, отколкото от фусти и сатенени пантофки. Ако тя успееше да го ожени за себе си, в което той се съмняваше, тя съвсем скоро щеше да си потърси любовник.

– Графът на Данстантон е приятен, но може да разкъса човек само с грубите си думи. Като че ли е обкръжен от трагедии. В продължение на пет години е уморил три съпруги. Не всички знаят, че богатството му се увеличава след смъртта на всяка следваща.

– Нали не предполагаш, че...

– Не – увери я той и се възползва от тревогата й, доближи се до нея и почти я докосна с коляното си. – Това са само слухове, които се подхващат от завистливи и не особено състоятелни мъже.

Семето на съмнението беше посято у Розалин. В действителност две от съпругите бяха починали при раждания. Това действително беше голяма трагедия. Третата бе паднала от една кобила. И за това не можеха да обвинят графа. Все пак той нямаше способности да предизвиква бури и с тях да подплашва коне.

– Какво ще кажеш за сър Артемъс?

– Обича хазарта. Но ние всички го обичаме – намигна ѝ той. – Ако се омъжиш за него, ще се сдобиеш наготово с многобройно семейство. Той има дузини малки палавници.

– Казаха ми, че са само пет.

– Пет законни. Ръцете ти ще са постоянно заети, а Шадуел няма да ти помага кой знае колко. Той притежава способността да забравя, че има деца. Имаш ли намерение да имаш собствено поколение?

Тя силно се изчерви и така красноречиво отговори на въпроса му. Въпреки добрите си намерения Антъни не можа да се сдържи. Протегна ръце и без да помръдне я привлече. Вплете пръсти в косата ѝ и обърна лицето ѝ към себе си. Устните ѝ бяха съвсем близо до неговите, готови да получат целувка. Но това не се случи. Тя бързо го отблъсна. Той се сепна от изненада.

– Ти обеща!

Той седна и зарови ръка в косата си. Жестът му беше изпълнен с отчаяние и мъка. Гласът му обаче звучеше спокойно.

– Бъди любезна да си спомниш, че ролята ми на довереник е нова за мен. Ще трябва да свикна с нея. – Забеляза гнева в очите ѝ. – О, за бога, не ме съди за инстинктите ми. Няма да се случи отново. Можеш да си сигурна в това.

Тя се изправи, обърна се с лице към него и стисна слънчобрана си като оръжие.

– Ако няма какво повече да ми кажеш...

О, миличка, само ако знаеше, че в момента ти си в безопасност единствено по мое собствено благоволение.

– Значи ще трябва да преседем истината от клюките. Дай ми седмица-две на разположение.

– Една седмица.

Той се облегна назад, отпуснал ръце върху облегалката на канапето. Бавно я обходи с поглед. Това, че тя все още говореше с него и искаше да разчита на него, му беше достатъчно. Явно не му беше толкова сърдита.

– Оправи си косата, миличка. Ще те придружа до езерото. Едва задуши смеха си, чувайки изсумтяването ѝ – за втори път го е оставила да развали фризура ѝ. С нетърпеливи пръсти тя приглади косата си и сложи бонето. Той се размя и си спечели един убийствен поглед.

Малко по-късно тя прекоси задната морава. Чувстваше се подвластна на чара му. Усмихна се безпомощно. Дори изпита желание да му прости. В следващия момент осъзна колко безпомощна е сама с него

тук, а всички останали са отишли на лов. Те приближаваха езерото, когато срещнаха Джъстин. Чувството ѝ за хумор се изпари. Той ги погледна учудено и стреснато.

– Не е добра идеята да се показваме двамата заедно – каза тя, съзирайки няколко от избраниците си.

– Бих се съгласил, ако бяхме другаде. Но аз съм роднина на домакинята и е съвсем естествено да кавалерствам на дамите.

Никаква загриженост! Лорд Греъм и лорд Флеминг, които бяха пристигнали едва днес, я бяха забелязали. Дали са си помислили нещо нередно, като се я видели да пристига последна, облегната на ръката на сър Антъни? Тя си спомни милото предупреждение на Рийгън, че всяка дама, спечелила интереса на този развратник, става жертва на клюки и сплетни.

При всички случаи това, че и двамата са изпуснали лова и се появяват заедно при езерото, беше съмнително. Мъжете, които тя ухажваше, щяха да се замислят върху това. Антъни би трябвало да го знае. Той притежаваше богат опит. Раздразнението ѝ се насочи изцяло към него. Беше готова да избухне.

– Знаеш ли, Антъни, дори да се отегча от съпруга си, няма да те оставя да се възползваш от това.

Той разбираше, че зад строгия ѝ тон се крият съвсем други чувства. Отговорът му я развълнува:

– Напротив, накрая ти ще станеш моя любовница, скъпа. Ако не бях сигурен в това, никога не бих се съгласил да ти помагам.

Глава тринадесета

– О, не, мили боже! Нека това е сън!

Наистина, това беше кошмар – да се събудиш в непозната стая и да нямаш никакъв спомен как си се озовала там. Розалин се огледа с широко отворени очи. Молеше се наистина да сънува. Но беше сигурна, че това е действителност. Тапетите бяха накъсани и провиснали. Имаше леген за вода. Една хлебарка се разхождаше по каната до него. В единия ъгъл имаше трикрака маса – четвъртият ѝ крак беше счупен. Тя лежеше на единственото тясно легло, покрита до кръста с грубо одеяло. Гол под, голи стени, гол прозорец.

Как се беше случило всичко това? Тя притисна длани до слепоочията си. Отчаяно се мъчеше да си спомни. Болна ли е била? Може би е станала злополука? Спомняше си единствено предишната вечер. Или поне ѝ се струваше, че всичко това се е случило предишната вечер, а не преди много дни, за които не си спомня нищо.

Не можеше да спи. Откакто се беше запознала с Антъни Малори, мислите ѝ бяха заети преди всичко с него. Преди три дена се завърна в Лондон заедно с Франсиз. Не можеше да забрави времето, прекарано с него. Нито неочакваното му предложение за помощ.

И все пак въпреки обещанието да не я преследва поне докато се омъжи, той не я остави на мира през целия ден. Тя разговаряше с останалите членове на компанията. Опитваше се да примамва някой от господата. Но дори когато не беше наблизко, тя го разпознаваше сред тълпата и очите ѝ срещаха неговите, усещаше, че постоянно я наблюдава. Тази нощ, оправдавайки се с това, че е почти домакин на партито, той танцува с нея цели три пъти. Не танцува с никоя друга жена, дори с пленницата си.

Тя се разгневи и осъзна стореното, когато беше вече късно. Върнаха се в Лондон и лорд Греъм, граф на Дънстантон, оттегли направеното вече предложение за театър. Извини се с някакъв предишен забравен ангажимент. А всъщност беше очевидно, че е засегнат от проявения интерес на Антъни към нея.

Да, тя не можа да спи от гняв тази нощ. Нито един от „нейните“ господа не ѝ се обади след завръщането в Лондон. Тя не се самозалъгваше, че са много заети. „Невинното“ общуване с Антъни ѝ беше сериозно навредило.

Как можеше да си спомни всичко друго освен това как е попаднала в тази отвратителна малка стая. Антъни не би могъл... не, не би могъл, Франсиз също не би могла да полудее дотолкова, че да има нещо общо с това. Единствената възможност е да се е разболяла, да е изпаднала в делириум. Това беше твърде възможно. Може би Джорди я бе отвлякъл. Някак си е успял да я измъкне от къщата на улица „Саут Одли“ в Мейфър и я е довел тук. Но кой би могъл да ѝ каже къде се намира в момента. Невъзможно, невероятно. Не можеше да мисли нормално.

Една частица от нея не желаше да повярва, че Джорди е спечелил. Една прекалено оптимистична частица в нея се надяваше да не е това. Искрено се изненада, като видя истината очи в очи. Истински страх стисна гърлото ѝ и накара дланите ѝ да се изпотят. Джорди Камерън, от плът и кръв, спокойно влезе в стаята. На лицето му беше изписан триумф. Тя толкова много беше мислила как да избегне ужаса да попадне в ръцете му. А сега не можеше да направи нищо друго, освен да го гледа втренчено.

– Тъй се радвам да видя, чи госпожа Пим има право. Наистина си се събудила. Тя беше задължена да седи до вратата ти, за да може веднага след като чуе шум да ми обади. Тя знае колко съм нетърпелив, а и парите които подрънкват в кесията ѝ бяха достатъчно основание да я накарат да се потруди добре. Нидей да мислиш, че тя ще приеме брътвежите ти за чиста монета, момиче. Аз съчиних чудесна история. Казах, чи те спасявам и ще те отведа обратно при семейството ти. Тя няма да повярва нито на дума, различна от туй.

Той се усмихна. Розалин си припомни защо никога не е могла да понася именно този Камерън. Усмивките му никога не бяха искрени. Шегите му бяха нагли, често лъжеше и мамеше. Ледените му сини очи бяха изпълнени със злоба. Това го правеше невероятно отблъскващ, въпреки че само по себе си лицето му бе хубаво.

До преди да се запознае с двамата Малори, Розалин го беше мислила за висок. Косата му беше с цвят на моркови. Беше рошав. Не се беше подстригвал от последната им среща насам. Явно не му беше останало време за това от веселата гонитба, която тя му беше предложила. Не беше дебел, но тялото му беше набито и мускулесто. Знаеше, че ако трябва да се бори с него, за да се измъкне, няма никакви шансове за успех. И все пак притежаваше добрия вид на Камерън. Особено когато истинското му „аз“ оставаше скрито. Външността му напомняше на Дънкан Камерън на младини. Тя знаеше това от единствения портрет на дядо си в имението в Шотландия.

– Ти си ужасно спокойна – Джорди се опита да я подразни. Тя продължаваше да го гледа втренчено. – Няма ли да кажеш една топла дума за добре дошъл на единствения си братовчед?

Този ироничен въпрос я накара да си върне самочувствието. Почти успя да се разгневи. Как е успял да извърши точно това, от което тя толкова се страхуваше? Нали именно от страх тя беше дошла в Лондон и беше започнала тази странна връзка с Антъни? Нали именно затова го беше приела за свой доверител, въпреки че много добре знаеше колко е опасно. Всичките й страхове избледняха пред неприятностите, които този алчен мръсник й причинява.

– Топла дума! – изсумтя тя. – Единственото нещо, което искам да знам, братовчеде, е как си успял да ме доведеш тук.

Той се разсмя. Изглеждаше прекалено щастлив, за да дава обяснения за изобретателността си. Беше много доволен, че тя не пита „защо“. Това, че тя изглежда наясно защо е тук, му спестяваше обясненията. Той печелеше време, за да я убеди да тръгне с него. Не му харесваше да стои в Англия и се занимава с тукашни наемници. Колкото по-скоро се приберяха у дома, толкова по-добре щеше да бъде.

– Хич не беше трудно, момиче. Хич. Знаех, чи ще се опиташ да направиш нещо след смъртта на дядо ти. Само където не бях предположил, че ще дойдеш до тук. Наблюдавах повечето пътища. Единственият път, по който би могла да се измъкнеш без да разбере, водеше към Англия.

– Много си бил умен, щом си стигнал до това заключение!

Той презрително присви очи.

– Да, умен. Достатъчно съм умен, за да те имам точно когато пожелаея.

Тя потрепна. В този момент той имаше право.

– Но как успя да ме намериш толкова бързо? Лондон никак не е малък град.

– Спомни си, че тук имаш приятелка. Покрай нея не беше трудно да намеря и теб. Щях да те имам много по-рано, но онези проклети идиоти, които бяха наел, се оказаха такива страхливци, че подвиха опашки просто защото около тебе се бяха събрали за помощ повече хора. Нали си спомняш, оня ден на улица Оксфорд.

Значи наистина е бил Джорди! Думите за помощта от страна на тълпата я накараха да се изсмее. Тя едва успя в последния момент да задуши смеха си в кашлица. Представи си как двамата глупаци са представили пред Джорди провала си, за да избегнат гнева му.

– Ти си мислила, чи като напуснеш Лондон, ще загубя дирите ти – каза той намръщено. – Толкова тревоги и разходи ми причини! Знаеш ли колко хора трябваше да изпратя, за да намерят дирите ти. Ти не беше оставила никакви следи. Обаче се върна по собствено желание – при тези думи той отново се усмихна, като намекна, че е типично една жена да направи такава грешка. – Беше само въпрос на време. Ето те сега тук.

Да, тя беше тук и все още не знаеше как Джорди е успял да я доведе. Неговият вид ѝ подсказваше, че няма дълго да остане в неведение. Той изглеждаше толкова доволен от плана си, че нямаше търпение да ѝ го изложи, за да бъде оценен по достойнство. О, да, тя го оцени, като го прокле хиляди пъти. Джорди винаги е бил изобретателен. Беше прекалено умен и лукав като лисица. Любимото му занимание винаги е било да измисля проклетите си малки шегички. Тази беше една от тях.

Тя реши да не му доставя удоволствие и да не проявява никакъв интерес към постъпките му. Докато той обясняваше, тя уморено се прозя настреща му.

– И сега какво, братовчеде?

Той остана с отворена уста.

– Изобщо ли не се интересуваш от това как си се озовала в тази стая?

– Има ли значение? – попита тя отегчено. – Както и да е, аз съм вече тук.

Тя мислеше, че той ще се спуга от яд, когато добави:

– Добре, ще ти кажа, че това беше най-изобретателния ми план.

– Не се и съмнявам – отвърна тя и продължи да се прозява.

Светлосините му очи я пробождаха като ножове. О, толкова лесно можеше да чете по лицето му. Толкова беше прозрачен със своята злоба и алчност. А освен това беше толкова избухлив. Реши да не го дразни повече. Трябваше да се поуспокои след първоначалното сътресение. Той представляваше голяма заплаха за нея. Трябваше да го залъже някак си, докато успее да състави план и се измъкне оттук. Ако изобщо съществуваше такава възможност.

– Прислужницата свърши всичко. Аз наех това момиче, за да се вмъкне в къщата. Ни беше никак трудно да разбере, чи едно от момичетата ще отсъства и го заместих с моето момиче.

Розалин почти избухна.

– Какво направи на прислужницата, която не се яви на работа?

– Недей се коси, братовчедке. – Той се оживи неимоверно и доказа колко е доволен, че е привлякъл вниманието ѝ. – Нищо ѝ няма. Само

леко я ударихме по главата. Вече съм изпратил човек, който да я освободи и да разбере дали вече са узнали за отсъствието ти. Но както ти казах, моите хора вътре в къщата с нетърпение чакаха да пожелаеш нещо за ядене или пиене. В чашата ти имаше достатъчно количество приспивателно.

Млякото! Проклетото топло мляко, което тя снощи беше поискала, за да ѝ помогне да заспи! Никога не би предположила, че ще заспи толкова дълбоко, та няма да я събуди дори собственото ѝ отвличане.

– Нали разбираш как стана всичко това – иззлорадства Джорди. – При първа възможност момичето пусна моите хора да влязат в къщата и си тръгна. Когато цялата прислуга се оттегли и настъпи тишина, те те доведоха тук. През цялото време ти ни се събуди нито веднъж.

– А сега какво си намисли? Убедена съм, че е нещо достойно за презрение.

– Намерил съм един свещеник, който няма да обърне внимание на думите ти. И няма да има никакво значение дали ще кажеш „да“, за да ни венчае. Този долен пияница съвсем скоро ще бъде тук. Моите хора отидоха да го търсят. Мисля да не предизвиквам суматоха докато чакаме. Госпожа Пим е точно пред вратата и ще дебне за всеки шум.

Тя го наблюдаваше как се отдалечава. Чу как заключва бравата и си помисли да го извика. Може би, ако научеше от Нети или Франсиз колко много я отвращава и как никога не би се омъжила за него по собствено желание, щеше да промени решението си. Но си спомни за огромната му алчност и предпочете да държи езика си зад зъбите. Този брак щеше да му донесе цяло състояние. Вече беше стигнал дотук и не би се спрял пред нищо, за да постигне целта си. Планът му беше толкова прост, защото ли трябваше да измисля нещо по-умно. Можеше да обясни заключването ѝ тук като инцидент, за който съжалява безкрайно много. Но със сигурност не би я оставил жива, ако знаеше, че има приятели, които биха разтрогнали брака ѝ. Тя съзнаваше, че ако спомене имената им, ще ги изложи на опасност.

Щеше да се окаже омъжена за мръсник. По дяволите, тя нямаше да допусне това да се случи. Трябваше да измисли нещо. Страхът я завладяваше все повече. „Съвсем скоро“, каза той. Колко ли време ѝ беше дал? Може би в този момент пристига пияният свещеник. Къде по дяволите се намираще тя?

Отхвърли завивките и отиде до прозореца. Сърцето ѝ се сви като видя, че се намира на втория етаж, а долу няма нищо, което да омекоти удара. Нищо чудно, че Джорди не е взел повече предпазни мерки. Ако

се опиташе да извика за помощ, омразната госпожа Пим веднага ще отвори вратата и без съмнение Розалин веднага ще бъде укротена.

За миг си помисли да поговори с госпожа Пим. Само за миг. Жена-та вероятно я мислеше за луда. Джорди беше много изобретателен в тези неща. Никога не би оставил нищо на случайността. Особено когато ставаше дума за така мечтаното състояние.

Отново огледа стаята. Единственото възможно оръжие би била каната с вода, и то само срещу първия, който отвореше вратата. Никаква гаранция, че това ще бъде Джорди. Нямаше гаранция и за това, че ще го халоса достатъчно силно, или че той ще влезе сам.

Реши, че прозорецът е единствената ѝ възможност. Гледаше към някакъв път, по-скоро алея, достатъчно широка, навярно в друго време оживена. Но в момента нямаше никакво движение. Беше безлюдно, тъмно, пролазваха сенки. Сградите от двете страни бяха достатъчно високи и не пропускаха дневната светлина. Тя показа глава навън. От двете страни на пътя се виждаха ярко осветени улици. Трополяха фургони. Едно дете пресече. Мина моряк под ръка с жена, облечена в ярки дрехи. Ако извика достатъчно силно, сигурно ще привлече нечие внимание. И двете улици бяха достатъчно близо. Но този вик би привлякъл вниманието и на госпожа Пим.

Розалин се втурна към леглото и издърпа грубото одеяло. Върна се до прозореца и го спусна навън. Наведе се и яростно го размаха. Задъха се, ръцете ѝ омаляха. Ако някой я видеше, щеше да помисли, че просто проветрява одеялото си. Това не би възбудило ничие любопитство.

Тогава чу шум. Наведе глава и видя фургон, който бавно влиза по алеята. Сърцето ѝ заби лудо. Беше пълен с варели и вероятно минаваше оттук, за да скъси пътя до другата улица. Самотният кочияш си подсвиркваше, побутваше мулето и отвреме-навреме поспираше да поговори на животното.

Розалин изпусна одеялото. Започна да маха с ръце. Кочияшът не я забеляза. Широкополата шапка му пречеше да я види. Колкото повече приближаваше, толкова по-малка беше възможността да я забележи. Страхът я обземаше все по-силно. Тя изсъска „Псът!“ . Размаха още по-енергично ръце. Нямаше никаква полза от това. Докато се сети да го замери с каната с вода, той вече беше отминал. Освен това шумът от фургона по калдъръмената улица би заглушил дрънченето на каната. Той едва ли би чул този звук. Освен тя да скочи.

Обзе я отчаяние. Тя се отпусна до стената. Не, не може да направи това. Дори да я забележи, тя не може да му обясни шепнешком какво

иска от него. Той няма да я чуе. А ако заговори високо, веднага ще я разкрият.

По дяволите, какво ѝ остава да направи? Погледна отново каната. Нямаше почти никаква възможност да успее с нея. Когато Джорди се върне отново, ще доведе преподобния и мъжете, които е наел. Те ще станат свидетели на тази безбожна церемония.

Розалин се разстрои толкова много от мисълта, че ще стане госпожа Джорди Камерън, че не чу втория фургон, който се задаваше по алеята. Твърде късно. Когато се наведе, каруца натоварена със сено минаваше под самия прозорец. Каруцарят ругаше мулетата си и поклащаше бутилка с джин. Отпи жадно голяма глътка и отново изруга. Той не може да я чуе при този шум, който вдига. А вече е толкова близко.

Розалин реши да не чака друга възможност. Това изглеждаше единственият ѝ шанс. Без да се замисли, тя се качи на перваза, изчака няколко секунди каруцата да застане точно под нея и скочи.

Глава четиринадесета

Това беше безумство. Мисълта мина през главата ѝ докато падаше, падаше. Като че краката ѝ летяха пред очите ѝ, а ръцете ѝ инстинктивно се опитваха да се вкопчат във въздуха. Беше сигурна, че ще умре. С последен дъх прокле Джорди. И все пак изпита удовлетворение при мисълта той да разбере, че е предпочела смъртта пред брака с него. Не, няма такова удовлетворение, заради което си струва да умреш. Освен това този алчен пес можеше да фалшифицира брачното свидетелство и така да сложи ръка на богатството ѝ.

Тя се приземи по гръб. Ударът я разтърси до кости. За миг загуби съзнание. Колелото на каруцата попадна в дупка от липсващо паве, тя подскочи и дойде на себе си. Помисли си, че има дузина счупени кости. Но следващото друсане не ѝ причини силна болка. Невероятно! Да извърши нещо толкова глупаво и да успее да се измъкне. Навярно е родена под щастлива звезда. Чувстваше се голяма глупачка. При този безумен скок можеше да си счупи врата. Трябваше да благодари на бог, че падна върху сеното, меко като дюшек. А ако каруцата превозваше друго?

Като по чудо пияният каруцар изобщо не разбра, че се е сдобил с пътник. Розалин предположи, че тупването ѝ не му е направило впечатленияте поради пияното му състояние. А може и да си е помислил, че колелата са попаднали на някаква неравност. Можеше и да е глух.

Разпръснатото сено я покри изцяло. Погледна крадешком към прозореца на бившата си стая и веднага се зарови по-дълбоко. Само след миг каруцата излезе от сянката и попадна в оживена, ярко осветена улица. Тя с ужас осъзна, че е облечена с тънка, бяла памучна нощница. На всичкото отгоре беше боса. Но беше благодарна и на това. Добре че поне не носеше една от онези къси, оскъдни, полупрозрачни нощници, които бяха подредени в чеиза ѝ. Беше дълга от врата до глезените. Ръкавите бяха с маншет на китките. Тя си помисли, че ако намери нещо подобно на колан, нощницата ѝ ще може да мине за рокля.

За съжаление нямаше никакво време да мисли нито за това, нито как ще се прибере в къщи без пари. Каруцата влезе в една конюшня и спря. Тя успя да се измъкне и се скрие зад една празна ясла. Каруцарят слезе и започна да разговарва сеното. Друг едър мъж се присъедини към него, като го мъмреше дружелюбно за закъснението му. Розалин се

огледа наоколо.

Не беше толкова лошо място за завършек на пътуването ѝ. Дори беше отлично. Само ако можеше да наеме кон и да намери пътя към Мейфеър... Нямаше представа в коя част на града се намира. Не знаеше за колко време ще се добере до дома без инциденти. Бедата беше в това, че нямаше в себе си нищо по-ценно от кръста, оставен от майка ѝ, с който никога не се разделяше. Беше немислимо да го загуби. Можеше да успее само ако се намираще по-близо до Мейфеър. В такъв случай би могла да повърви дори боса.

Изведнъж се намръщи. Това не е добра идея. Не може да излезе така на улицата: по нея минават фургони със стоки, пияници, моряци с момичетата си и нито една карета. Освен това конюшният е доста близо до мястото, от което избяга. Това със сигурност не е аристократичната част на града. Ако се опита да тръгне боса оттук, ще си навлече сериозни неприятности. Беше наложително да си намери кон.

Не знаеше дали Джорди е открил отсъствието ѝ. Може би вече претърсваше околността. Тези мисли я накараха да потрепери. Тя изчака пияният да се отдалечи с каруцата си. Беше решила да рискува, да остане сама с другия мъж и разкаже положението си. Колкото по-малко хора я видеха в това състояние, толкова по-добре. Можеше да си представи какви ще бъдат последствията за нея, ако я видят повече хора. Госпожица Чадуик лудува по нощница из крайните квартали. Тези новини щяха да бъдат погълнати веднага от обществото и това би провалило последната възможност за бърз и почтен брак.

Все пак тя трябваше да се осмели и напусне скривалището си. Разбра, че е останала сама с коняря. Накрая събра смелост и се показа пред него въпреки унижението, че някой, независимо дали е познат или не, може да я види по нощница. Огромният мъж я забеляза и очите му се разшириха от удивление. Това я обърка допълнително. Стоеше изправена пред него и с единия си бос крак се опитваше да прикрие другия. Ръцете ѝ бяха кръстосани пред гърдите. Въпреки че беше облечена от горе до долу, тя се чувстваше съвсем гола. Косата ѝ се спускаше по раменете и гърдите ѝ. Между къдриците ѝ се подаваха сламки. Тя наистина представяваше прекрасна гледка, само за съзercаване – твърде привлекателна гледка, наистина. Макар че тя едва ли мислеше така.

Мъжът сигурно помисли същото. Той продължаваше да я гледа втрънено, с отворена уста, без да помръдне и без да проговори. Беше на средна възраст, с прошарена кестенява коса на твърди кичури, с прекалено широка долна челюст. Тя не можеше да разбере дали той е

собственик или наемен работник. Но в крайна сметка това нямаше значение. Той беше единственият, който можеше да ѝ помогне в този миг, а тя беше изнервена до крайност.

Розалин обясни накратко конфузната ситуация. Съмняваше се дали той е разбрал поне една дума от разказа ѝ. В продължение на няколко дълги мига той дори не даде знак, че е чул думите ѝ. След това се разсмя, повдигна панталоните си и тръгна към нея.

– Кон? Трябваше да почнете с това, госпожице. А аз помислих, че добрият ми приятел Зек ми е изпратил прекрасен подарък за рождения ми ден. Кон? – Той отново се разсмя, клатейки глава. – Не можете да обвините никой мъж за това, че са му минали други мисли в главата.

Розалин се изчерви от гняв.

– Имате ли някой кон, който да мога да наема?

– Имам само две кранти. Добрите коне излизат твърде рано.

– Тогава ще приемете ли това? – Тя измъкна кръста от врата си и му го подаде. – Ще купя тези две кранти. И още няколко. Но по-късно ще си поискам кръста обратно. Ще изпратя някой с коня и точната сума пари.

Той обърна кръста в ръката си. Захапа го и кимна с глава.

– Това ще свърши работа.

– А имате ли чифт обувки, с които да ми услужите?

Той погледна босите ѝ крака и изсумтя вместо отговор:

– Не, госпожице. Всичките ми деца са вече пораснали и не живеят при мен.

Тя попита отчаяно:

– Тогава някакво наметало? Или нещо с което да се покрива?

– Сега ще видя какво мога да направя. Дано намеря нещо, за да не предизвикате суматоха по улиците.

Розалин почувства облекчение. Той отново се разсмя, но този път това не я подражни. Мъжът се отдалечи, за да доведе коня.

Глава петнадесета

С всяка изминала секунда мракът се съгъстяваше все повече и повече. Тя си мислеше, че ще са й необходими тридесет минути да се прибере, а всъщност вече яздеше три часа. На няколко пъти се обърква, прави погрешни завои и все по-трудно се придвижваше към дома си. Най-накрая разбра къде се намира и беше благодарна на мрака. Голямото й нетърпение и желание да се прибере у дома й пречеше да се съобрази е факта, че ще трябва да язди по улица „Сауд Одли“, където много хора биха я разпознали. Тъмнината се оказа полезно прикритие. А още по-добро прикритие се оказа качулката на прояденото от молци наметало, което конярят й беше дал.

По дяволите. Този ден можеше да се окаже много по-дълъг, отколкото предполагаше. Тя не можеше да остане повече при Франсиз, дори тази нощ. А и не можеше повече да отлага женитбата. Това, че Джорди я откри, променяше всичко. Възможно беше той да я чака на прага на вратата, скрил наблизко карета, готова да потегли при даден сигнал.

Имаше късмет, че успя да се прибере без перипетии. Испита щастие, че Франсиз не си е у дома. Тя нямаше да одобри плановете на Розалин и щеше да се опита да я спре. А Розалин нямаше време да я убеждава, че знае много добре какво върши.

С Нети положението беше малко по-различно.

Розалин изпрати човек до конюшната да върне коня и прибере обратно кръста й. Накратко убеди прислугата, че се чувства добре, без да дава повече обяснения. Втурна се нагоре по стълбите, търсейки Нети. Прислужницата крачеше нервно из стаята и изглеждаше много по-измъчена от когато и да било. Като съзря девойката, на лицето й се изписаха облекчение и изненада.

– О, миличка, никога не съм била по-уплашена в живота си! – после моментално смени тона. – Къде, по дяволите, беше! Искам да знам. Мислех, чи си попаднала в ръцете на братовчед си.

Розалин отбеляза умението на Нети с лекота да променя настроението си. Но нямаше нито миг за губене. Запъти се направо към гардероба и подхвърли през рамо:

– Точно това се случува, Нети. А сега ми помогни да се облека набързо, докато ти разкажа всичко.

Нети само веднъж я прекъсна с думите: „И ти направа това!“ в

момента, когато чу как Розалин е скочила през прозореца. След края на разказа лицето на прислужничката изразяваше тревога и загриженост.

– В такъв случай не можеш да оставаш повече тук.

– Знам – отвърна Розалин. – Потеглям още тази вечер. Ти също, но ще пътуваме поотделно.

– Но...

– Слушай сега – нетърпеливо я прекъсна Розалин. – Цял следобед съм мислила кое ще е най доброто за мен. Джорди се прояви. Той е действал плана си. Няма нищо, което може да го спре. Следващият път, когато ме залови, ще пострадат хора. Толкова дълго пътувах дотук. Бях сигурна, че ме чака пред вратата. Но може би той не допуска, че мога да се прибера без пари и дрехи.

– В такъв случай мислиш, че той все още те търси около къщата, от която си избягала?

– Възможно е. Сигурно вече замисля нов план. Вероятно е изпратил някой, който да наблюдава този дом. Това, че не забелязах никой, не означава, че няма такъв човек. Ние трябва да го заблудим и да се молим да е сам. Ако тръгнем по едно и също време, но в различни посоки, той няма да знае кого да следва.

– Но къде ще отидем?

Най-накрая Розалин се усмихна:

– Ще се върнем в Силвърли. Той няма да има възможност да ни проследи до там.

– Откъде знаеш?

– Джорди се е опитал да ме отвлече онзи ден на улицата. Той е знаел къде се намирам. Но очевидно сутринта, когато тръгнах за Силвърли, къщата не е била под наблюдение. И когато е разбрал, че съм заминала, той е изпратил хора във всички посоки. Но са изгубили следата, след като ние напуснахме странноприемницата. Докато избягваме обществени места и никой не ни преследва, ще бъдем в безопасност.

– Но това не решава въпроса, скъпо момиче. Ти все още не си омъжена и няма да бъдеш в безопасност, докато не го направиш.

– Зная и затова ще поканя всички господа да дойдат там, аз ще им направя предложение. Ако всичко върви добре, може да се омъжа в Силвърли, стига Рийгън да няма нищо против.

Нети повдигна едната си вежда.

– В такъв случай ти си решила за кого ще се омъжиш?

– Докато стигна там, ще знам кого искам. – Розалин заобиколи точния отговор. Това беше единственото нещо, в което все още се

съмняваше. – В момента най-важното нещо е да не оставяме никакви следи и Джорди да не ни последва. Аз вече изпратих един от прислугата да ни наеме карета.

– А какво ще кажеш за Брут? – попита Нети и изгледа препълнения гардероб на Розалин. – И кво ще правим с твоите дрехи? Нямаме време да опаковаме.

– Трябва да останат тук до венчавката ми. И двете ще вземем само някои неща. Убедена съм, че Рийгън има сръчна шивачка, която ще ушие каквото ми е необходимо. Остава само да напиша една бележка на Франсиз и тръгваме. Къде всъщност е тя?

Неги изсумтя:

– След като полудя от тревога по теб, се сети, че едно от момичетата има брат, който познава някакъв човек, който би могъл да я свърже с такива, които издирват изчезнали хора по-бързо от властите...

– Властите? – мисълта за евентуален скандал я ужаси. Мислеше, че е избегнала тази опасност. – Дявол да го вземе, тя не ме е обявила за издирване, нали?

Неги бързо поклати глава.

– Щеше да го направи. Беше много разтревожена. Но в същото време знаеше, че това не бива да излиза наяве. Дори да не си опозорена, ще тръгнат приказки и ще бъде трудно да си намериш почтен съпруг. Затова прие предложението на момичето и дори настоя сама да отиде и наеме хора.

Розалин се намръщи.

– Все пак голяма част от прислугата знаят...

– О, това не трябва да те притеснява, миличка. Хората на госпожа Франсиз са добри. Но за да бъдеш в безопасност, трябва да поприказвам с всеки от тях. Те няма да проронят и дума за напускането на къщата.

Розалин се усмихна:

– Някой ден трябва да ми кажеш с какво ги плашиш. Жалко, но сега няма време за разговори. Иди да опаковаш по няколко ката дрехи. Аз ще направя същото и ще се срещнем долу. Трябва да напуснем къщата по едно и също време. Ти, Нети, ще потеглиш на север. Когато се убедиш, че никой не те преследва, ще потеглиш към Хампшир. Аз ще тръгна на юг, а после ще се върна. Ако не пристигна скоро след теб, не се притеснявай. Ще пропътувам известно разстояние за по-голяма сигурност. Нямам намерение да попадам отново в лапите на Джорди. Следващия път той ще действа много по-обмислено.

Глава шестнадесета

Като че измина цяла вечност преди да се отвори входната врата. Розалин потропа настоятелно няколко пъти. Нервите ѝ бяха на предел. Очакваше всеки момент да бъде сграбчена. Плашеше се дори от собствената си сянка. Стръскаше се всеки път, когато обръщаше глава да види дали старата карета още я чака и дали кочияшът я наблюдава. Не че щеше да ѝ помогне кой знае колко, ако Джорди и наемниците му я открият.

Рискът, който беше поела, я изгълваше с безпокойство. Не трябваше да спира. Беше обещала на Нети да напусне Лондон по най-бързия начин. Но вместо това се отзова направо тук. Не се постара дори да заблуди евентуалния преследвач. Затова сърцето ѝ биеше в ритъма на чукчето на вратата. Може би точно в този момент Джорди се приближава по-близо и по-близо, а тя чака тази проклетата врата да се отвори.

Вратата се отвори и тя така стремително се втурна вътре, че почти събори онемелия от почуда иконом. Собственоръчно затвори вратата, облегна се на нея, изгледа с неприязън икономом, който я гледаше с двойна неприязън и отвращение.

Той пръв се съвзе. Придърпа жакета си, събирайки цялото си достойнство в този жест.

– Наистина, госпожице...

Тя го прекъсна нетърпеливо, без да се замисля, че засилва лошото впечатление:

– Ох, човече, не ми се гневи! Съжалявам, че се вмъкнах така. Но положението е много сериозно. Трябва да говоря със сър Антъни.

– Не може да става и дума за това! – изрече икономът с презрение.

– Тази вечер сър Антъни не приема.

– Да не би да не си е в къщи?

Още по-презрително икономът добави:

– В къщи е, но не приема. Госпожице, такива са нарежданията. Бихте ли била така любезна...

– Не! – извика тя, когато той посегна към дръжката на вратата, за да я отпрати. – Не ме ли чу, човече? Аз имам намерение да се срещна със сър Антъни!

Без да се трогне, той отвори вратата и се опита да я избута.

– Не правя изключения за никого.

Когато той посегна с ръка да я избута навън, тя го удари с чантата. Мъжът разгневено извика:

– Вижте какво!

– Ти, глупако – каза тя спокойно, но очите ѝ проблясваха гневно. – Няма да помръдна оттук, докато не видя Антъни! Не съм поела риска да дойда, за да бъда изгонена. Така да знаеш. Сега просто му кажи, че една дама иска да го види. Веднага направи това, човече, иначе кълна се, че ще...

Добсън се обърна преди тя да довърши. Сквано и умишлено бавно се заизкачва по стълбите. Наистина дама. През всички години на служба у сър Антъни никога не беше срещал такава жена. Дамите никога не винят човек за това, че си върши работата. Самата мисъл, че сър Антъни се е унижил дотолкова, че се е забъркал с такова нахално създание, го възмути.

Тя не можеше до го наблюдава от фойето и Добсън имаше намерение да се върне при нея след известно време и се опита да я изгони. В края на краищата сър Антъни се беше прибрал в отвратително настроение, защото закъсняваше за семейната сбирка в къщата на брат му Едуард. Лорд Джеймс и младият господин Джереми вече бяха потеглили. Дори сър Антъни да възнамеряваше да приеме точно тази жена, той нямаше време. Особено за тази жена. В момента той се преобличаше и всеки момент щеше да слезе долу. Той не би имал желание да закъснява повече. Особено заради една такава нахална жена със съмнителна репутация. Ако беше друг ангажимент, може би не би имало такова голямо значение. Но семейството беше на първо място за сър Антъни. Винаги е било и винаги ще бъде.

И все пак... Добсън не можеше да се отърси от заплахата. Досега не беше срещал толкова настойчив посетител. Без да смята семейството на сър Антъни. Дали ще се разкрещи или ще го нападне, все лошо. О, нещастие. Може би все пак трябва да уведоми сър Антъни?

Получи твърде рязък отговор на почукването си. Добсън безшумно влезе в стаята. Беше достатъчно да погледне Уилис – камериерът на сър Антъни – за да разбере, че настроението на господаря не се е подобрило. Изражението на камериера беше напрегнато. Можеше да се предположи, че е изпитал острия език на сър Антъни.

Малори се обърна. Добсън се стресна. Рядко беше виждал господаря си полуоблечен. Антъни беше само по панталони. Сушеше гъстата си черна коса с хавлиена кърпа.

– Какво има, Добсън? – попита рязко и нетърпеливо.

– Една жена нахълта и настоява да говори с вас, сър. Антъни се обърна:

– Отърви се от нея.

– Опитах, сър. Тя отказва да си отиде.

– Коя е тя?

Добсън не можа да скрие отвращението си:

– Не ми каза името си. Твърди, че е дама.

– Дама ли е наистина?

– Съмнявам се, сър.

Антъни с досада хвърли настрана кърпата.

– По дяволите, тя вероятно търси Джеймс. Трябваше да предположа, че неговите момичета от кръчмите ще почнат да го търсят и тук.

Добсън изясни с неохота:

– Много се извинявам, сър, но тя спомена вас, а не лорд Малори.

Антъни се намръщи.

– Измисли нещо! Тук идват само жените, които каним.

Ясен ли съм?

– Да, сър.

– Трябва ли да я поканя точно тази вечер заради някакъв предишен ангажимент?

– Не, сър.

– В такъв случай защо ме притесняваш?

Добсън почувства горещи вълни по гърба си.

– За да ми разрешите да я изгоня, сър. Тя няма да си тръгне по собствено желание.

– Имаш разрешението ми – сухо отговори Антъни. – Ако не можеш да се справиш сам, вземи някой от прислугата. Искам да си е отишла преди да слеза долу.

Бузите на Добсън пламнаха.

– Благодаря ви, сър. Мисля, че ще повикам помощ. Не бих искал отново да усетя шотландския ѝ темперамент.

– Какво каза? – извика Антъни. Икономът преbledня.

– Аз... аз...

– Каза, че е шотландка?

– Не... не... просто звучи така...

– Защо по дяволите не започна с това? Доведи я по-скоро, ако не е решила да си тръгне.

– Преди да... – Добсън зяпна от почуда и огледа стаята. Успя да изрече само: – Тук ли, сър?

– Тук, Добсън. И то веднага.

Глава седемнадесета

Антъни не можа да повярва дори когато я видя да влиза и да хвърля убийствен поглед на Добсън. След това тя се обърна и го погледна смраващо. Той все още не можеше да повярва.

– Този иконом е много груб човек, сър Антъни.

Той се засмя. Тя застана пред него. Потропваше с единия си крак. Беше скръстила ръце пред гърдите си.

– Когато ти дадох адреса си, скъпа, мислех, че при нужда ще ми изпратиш съобщение. Не съм предполагал, че ще се появиш внезапно на вратата ми. Нали разбираш, че не е особено прилично. Идваш в ергенска къща. Освен това брат ми и племенникът ми са отседнали при мен.

– Това означава, че не сме сами, нали така.

– Страхувам се, че ще те разочаровам. Те излязоха и ние сме съвсем сами. Както виждаш, самият аз се приготвям да излизам. Затова Добсън не искаше да те пусне.

Тя го погледна едва сега. Той изглежда се готвеше да си ляга. Носеше сребристосин халат на баклавички. Под него беше обул панталони и нищо повече. Преди да успее да пристегне халата си с колана, тя успя да зърне голите му гърди с оскъдни черни косми по тях. Косата му беше влажна. Той я беше пригладил с ръка назад. По слепоочията му се спускаха току-що изсъхнали къдрави кичури. Изглеждаше по-чувствен от друг път. Тя едва откъсна очи от него и си спомни защо е тук.

В този момент погледна към леглото и едва сега осъзна къде е приета. Спалнята. По дяволите!

– Знаеше ли, че съм аз? Не, не би могъл – отговори си сама на въпроса и го погледна отново. – Всичките си посетители ли приемаш тук?

Антъни се разсмя.

– Само когато бързам, мила моя.

Тя се намръщи. Изобщо не беше учудена. Положи усилия да се съсредоточи. За да го направи, трябваше да не го гледа.

– Няма да ти отнемам много време, сър Антъни. Самата аз нямам време за губене. Нещо се случи. Всъщност това не те засяга. Достатъчно е да ти кажа, че нямам време. Искам да ми кажеш едно име и то веднага.

Изведнъж чувството му за хумор се стопи. Опасяваше се, че знае точно какво тя има предвид. Стомахът му се сви от притеснение. Да бъде неин доверител – това беше само повод да бъде по-близо до нея.

Нямаше намерение да приеме поражението – да не постигне целта си, а да ѝ помогне да се омъжи. Имаше намерение да отлага неопределено време и да я прелъсти. А сега тя изискваше от него да ѝ каже име. Ако беше свършил това, което беше обещал, той трябваше да е подготвен. Но той не беше. Вероятно тя повече нямаше нужда от доверител. И ако той не ѝ кажеше име за добро или за зло, тя сама щеше да направи своя избор. Той изобщо не се съмняваше в това.

– Какво, за бога, се е случило?

Тонът му беше неочаквано груб. Тя примигна.

– Това не те засяга.

– След като си тук, можеш да ми кажеш какво става и защо си се разбързала толкова много.

– Това не е твоя работа – каза тя настоятелно.

– Скъпа моя, ако искаш да ти кажа име, по-добре да стане и моя работа.

– Ами... ами...

– Знаем, че не ти е много забавно.

– Звяр!

Яростта ѝ възвърна чувството му за хумор. Господи, тя беше толкова красива, когато очите пръскаха гневни пламъци. Като че ли златистите петънца в зениците ѝ се разгаряха и така се сливаха с цвета на косата ѝ. Изведнъж през ума му мина мисълта, че тя действително е в неговия дом, в неговата спалня, където си я беше представял безброй пъти, без да може да измисли начин да я доведе.

Усмивката на устните му я разгневи още повече. Скъпа, ти сама дойде в леговището ми, продължаваше да си мисли той, сега си моя. А на нея каза:

– Нещо за пиене?

– Не се прави на светец – каза тя и сръбна една голяма глътка от брендите, което той ѝ предложи.

– Е? – подкани я той. Тя продължаваше да го гледа студено.

– Свързано е с дядо ми и с обещанието, което му дадох, да се омъжа веднага след смъртта му.

– Зная това – спокойно каза Антъни. – А сега ми кажи защо е искал да му дадеш това обещание.

– Много добре – срыза го тя. – Имам един далечен братовчед, който иска да се ожени за мен на всяка цена.

– И?

– Не просто иска, а има намерение да го направи независимо от

моето желание. Разбираш ли сега? Ако попадна в ръцете на Джорди Камерън, той ще ме принуди да го направя.

– Разбирам, че ти не го искаш.

– Не ставай глупав, човече! – нетърпеливо каза тя и започна да крачи около него. – Бих ли изявила желание да се омъжа за някой съвсем непознат, ако нямаше основателна причина за това?

– Не, не мисля.

Розалин ахна, като го видя да се усмихва.

– Забавно ли ти се струва?

– Това, което си мисля, скъпа, е че прекалено много се вълнуваш за нищо. Това от което се нуждаеш е някой, който да убеди братовчед ти, че за него е по-здравословно да си потърси друга жена.

– Ти?

Той сви рамене.

– Защо не? Не бих имал нищо против да ти направя такава услуга.

Тя едва не го удари. Но вместо това продължи да пие брендите си, благодарна, че има такъв успокояващ ефект.

– Нека ти кажа нещо, Антъни Малори. Това, за което говорим, е моят живот, а не твоят. Ти не познаваш Джорди. Не знаеш как е обсебен от мисълта да сложи ръце на богатството на дядо ми чрез брака си с мен. Би направил всичко за това. След като веднъж вече ме получи, нищо не би му попречило да инсценира някаква злополука или да ме заключи някъде и да ме обяви за невменяема. Твоето предупреждение няма да го уплаши, нито да го прогони. Ако изобщо успееш да го откриеш. Нищо не може да го изплаши. Единственият начин да се защитя, е да се омъжа за някой друг.

Антъни наля отново чашата ѝ. Тя дори не забеляза това.

– Много добре. Сега знам защо си мислиш, че трябва бързо да се омъжиш. Но какво те накара да рискуваш репутацията си и да дойдеш при мен тази вечер?

Тя потрепна. Не беше необходимо да ѝ се напомня, че това е опасно. Всъщност в момента то ѝ изглеждаше по-малкото зло.

– Джорди ме намери. Снощи успя да ме отвлече направо от къщата на Франсиз.

– Какво, за бога, говориш!

Тя продължи, сякаш не беше забелязала избухването му.

– Днес се събудих заключена в непозната стая. Някъде близо до реката. Оказа се, че един долен свещеник е подкупен от Джорди и го чакаха всеки момент. Ако не бях скочила от прозореца...

– За бога, жено, шегуваш се, нали?

Тя се спря и го изгледа презрително.

– Няма да се учудя, ако все още в косата ми има сламки от сеното, върху което скочих. Трябваше ми доста време, за да намеря пътя за къщи. А и нямах време да си изчистя косата. Бих ти показала, но Нети не е тук, за да ми направи отново фризурата. А не мисля, че Добсън би се справил с нещо такова. Аз няма да изляза от къщата ти като че ли... като че ли...

Антъни отметна глава и се разсмя на намека, който тя не успя да изрече. Розалин му бе обърнала гръб и вървеше към вратата. Той стигна вратата в същия миг и сложи ръка на рамото ѝ.

– Казах ли нещо – невинно попита той в ухото ѝ. Розалин неочаквано го смушка с лакът. Той изсумтя от болка, а тя реши да се промъкне и се оказа току до него.

– Достатъчно се забавлява за моя сметка, сър Антъни. Имах намерение да остана тук само няколко минути, а си за губих цялото време в излишни обяснения. Долу ме чака карета. Предстои ми дълго пътуване. Ти също каза, че бързаш. Каж ми името, ако обичаш.

Той се облегна на вратата. Това пътуване го разтревожи. Испита страх.

– Нали не напускаш Лондон?

– Разбира се, че да. Да не мислиш, че искам отново да попадна в лапите на Джорди?

– Тогава как ще очароваш някой от обожателите си и ще го накараш да ти направи предложение, след като не му даваш възможност да те ухажда?

– По дяволите! Като че ли имам време за ухаждане – каза, тя, раздразнена от нескончаемите въпроси. – Аз самата ще направя предложение, ако ти ми посочиш само едно име.

Гневното ѝ наблягане на всяка дума го принуди да смени тактиката. Изведнъж се обърка. Не би ѝ казал име, дори да имаше някое предвид. Но ако ѝ кажеше, тя щеше да изхвърчи от стаята и да се озове кой знае къде. Чудеше се дали може да я попита къде отива. Но нея определено я дразнеха преднамерените въпроси, с които я отклоняваше от темата.

Той се приближи. Посочи ѝ един масивен стол пред камината.

– Седни, Розалин.

– Антъни... – започна предупредително тя.

– Не е толкова просто.

Тя присви очи подозрително.

– Имаше достатъчно време да отсееш истината, както ми обеща.

– Помолих за седмица, ако си спомняш.

Очите ѝ се изпълниха с тревога.

– В такъв случай ти не си...

– Напротив – бързо я прекъсна той. – Но на теб не би ти харесало това, което узнах.

Тя изстена. Не обърна внимание на предложения стол и започна отново да крачи из стаята.

– Разкажи ми.

Антъни усилено разсъждаваше как да очерни повече нейните „господа“. Започна с единствената истина, като се надяваше да се вдъхнови за следващите.

– Онзи дуел, за който ти казах, че Дейвид Флеминг е отказал да участва, не само очерни бедния младеж, но той... е в действителност...

– Предполагам, че е замесена жена? Това едва ли е нещо изненадващо.

– Спорът не беше за жена, скъпа моя, а за друг мъж. Но все пак има любовен скандал.

Той използва момента на нейното шокиране, за да напълни отново чашата ѝ с бренди.

– Имаш предвид...

– Боя се, че е така.

– Но той изглежда толкова, толкова... о, това няма значение. Той отпада със сигурност.

– Ще трябва да задраскаш и Дънстантон – понеже тя напускаше Лондон, нямаше от какво да се притеснява и каза смело – той току-що обяви годеежа си.

– Не вярвам. Защо тогава миналия уикенд ме покани на театър? Е, вярно, той се отказа след това... добре. Исках да намалая списъка си и ето че така става. А какво ще кажеш за Савидж?

Това име вдъхнови Антъни.

– О, скъпа, той изобщо не става за тази работа. Може би от детинство сърцето му е загрубявало, както и името му. Този мъж е садист.

– Не говори така.

– Вярно е. Той изпитва радост да наранява всички по-слаби от него – жени, животни. Прислугата му се ужасява...

– Добре. Няма нужда от подробности. Остава лорд Уортън. Той ми беше препоръчан дори от племенницата ти. И сър Артемъс.

Сега беше ред на Антъни да крачи из стаята. Нямахме нищо лошо, което да може да каже за Уортън. Страстта на Шадуел към комара можеше и да свърши работа. Но наистина нямаше с какво да дискредитира Уортън. Всъщност младежът би бил идеален съпруг за Розалин. За него-во щастие тази мисъл така го подразни, че успя да измъдри нещо, с което да го очерни.

Обърна се към Розалин с поглед, изпълнен със съжаление.

– Ами ще трябва да забравиш и Уортън. Той прояви интерес към теб само за да заблуди майка си.

– Какво по дяволите означава това?

– Той е влюбен в сестра си.

– Какво?

– Тази тайна се пази доста добре – убеди я Антъни. – Реджи със сигурност не знае. Защото дори Монтиед не би искал да я разочарова. В края на краищата тя е доста близка със семейство Уортън. Той нямаше и на мен да каже, ако не бях споменал внезапния ти интерес към младежа. Веднъж ги видял в гората в доста смущаващо положение. Мога да си представя...

– Достатъчно – тя беше изпила третото бренди и му връчи чашата.

– Ти направи точно това, което исках от теб и съм ти много благодарна. Сър Артемъс беше първия в моя списък. Защо да не е той мой избраник?

– Този мъж е цяло бедствие, скъпа моя.

– Никакъв проблем – усмихна се тя. – Аз имам достатъчно пари, за да напълня отново кесията му.

– Мисля, че не разбираш, Розалин. Последните няколко години любовта му към хазарта се превърна в болест. От един от най-заможните мъже в Англия се превърна в бедняк. Трябваше да разпродаде всичките си имения с изключение на това в Кент. А то е ипотекирано.

– Откъде знаеш всичко това?

– Брат ми Едуард проведе разпродажбите.

Тя се намръщи, но упорито настояваше:

– Няма значение. Всъщност това затвърждава убеждението ми, че той не би отказал предложението ми.

– Разбира се, че ще го приеме. И само след година ти ще бъдеш в същото положение като него.

– Забравяш, че аз ще упражнявам контрола върху богатството ми.

– Истина е. Но ти пренебрегваш факта, че не можеш да следиш действията на мъж, който играе на кредит. Неговите кредитори няма да

се поколебаят да дойдат при теб като законна съпруга. Дори могат да те изправят пред съда. А там, скъпа, едва ли някой ще обърне внимание на брачния договор. Особено при факта, че си се омъжила за Шадуел при пълното съзнание за влечението му към хазарта. Ще бъдеш принудена да покриеш дълговете му независимо от желанието си.

Розалин пребледня. Не можеше да повярва. Самата тя едва познаваше закона и нямаше причина да се съмнява в думите на Антъни. Беше принудена да му повярва. Никога не си беше помисляла, че ако един команджия стане неин съпруг, ще бъде човекът, който ще я докара до прощеска тояга. Това е все едно да даде богатството си на Джорди.

– Всички те бяха толкова подходящи – каза тя нещастно и обърната големите си лешникови очи към Антъни. – Знаеш ли, че не ми остави нито един?

Отчаяното ѝ изражение докосна струните на сърцето му. Той беше отговорен за това с половинчатите си измислици. Беше се вмъкнал в живота ѝ с твърде егоистични подбуди. Не можеше да се откаже от нея и я тласне към друг мъж. Просто не можеше да го направи. Мисълта, че някой друг мъж ще я докосва, предизвикваше у него странно болезнено усещане.

Като положи усилия да я ободри, той предложи:

– Флеминг би се съгласил, дори само заради хорските приказки. – Ако тя го приемеше, той щеше да го убие. – Той ще е идеалната партия за теб, а аз ще мога да те имам изцяло за себе си.

Ако не друго, поне успя да предизвика гнева ѝ.

– Няма да взема мъж, който ще изпитва отвращение от това, че ме докосва. Ако трябва да се омъжа, бих искала да имам деца.

– Това може да се уреди с повече старание от моя страна – меко каза той.

Тя престана да го слуша.

– Предполагам, че мога да се върна у дома и да се омъжа за някой от тамошните арендатори. Какво значение има за кого се омъжвам? Важното е да го направя.

Той усещаше как се проваля и последното му усилие да я отклони от брака.

– По дяволите, не можеш...

Тя все още си мислеше за няколкото останали избраници.

– Това трябваше да направя в самото начало. В края на краищата ще знам какво получавам.

Хвана я за раменете и я принуди да го слуша:

– Няма да позволя да се хвърлиш на врата на някой мръсен фермер!
– Преди дори да осъзнае какво ще каже, думите сами се изплъзнаха от устата му. – Ще се омъжиш за мен!

Глава осемнадесета

Смехът на Розалин изведнъж секна. Осъзна, че това, което ѝ се струва толкова забавно, за Антъни е голяма обида. Очите ѝ се бяха насълзили от смях. Той се бе отдалечил от нея. Тя го загледа – седнал на леглото, небрежно облегнат на единия си лакът.

Той не изглеждаше обиден. Беше прекалено зает с мисълта, която неволно се бе изплъзнала от устните му. Добре поне че глупавият ѝ смях не го разсърди. Всъщност тя изобщо не би го обвинила, ако се беше разсърдил. Всичко беше толкова нелепо. Да се омъжи за него. Наистина. Най-прославеният женкар в Лондон. Вероятно той се е объркал.

Смехът ѝ подейства добре. Мислеше какво все още ѝ пред стои. С небрежна усмивка се приближи към него, наклони глава и се опита да привлече вниманието му.

– Имаш рядък талант да повдигаш настроението на хората. Никой не може да каже, че ти липсва чар. Но е ясно, че не умееш да правиш предложения за женитба. Мисля, че думите ти трябваше да прозвучат като молба, а не като заповед. Знаеш ли, че твоето предложение звучи абсурдно?

Той нищо не каза. Повдигна очи и срещна погледа ѝ. Тя се почувства неудобно.

– Ти си права, скъпа моя. Мисля, че съм загубил ума си. Но аз рядко постъпвам по установения ред.

– Е... – тя придърпа обшитата си с хермелин наметка и се загърна изцяло с нея. Този жест издаваше нервността ѝ. – Достатъчно време ти отнех.

Той седна и положи ръце на коленете си.

– Все още няма да ходиш никъде. Не и преди да ми отговориш.

– Да отговоря на какво?

– Ще се омъжиш ли за мен?

Зададен по всички правила на етикета, този въпрос не звучеше толкова абсурдно.

– Но ти се шегуваше – каза тя с почуда.

– Боя се, че не се шегувам, скъпа. Аз самият съм изненадан не по малко от теб, но съм съвсем сериозен.

Розалин стисна устни. Това изобщо не беше забавно.

– Този въпрос не подлежи на обсъждане. Аз не мога да се омъжа за теб, така както не мога да се омъжа и за Джорди.

Смехът ѝ можеше да бъде разбран. Реакцията на искането му да се омъжи за него беше твърде безобидна в сравнение с неговата собствена изненада. Въпреки че не беше обмислял тези думи, Антъни изведнъж осъзна, че мисълта за брак, която досега го беше ужасявала, сега вече му се струваше привлекателна.

Може би той нямаше да произнесе тези думи, ако не я виждаше пред себе си толкова прелестна и привлекателна. В своите тридесет и две години беше живял без нужда от съпруга, а със сигурност и сега не изпитваше нужда от такава. И какво по дяволите правеше, като настояваше, че е сериозен, когато тя се съмняваше.

Бедата беше в това, че той не обичаше да го притискат в ъгъла. Заплахата ѝ да се омъжи за когото ѝ да било значеше точно това. Изобщо не му харесваше да се изплъзне така лесно. А тя заплашваше да го направи. Последното нещо, което искаше, беше тя да напусне тази стая. Тя беше тук. И той нямаше да я пусне ей така.

Равнодушният отказ беше капката, която преля чашата. Господи, тя ще се съгласи, дори ако трябва да я компрометира, за да получи съгласието ѝ.

– Предложенията свършиха, скъпа. Не съм ли прав? Ще ти припомним думите ти, че за теб няма значение за кого ще се омъжиш.

Тя се намръщи.

– Истина е. Но ти си единственото изключение.

– Защо?

– Просто зная, че от теб ще излезе ужасен съпруг.

– Винаги съм мислел същото – съгласието му я изненада. – Защо мислиш, че досега съм избягвал брака?

– Е, значи сме единодушни.

Той се ухили.

– Просто трябва да допуснем и тази възможност, скъпа. Да погледнем другата страна на въпроса. И аз като Монтиед мога да приема брака. Бях първият, който каза, че той е обречен на провал.

– Случайно той обича жена си – раздразнено наблегна тя.

– Господи, ти не очакваш от мен да кажа, че те обичам, нали? Твърде рано е...

– Разбира се, че не – сръза го тя и бузите ѝ се зачервиха.

– И двамата знаем, че те искам, нали? И двамата знаем...

– Сър Антъни, моля те! – тя се изчерви толкова много, колкото бе

възможно. – Каквото и да кажеш, то не би променило решението ми. Няма да си подходящ за мен. Кълна се, че никога няма да се омъжа за женкар. Ти призна, че си точно такъв. Не можеш да се промениш.

– Предполагам, че трябва да благодаря на госпожа Гренфел за тази характеристика.

Тя дори не успя да се учуди как е стигнал до това заключение.

– Франсиз знае от опит какво се случва, когато отдадеш сърцето си на развратник. Нейното беше разбито и тя накрая беше принудена да се омъжи за възрастен мъж, когото ненавиждаше.

Изведнъж стана строг и погледът му стана още по-очарователен.

– Време е да научиш цялата история, Розалин. Старият Джордж просто полудя от страх, когато неочаквано трябваше да приеме бащинството. Той замина за две седмици, за да се понаслажда на последните си ергенски дни. И когато най-после свикна с тази мисъл, Франсиз вече беше омъжена за Гренфел. Никога не му позволи да види сина си. Отка- за да се срещне с него дори след смъртта на Гренфел. Ако твоята приятелка е била нещастна от това, моят приятел не е бил по-щастлив. Истината е, че Джордж и сега би се оженил за нея, стига тя да пожелае.

Тя отиде до масивния стол, седна и се загледа в празната камина. Защо трябваше да познава Джордж Армхерст? Защо ѝ беше разказал всичко това? Франсиз вероятно би се омъжила веднага за Армхерст, ако можеше да му прости. Постъпката му без съмнение беше естествена реакция за човек като него. А какво трябваше да направи самата Розалин?

По дяволите. Не искаше нищо повече от това да се омъжи за Антъни Малори, ако той я обичаше, ако можеше да ѝ бъде верен, ако можеше да му се довери. Но нищо от това не беше възможно. Никълъс Идън може би е обичал Рийгън. Дядо ѝ може би е обичал баба ѝ. Джордж Армхерст вероятно е обичал Франсиз и все още я обича. Но Антъни ѝ беше признал, че не я обича. За нещастие на нея ѝ е толкова лесно да го обикне. Ако не беше това, тя би приела предложението му. Но тя не беше толкова глупава, за да позволи човек като Антъни да я нарани.

Поиска да срещне погледа му и видя, че е станал от леглото. Стресна се. Почувства как някой докосва шапката ѝ. Измести се към крайчето на стола, обърна глава и видя Антъни с ръце, поставени небрежно на облегалката.

Близостта му я стресна. Тя прочисти гърлото си и каза:

– Съжалявам, но това, което каза за Франсиз и Джордж, не променя решението ми.

– Не мисля, че би го променило. – Той поклати глава, бавно се

усмихна и я накара да се почувства неудобно. – Ти си упорита шотландка, госпожице Чадуик. Това е едно от нещата, които ме привличат у теб. Давам ти това, от което отчаяно се нуждаеш. А ти отказваш поради някаква си нелепа причина, в която самата ти не си убедена. Аз може и да се окажа най-примерният от всички съпрузи, но ти няма да ми дадеш възможност да го докажа.

– Не ти ли казах, че не обичам да рискувам? Не бих искала да прекарам остатък от живота си в „може би“. Всичко говори срещу твоето предложение.

Той подпря брада е ръцете си.

– Нали осъзнаваш, че ако останеш тук тази нощ, ще бъдеш напълно компрометирана. Дори не е нужно да те докосвам. Обстоятелствата говорят сами за себе си. Това принуди Реджи да се омъжи. Въпреки че първата ѝ среща с Монтиед беше съвсем невинна.

– Ти не би го направил.

– Напротив.

Розалин скочи. Загледа го втренчено. Докато столът беше между тях, тя се чувстваше в безопасност.

– Това е... няма да помогне. Връщам се в Шотландия. Изобщо не ме е грижа за репутацията ми тук. Аз все още имам моята... – тя не може да произнесе интимната дума. – Съпругът ми ще разбере разликата. Държа единствено на това.

– Така ли – попита той и кобалтовите му очи проблеснаха дяволито. – Не ми оставяш голям избор, скъпа, ако трябва да ти помогна въпреки желанието ти. Ще бъдеш наистина компрометирана, а не само на думи.

– Антъни! – нейното стенание го разсмя.

– Съмнявам се дали бих могъл да те компрометирам само привидно. Прекалено много обичам жените, както ти непрекъснато ми напомняш, за да не се възползвам от присъствието ти в спалнята ми.

Тя започна да отстъпва към вратата. Забърза, когато той обиколи стола и я настигна.

– Аз ще уредя това за привидното компрометиране – каза тя.

Той поклати глава.

– Скъпо мое момиче, ако всички ще мислят, че си споделила леглото ми, защо трябва да се отказваш от това удоволствие?

Розалин потушаваше чувствата и нежеланото очакване, което думите, събудиха. Беше сигурна, че той си играе с нея. Начинът, по който я дразнеше, не предизвикваше истинска тревога. Но той се

приближаваше към нея и това я притесняваше все повече. Знаеше какво ще се случи, ако я целуне. Беше се случвало вече. Тя не разбираше дали беше сериозен или се шегува за предполагаемото прелъстяване. Усещаше, че е достатъчно само да я докосне, за да я има. А това вероятно щеше да се случи.

– Не искам...

– Знаем – каза той меко, докосна я по рамото и я придърпа към гърдите си. – Но ще го направиш, миличка. Обещавам ти го.

Разбира се, че имаше право. Той знаеше какво иска, скритото дълбоко в нея, но тя не би признала нито пред себе си, нито пред него. Можеше да се бори с желанието си до второ пришествие и пак нямаше да го победи. Той е най-вълнуващият, най-покоряващият мъж, на който не може да се устои. Желаше го от момента на първата им среща. Тези силни чувства не могат да устоят нито на разума, нито на логиката. Това е копнеж на сърцето и тялото и разумът да върви по дяволите.

Той нежно я пое в обятията си и тя се отпусна. Почувства се олекнала, сякаш си е у дома, толкова често се беше представяла в прегръдките му. Топлината на тялото му, силата на ръцете му, опиянението на страстта, тя си спомняше всичко това, и в същото време сякаш ги откриваше за пръв път – прекрасни, нови, желани.

Целувката му беше толкова колеблива, че тя едва я усети. Осъзна, че това е последната възможност да го спре и да се овладее. Той съзнаваше, че е достатъчно опитен да се справи с всяка съпротива от нейна страна. И въпреки това ѝ даде възможност да се откаже. И друг път беше постъпвал така. Именно това, че ѝ даде право на избор, така стопли сърцето ѝ, че го пожела още по-силно.

Розалин показа своето съгласие и го обгърна с ръце. Усети неговото облекчение и не възрази. Задъха се от магията на целувката му. Устните му бяха топли и сухи. Внимателно опипваха нейните. Бавно разпалваха страстта ѝ.

Дълго време я държа в обятията си и я целува. Оставяше я да се наслади на силните чувства, които възбужда. Отдръпна се да разкопчае копчетата на роклята ѝ. Не беше забелязала кога и как са свалени шапката и наметалото ѝ. Наблюдаваше как той бавно я разсъблича. Не можеше да помръдне, а и не искаше. Очите му, потъмнели от страст, я хипнотизираха и проникваха дълбоко в душата. Не можа да извърне очи дори когато усети, че роклята се свлича в краката ѝ. Бельото ѝ щеше да я последва.

Все още не беше докоснал тялото ѝ. Единствено очите му я

изследваха бавно от главата до петите и обратно. На устните му се появи онази чувствена усмивка, която подкосяваше краката ѝ. Опасна усмивка. Особено сега, когато не можеше да мисли. Тя се олюля, ръцете му я прихванаха за бедрата и бавно започнаха да гаят голата ѝ плът – бедрата, талията, гърдите ѝ. Зърната ѝ настръхнаха. Обля я нова топла вълна, сърцето ѝ заби силно.

Той се усмихна широко. Триумфираше. Сякаш надникваше вътре в нея и знаеше точно какво чувства тя. Той беше мъж и предвкушваше победата, която го радваше и удовлетворяваше. Тя съзнаваше това, но в момента беше без значение. Усмихна се вътрешно. Сега, когато изключи всички предразсъдъци, разбра, че победата не е само негова. Беше мечтала през целия си живот да се люби и то именно с такъв мъж. Беше прекрасно, че именно той събужда за пръв път тези трепети у нея и ще бъде първият ѝ любовник. Тя знаеше, че с него всичко ще бъде прекрасно.

Щеше да се отдаде на желанието си. Щеше да направи всичко, което зависи от нея, за да го постигне. Беше си представяла как го разсъблича, често се чудеше как ли изглежда гол. Представяше си го като скулптура на Адонис. Пред нея стоеше мъж, който наистина би могъл да я изплаши. Но желанието ѝ я караше да бъде смела.

Тя дръпна колана и халатът му се разтвори. Положи длани на кожата му така, както я беше докоснал той. Прокара ръце нагоре по голото му тяло. Толкова дълго беше копняла да го усеща, разгърна широко халата му и го свали от раменете му. Той остави дрехата да се свлече надолу и протегна ръце към нея. Тя се отдръпна от него, за да го разгледа. Топла кожа, стегнато, мускулесто тяло, покрито с тъмни, къдрави, меки косми. Оказа се много по-силен и по-красив от най-смелите ѝ очаквания. Изведнъж я обзе силно желание да го обгърне с бедра, да бъде близо до него, толкова близо, колкото могат да бъдат две човешки същества.

– О, ти си много красив мъж, Антъни.

Той беше очарован от нея. Наблюдаваше омагьосан как тя изпива с поглед всяка част от тялото му. Думите ѝ, изречени с дрезгав глас, засилиха желанието му. Той я придърпа към себе си. Устните му погълнаха нейните. Пое я в обятията си и я понесе към леглото.

Нежно я положи на постелята. Отдръпна се и я погали с поглед: първо очите и лицето, а после цялото тяло. Колко често си я беше представял точно тук, на това легло – с изгаряща от желание кожа и очи, изпълнени със страст. Беше изключителна, много по-красива, отколкото

беше предполагал. Тялото ѝ беше женствено. Беше тук, беше негова и го желаше.

Идеше му да крещи от радост. Нежно покри бузите ѝ и пръстите му погалиха лицето ѝ, косите ѝ и се спуснаха по врата ѝ. Никога нямаше да ѝ се насити.

– Не можеш да си представиш какво правиш с мен.

– Аз знам какво ти правиш с мен – каза тя меко, вперила поглед в него. – Не е ли същото?

Той издаде неопределен звук, полустон, полусмях.

– Господи, надявам се да е същото.

Той я целуна. Езикът му раздели устните ѝ. Тялото му покри нейното. Когато тя повдигна ръце да го прегърне, той ги разтвори широко и вплете пръсти в нейните. Тя не можеше да помръдне, но чувстваше как гърдите му гаят нейните и това я караше да настръхва все повече и повече.

Той се наведе и нежно засмука гърдта ѝ. Играеше си с език около зърната, все още държейки ръцете ѝ. Тя чувстваше, че полудява от желание да го прегръща и гали.

Изстена дълбоко. Той се спря и се засмя победоносно.

– Ти, дявол такъв – каза тя, видяла наглата му усмивка.

– Знам. – Той прокара език по другата ѝ гърда. – Не ти ли харесва?

– Да не ми харесва – повтори тя с такъв тон, сякаш за пръв път в живота си чуваше толкова нелеп въпрос. – Аз също искам да те гая. Ще ми позволиш ли?

– Не.

– Не?

– По-късно можеш да ме галиш колкото сърцето ти иска, но точно сега не бих го понесъл.

– О! – въздъхна тя. – Аз също трудно се въздържам.

Той зарови глава между гърдите ѝ стенийки.

– Скъпа, ако не замълчиш, ще ме накараш да се държа като неопитен младеж.

Розалин се засмя и гърленият звук, който издаде го омая, всички потиснати чувства се отприщиха. Разкопча панталоните си. За щастие се овладя миг преди да скочи отгоре ѝ. Все още не бяха свалени чорапите и обувките ѝ. Той се зае с това. Обзе го толкова силно желание, че забрави намерението си да я люби бавно и дълго.

Когато свали едната ѝ обувка, скритият нож падна на земята и той внезапно се отрезви. Усмихна се вътрешно. Беше учуден. Тя беше пълна

с изненади, неговата малка шотландка. Бракът с нея щеше да бъде не само приятен, но и интересен. Той неочаквано усети, че тази мисъл трайно е заела съзнанието му. Всички предишни съмнения бяха забравени. Взе ножа в ръка.

– Знаеш ли наистина как да го ползваш?

– Да. И си послужих с него, когато хората на Джорди се опитаха да ме отвлекат на улицата.

Антъни хвърли оръжието настрани. Усмихна й се ласкаво, искаше да й вдъхне сигурност:

– След тази нощ, скъпа, няма да имаш никакви тревоги.

Розалин изпитваше съмнения, но не ги сподели. Нищо не беше сигурно. Все още той не беше мъжът, за когото иска да се омъжи въпреки силата, с която го желаше. Той беше любовник. Тя можеше да го приеме за такъв. Имаше ли някакъв смисъл да пази девствеността си? Последните събития я накараха да приеме, че бракът ѝ ще бъде просто една сделка.

Утрешният ден беше все още далеч, а също и решенията, които трябваше да вземе. Антъни я милваше по краката и бавно ги разтваряше. За нея беше невъзможно да разсъждава за нещо друго. Той се наведе и целуна най-нежните места на бедрата ѝ. Повдигна се леко и погали с език пъпа ѝ. Горещи тръпки преминаха през цялото ѝ тяло, от петите до главата. Тя се сгърчи от желание. Хвана главата му, привлече я към устните си, но той не бързаше. Устните му отново помилваха гърдите ѝ. Загуби разсъдък си. Изви гръб като дъга. Гърдите ѝ се повдигнаха и докоснаха неговите. Цялото ѝ същество тръпнеше от желание за допир. Но това не беше достатъчно. Тя не знаеше точно какво трябва да направи, но инстинктивно разбираше, че има още нещо, до което все още не е достигнала.

Лудо се вкопчи в него. Той се беше овладял напълно. Контролираше всяко свое движение. Едва когато почувства, че е готов, се плъзна леко нагоре. Докосна с изгарящи устни врата и ухото ѝ. Когато езикът му се плъзна по очертанията на ухото ѝ, цялото ѝ тяло се опъна от възбуда. Тя почти го отмести от себе си. Испита такова странно вълнение, като че ли искаше да се слее с него.

Боляха я слабините. Заля я ураган от влажна топлина. Почувства за пръв път особено докосване. Тялото ѝ го прие в себе си. Копнееше за натиск на това най-интимно място. Това я изпълни с възторг. Получи усещане за пълнота и склучи крака около ханша му, за да не се отделя от нея. Усещаше го да нараства в нея и да я изпълва с такава сила,

сякаш ще избухне. Испита ново чувство на пълнота и задоволство.

Той я целуваше дълбоко, жадно. Тя му отвръщаше със същото. Беше я хванал с две ръце и я притискаше в силните си обятия. Пръстите му се вплитаха в косата ѝ и напътстваха всяко нейно движение. Тялото му се движеше ритмично, постоянно и тя влезе в ритъма на тези движения. Напрежението започна отново да нараства все повече и повече и накрая и бухна в блажено забвение.

Няколко мига по късно Антъни се срина върху ѝ. Собственото му изживяване го беше изтощило до крайност. Сега не можеше дори да повдигне главата си. Никога досега не беше изпитвал нещо подобно. Искеше да ѝ го каже. Забеляза, че тя е отвита и студена. Не можеше да разбере дали е задрямала от изтощение или просто припаднала. Усмихна се. Отметна кичур коса от страните ѝ. Беше доволен от нея и от себе си.

Нещо го подтикваше да я събуди и започне всичко отначало. Потуши това желание. Спомни си преградата на девствеността ѝ, която беше преодолял със сила. Реджи му беше казала, че е девствена, но страстта, с която Розалин му се отдаваше, му пречеше да ѝ повярва. Истината му достави необяснимо удоволствие. А тя сякаш не беше забелязала какво точно се е случило. Но той знаеше, че има нужда от спокойствие и възстановяване. Чакаше ги следващият ден и още цял един живот.

Той поклати глава. За какво ли му беше тази рицарска постъпка?

Внимателно я покри със завивките и стана от леглото. Та бавно и блажено се протегна и въздъхна. Усмихна ѝ се. Господи, тя беше толкова красива и привлекателна. Всеки мъж би изпитал болезненото желание да опознае и най-скритата частица от тялото ѝ. Той също искаше да го направи. Облече халата си, подреди дрехите ѝ и тихо напусна стаята. Трябваше да освободи кочияша, който я чакаше. Предстояха куп пригответения – тази жена трябваше да остане тук.

Глава деветнадесета

Розалин усети нежно гъделичкане и се събуди. Антъни се беше надвесил над нея и галеше бузите ѝ с една роза. Тя отвори очи. Погледна розовия цвят. В първия момент беше много озадачена. После го видя да се усмихва.

– Добро утро, скъпа моя. Ти знаеш колко е добро. Слънцето е решило да грее в чест на нашата сватба.

Розалин изстена, обърна се и зарови глава във възглавницата. Не искаше да погледне деня с всички последици от поведението си. По дяволите, какво направи! Може би Нети я чака в Силвърли обезумяла от безпокойство. Може би си мисли, че хитростта им не е успяла и тя се намира отново в ръцете на Джорди. Ами кочияшът ѝ! Как можа да го забрави цяла нощ! Вярно, беше му платила доста добре, но не достатъчно. Вероятно той си е тръгнал с куфарите ѝ. А в тях бяха всичките ѝ бижута и важни документи, сред които и брачният договор. По дяволите брeндитo, което беше изпила.

Тя разсъждаваше върху последствията от безумството си, когато усети ръката на Антъни да се плъзга по гърба ѝ заедно с доволния му смях.

– Ако наистина искаш да останеш в леглото...

– Махни се оттук – промърмори тя, забила глава във възглавницата. Беше много ядосана на себе си. Усети влудяващия му допир въпреки лошото си настроение. Тя се чувстваше толкова нещастна, а той беше бодр и весел.

– Не виждам какъв е проблемът – каза той. – Аз поех тази досадна работа и сега си напълно компрометирана, скъпа.

Тя се обърна към него.

– По дяволите, не почувствах никаква болка. Само...

Той се разсмя на червенината по бузите ѝ.

– Претендирам да съм един от опитните мъже. Но наистина не съм предполагал, че съм чак толкова сръчен. Усетих как отнемам девствеността ти. – Усмивката му беше влудяваща. – Мислиш ли, че не съм успял да го направя?

– О, млъкни и ме остави да помисля.

– Какво има за мислене? Докато ти прекара нощта в сладък сън, аз получих специално разрешение да се венчаем веднага, без да ходим в

Гретна Грийн. Досега никога не съм осъзнавал колко е полезно да държиш в ръцете си влиятелните мъже.

Той беше толкова горд със себе си, че ѝ се прииска да го удари.

– Никога не съм казвала, че ще се омъжа за теб.

– Не си. Но ще го направиш.

Той отиде до вратата, отвори я и покани иконома в стаята. Тя добре си спомняше този мъж.

– Госпожица Чадуик би желала дрехите си и закуска, Добсън. Нали си гладна, мила? Аз изпитвам зверски глад след такава нощ.

Възглавницата полетя от леглото и го удари по лицето. Той едва задуши смеха си, виждайки изражението на иконома.

– Това е всичко, Добсън.

– Да, сър. Разбира се, сър. Много добре, сър.

Бедният объркан човек. Той бавно напусна стаята. Когато се скри, Розалин отправи гневен поглед към Антъни.

– Ти, проклет звяр такъв! Свиня със свиня! Защо трябваше да му казваш името ми?

Той сви рамене. Не показва никакво угризение от преднамерената си постъпка.

– Добсън не би и помислил да разпространява слухове за бъдещата госпожа Малори. Освен това... – той не довърши мисълта си. Не беше необходимо да изрича последствията от новото ѝ положение.

– Забравяш, че репутацията ми тук изобщо не ме вълнува.

– Това изобщо не е вярно – уверено отвърна той. – Напротив. Ти просто не можеш да степенуваш нещата по важност.

Беше прав, но какво от това. Тя се опита да го опровергае.

– Чудя се защо мъж като теб ще иска да се ожени така изведнъж. От богатството ми ли се интересуваш?

– Как можа да ти хрумне такова нещо?

Той изглеждаше толкова изненадан, че тя се засрами. Отвърна само:

– Ти си четвърти син.

– Да. Но ти забравяш, че вече знам за необичайния ти брачен договор и съм съгласен да го подпиша. Забравяш и факта, че снощи се любихме, Розалин. Може би в този момент носиш детето ми.

Тя отвърна поглед. Хапеше долната си устна. Да, наистина се бяха любили. Беше възможно да носи детето му. Трябваше да потисне удоволствието, което я обземаше при тази мисъл.

– В такъв случай какво ще получиш от такъв брак?

Той се приближи до леглото, измъкна една сламка от косата ѝ, разгледа я и простиичко каза:

– Теб.

Сърцето ѝ подскочи от радост. Звучеше прекрасно. Тя забрави всички възражения. Но въпреки това не можеше да го направи.

Въздъхна раздражено.

– Не мога да разсъждавам когато едва съм се събудила. А и снощи не ми остави никакво време за размисъл.

– Ти беше тази, която тръпнеше от желание, любима. Аз просто се опитвах да ти доставя наслада.

Трябваше ли да изтъква всички тези ужасни неща?

– Нуждая се от време за размисъл.

– Колко време?

– Бях тръгнала за Силвърли. Прислужничката ми вече е там и ме чака. Ако ми дадеш малко време, днес следобед ще ти отговоря. Но трябва да ти кажа, Антъни, че никак не се виждам твоя съпруга.

Тя изведнъж се усети в обятията му. Той рязко я повдигна и я целуна така, че я побиха тръпки.

– Не се ли виждаш моя съпруга?

Тя се дръпна толкова силно, че той се принуди да я постави на леглото.

– С това само доказваш, че ми пречиш да разсъждавам когато си наблизо. Затова трябва да замина. Само трябва да ми дадеш дрехите. Какво, по дяволите, те накара да ги скриеш?

– Просто трябваше да бъда сигурен, че когато се върна с разрешението за брак, ти ще бъдеш още тук.

– Ти... ти спа ли с мен?

Той забеляза колебанието ѝ и се разсмя.

– Мила моя, аз те любих. Не може да се говори просто за спане, не мислиш ли така?

Тя реши да не добавя нищо. Съжаляваше, че е подхванала този разговор.

– Дрехите ми, Антъни.

– Добсън ще ги донесе. Куфарът ти е в гардеробната ми. Ако се нуждаеш от нещо, можеш да го вземеш оттам.

Тя сбърчи вежди.

– Ти си го взел? Слава богу.

– Само не казвай, че си толкова небрежна, та да оставиш нещо ценно в наета карета.

– Бях твърде разстроена – каза тя остро, за да се защити. – А след това се разстроих допълнително, ако си спомняш.

– По-добре иди да видиш дали нещо не липсва.

– Притеснявам се за брачния договор. Ще отнеме много време да се напише нов.

– А? – Антъни се усмихна и кобалтовите му очи заблестяха насмешливо. – Прочутият договор. Можеш да ми го оставиш, за да се запозная с него.

– И да ти дам възможност да го унищожиш? Не.

– Скъпо мое момиче, трябва да се постарая да ми се довериш по-малко. Това ще помогне за създаване на една по-здрава връзка.

Тя упорито отказа да отговори и той въздъхна:

– Много добре. Прави каквото искаш – каза и добави за да подчертае резултата от собственото си недоверие: – Нали ще бъдеш в Силвърли, когато дойда?

Розалин отново се изчерви.

– Да. Ти беше достатъчно мил, за да ми направиш предложение. Дължа ти отговор и ще го получиш. Но трябва да приемеш решението ми, каквото и да е то.

Той с усмивка напусна стаята. Истината беше, че той й вярваше точно толкова, колкото тя на него. Щеше да изпрати някой придружител, за да се увери, че няма да потегли направо за Шотландия. Нуждаеше се от някой, който да държи Уортън далеч от Силвърли, докато тя е там. Не трябваше да допуска нова среща. Беше очернил младежа с набързо скроена плитка лъжа.

А колкото до нейния отговор, това изобщо не го безпокоеше. Братовчед й нямаше да бъде единственият, който щеше да узнае, че са свързани по един или друг начин.

Глава двадесета

– Не мога да повярвам, че моят вуйчо Тони ти е предложил да се омъжиш за него!

– Знам какво имаш предвид – каза Розалин. Рийгън я гледаше озадачено, с широко отворени очи. – На мен самата ми е трудно да повярвам.

– Толкова внезапно... Е, разбира се, той е запознат с обстоятелствата около теб. Ако е решил да те има, ще го направи внезапно, нали така. О, това е страхотно. Вуйчо Джейсън направо ще припадне. Всъщност това се отнася за цялото семейство. Знаеш ли, никога не сме мислили, че ще го направи. О, това просто е прекрасно.

Можеше да се поспори по въпроса дали това е прекрасно или не. Розалин се усмихна. Не искаше да помрачи възторга на Рийгън. По пътя към Силвърли беше взела решението си. За щастие успя поне да си отдъхне. Най-напред я нападна Нети, и то заслужено. Наду й главата с упреци за безразсъдността ѝ. И понеже беше посочила отвлечането и трудното бягство като причина за гостуването им в Силвърли, Рийгън трябваше да чуе цялата история в подробности.

Розалин трябваше да се примири с факта, че съвсем скоро Антъни ще бъде тук, за да получи отговор на предложението си. На Рийгън през ум не ѝ минаваше да попита какъв ще бъде отговорът. Беше съвсем естествено да бъде „да“. Тя не можеше да си представи как ще откажат на толкова красив мъж като Антъни. Та той беше толкова чаровен, въпреки разпуснатия живот, който водеше досега.

Рийгън продължи ентузиазирано:

– Всички ще бъдат поканени на тържеството. Ако искаш, аз ще ги уведомя вместо теб. Убедена съм, че веднага след излизане на обявите за предстоящия брак, ще искаш да организираме тържеството.

– Никакви обяви няма да има, миличка. – Антъни беше влязъл в гостната без предупреждение. – Можеш да уведомиш семейството. Нямам нищо против предстоящите поздравления. Аз вече изпратих за свещеника. Поканих го на вечеря. След това ще се състои малка церемония. Това достатъчно бързо ли е за теб, Розалин?

Розалин не си го беше представяла по този начин. Не беше и предполагала, че ще я принуди да му даде своя отговор по такъв небрежен начин. Но той я гледаше право в очите в очакване на нейното съгласие

или отказ. И ако тя го познаваше по-добре, би се заклела, че изглежда различно. Дали това не се дължеше на нервност? Беше ли възможно нейният отговор да има значение за него?

– Да, тези приготовления са достатъчни. Но първо ще трябва да обсъдим някои неща.

Ангъни въздъхна облекчено. Широка усмивка разцъфтя на устните му.

– Разбира се. Ще ни извиниш ли, мила? – обърна се към Рийгън.

Реджи скочи и се хвърли на врата му.

– Да те извиня? По-скоро бих те набила. Ти никога не би издал чувствата си.

– И да разваля изненадата?

– О, Тони, прекрасно е! Нямам търпение да съобщя на Никълъс. Отивам веднага при него – тя се разсмя – преди да си ме изгонил.

Ангъни ѝ се усмихна обичливо.

– Няколкото „неща за обсъждане“ звучаха твърде сериозно.

– Надявам се освен своето, ще зачиташ и мнението на другите. – Гласът ѝ прозвуча ледено.

Той отвърна дяволито:

– Не мисля, че съм такъв. Но все едно, в ръцете на подходяща жена мога и да се променя.

Тя не беше никак изненадана. Или поне не се издаде. Изражението ѝ стана още по-строго.

– Седни, Ангъни. Има някои неща, които трябва приемеш преди да се омъжа за теб.

– Ще боли ли? – попита той. Гледаше я как присвива очи и въздъхна. – Добре де, започни с най-лошото.

– Искам дете.

– Само едно ли?

По дяволите! Прииска ѝ се да го замери с нещо. Не можеше ли поне веднъж да се държи сериозно!

– Истината е, че искам поне три. Но засега едно е достатъчно.

– Не мислиш ли, че това е добър повод да седна тук – и той се настани до нея на канапето. – Имаш ли някакви претенции относно пола? Имам предвид, че ако желаш момичета, а имаме момчета, аз бих могъл да продължавам опитите си, докато изпълня желанието ти.

Въпреки че гласът му звучеше шеговито, той действително смяташе да го направи.

– Наистина ли нямаш нищо против да имаме деца?

– Скъпо момиче, какво те кара да мислиш, че бих имал нещо против? Създаването на поколение може да се превърне в любимо занимание.

Розалин се изчерви. Погледна здраво стиснатите си ръце. Чувстваше, че очите му се смеят на нейното объркване. Е, той все още не беше чул всичко.

Тя продължи, без да го гледа в очите:

– Радвам се, че приемаш нещата така разумно. Имам още едно условие, което трябва да приемеш. То не звучи твърде християнски. В случай, че твоята любовница... любовници...

Той хвана брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към себе си.

– Не е необходимо – каза нежно той. – Един джентълмен винаги се отказва от любовниците си, когато се ожени.

– Не винаги.

– Може и да си права. Но в моя случай...

– Трябваше да ме оставиш да довърша, Антъни – гласът ѝ отново стана остър и вирна упорито брадичка. – Аз не искам да те отказвам от всичко. Напротив, настоявам да запазиш любовниците си.

Той седна и поклати глава.

– Чувал съм за такива либерални съпруги. Но не мислиш ли, че малко преиграваш?

– Говоря сериозно.

– Върви по дяволите. – Той се намръщи. Беше разгневен не само от самото предложение, но и от сериозния ѝ вид. – Ако си решила, че мога да се съглася на брак само в името на...

– Не, не, ти не ме разбра правилно. – Тя беше искрено изненадана от гнева му. Беше сигурна, че предложението ѝ ще го очарова. – Как бих могла да искам дете, ако ще се женя единствено в името на...

– Как наистина! – сряза я той.

– Антъни – тя въздъхна, приемайки реакцията на наранена гордост. Очевидно е очаквал ревнива съпруга, а сега такава изненада. – Имам намерение да бъда твоя съпруга във всяко едно отношение. Това е най-малкото, което мога да направя, след като ти се съгласи да ми помогнеш. Но те моля да ме изслушаш.

– Затаил съм дъх.

Тя отново въздъхна. Защо приема толкова несериозно думите ѝ! Като че ли това беше идеално разрешение на въпроса. Как би могла да се омъжи за него?

Отново опита да подхване темата:

– Не разбирам защо си толкова ядосан. Ти не ме обичаш. А и аз все още не съм луда по теб. Но аз те харесвам. И ние сме... или поне аз съм привлечена от теб.

– Много добре знаеш, че привличането е взаимно.

Тя не обърна внимание на думите му.

– Нещото, което винаги съм желала – избраникът ми поне да изглежда добре. Така че не бих имала нищо против. – Тя се спря, смутена от изсумтяването му. Знаеше, че той мисли за изминалата нощ, за това как тя се отдаде и се наслаждаваше на всеки миг. Не беше необходимо да напомня, че ще изпълнява всички брачни задължения. – Ти си много чаровен, това не може да се отрече. Убедена съм, че ще се разбираме добре. Но понеже не става дума за любов, ти не си задължен да ми бъдеш верен, нито аз на теб. Макар че аз съм тази, която отчаяно се нуждае от съпруг. Би било нереалистично да очаквам от теб да ми бъдеш изцяло верен. Дори не те моля за това. Нашият брак ще бъде просто една сделка. В този случай не се изисква доверие.

Той я гледаше така, сякаш си е загубила ума. Тя беше предположила, че ако така подробно му разясни нещата, той ще ги приеме по-лесно, отколкото ако направо му каже, че не му се доверява и никога няма да му се довери. Дяволска работа, той наистина си призна, че обича жените. Един женкар не би се променил, освен ако любовта не превземе сърцето му – така я беше учил дядо й. На това тя вярваше, защото беше разумно. Нямаше от какво Антъни да се обижда. Тя беше тази, която имаше основание да се гневи. Тя беше принудена да приема такава сделка.

– Може би трябва просто да не мислим за това – каза тя сковано.

– Най-после да кажеш нещо свястно.

Тя стисна устни. Той много бързо се съгласи.

– Да започнем с това, че аз нямах желание да се омъжвам за теб. Не ти ли го казах?

– Какво? – Антъни скочи от стола. – Почакай малко, Розалин. Като казах „нещо свястно“, нямах предвид че се отказвам от предложението си. Мисля, че ти искаш да кажеш...

– Не искам да кажа! – тя загуби самообладание. – Ако ти не приемаш да запазиш начина си на живот, няма какво повече да обсъждаме. Аз приемам да бъда твоя съпруга при това условие. Знам какъв мъж си ти. Очите ти ще шарят по другите жени. Нищо не можеш да направиш. Това е твоята природа.

– Проклетата жена!

Тя продължи, сякаш не го е чула.

– Аз исках да те имам. Каква глупачка съм била. Ти би ме дарил с красиви деца. Така би могъл да ме спасиш от Джорди. Аз не искам нищо повече.

– А може би аз искам да ти дам нещо повече? Не ти ли мина тази мисъл в главата, докато обмисляше великодушното си предложение?

Розалин стисна устни, преглъщайки презрителните му думи. След това се овладя отново.

– Всичко е много по-просто, Антъни. Никога няма да ти се доверя, когато става въпрос за други жени. И ако започна... започна да държа на теб, едно предателство от твоя страна ще бъде твърде болезнено. По-добре да не ти вярвам от самото начало. Така ще избегна излишно страдание. Ще бъдем приятели и...

– Любовници?

– Е, да. Но тъй като ти не си съгласен, може и да го избегнем.

– Казал ли съм, че не съм съгласен? – гласът му звучеше спокойно, но личеше, че е напрегнат. Лицето му потрепваше гневно. – Да видим дали правилно съм те разбрал, скъпа моя. Искаш дете от мен, а в същото време не искаш да съм изцяло посветен на теб. Ще бъдеш моя съпруга във всяко едно отношение, а аз ще трябва да живея така, както съм живял досега и ще се срещам с толкова жени, с колкото бих искал.

– Но дискретно, Антъни.

– О, да, дискретно. Искаш да ме отдалечиш от дома ни, преди още да сме го създали. И ако не се прибера две или три нощи или седмица, ти ще бъдеш щастлива, нали така?

Тя не посмя да отговори на този въпрос.

– Ти си съгласен?

– Разбира се – той се усмихна тъжно и студено, но Розалин не забеляза това.

Кой би се отказал от нещо толкова примамливо! Розалин не беше сигурна дали съгласието му ѝ харесва. Но все пак го беше получила. Той се беше съпротивлявал доста дълго. Отначало сякаш не приемаше, а после с готовност каза „да“. Ха, нещастник такъв! Без съмнение условията ѝ го възхитиха. А сега тя трябваше да живее според тях.

Глава двадесет и първа

Каретата на Идън беше много удобна. Имаше възглавници, одеяла, чаши шампанско. Розалин нямаше нужда от всичко това. Неговото рамо ѝ беше по-удобно от всички завивки. Беше изпила достатъчно след церемонията, докато приемаха поздравленията. О, те наистина го бяха направили. Сега вече са женени. Бяха се любили предната нощ, а на следващия ден вече беше омъжена. Звучеше почти невероятно. Чудеше се дали тайничко не беше желала да се случи точно това. Дали не беше отишла в дома на Антъни точно заради това? Разбира се, не можеше и да мисли за идеален брак. Не биваше да го забравя. Но все пак той е неин, нали? Неин съпруг независимо дали ще трябва да го дели с някоя друга.

Тя се усмихна и се сгуши по-близо до него. Беше толкова щастлива и замаяна от виното, че не можеше да потъне в подобни мисли. Антъни отпиваше от чашата си и гледаше замислено през прозореца. Пътуваха мълчаливо. Тя беше замаяна и сънлива след шампанското.

Не беше съвсем наясно защо напуснаха Силвърли още тази нощ. Антъни бе споменал нещо в смисъл, че не иска да притеснява домакините с шума и предложи веднага да потеглят. Тогава това ѝ прозвуча като лошо предзнаменование. Особено думите за шума, но сега не можеше да си спомни точно защо. Вероятно беше нервна от предсватбената треска. В края на краищата беше подписала договора и беше загубила независимостта си, като се остави в ръцете на почти непознат мъж, криещ безброй изненади. Най-малкият пример за това беше желанието му да се ожени за нея.

Тя имаше основание да бъде нервна преди и след венчавката. Не я ли беше изненадал два пъти днес – първо оспори условията ѝ, а след това подписа брачния договор без дори да го прочете. Никълъс, който беше свидетел, протестира. Самата тя също го направи. Но дори след като положи подписа си, Антъни отново отказа да го прочете. А сега я отвеждаше обратно в Лондон, и това бе последното, което бе очаквала за тази нощ.

Честно казано, щеше да се чувства по-спокойна, ако бяха останали при семейство Идън поне през първата брачна нощ. Но тъй като беше предявила твърде много претенции за един ден, уважи предложението на Антъни да се приберат у дома. Вечеряха рано, а и самата сватбена

церемония не им отне кой знае колко време. Не беше късно, но нямаше да пристигнат в Лондон преди полунощ.

Реши, че може да се възползва от удобствата и да поспи по време на пътуването. Отново се усмихна. Когато видя завивките, хрумна ѝ нещо, което нямаше нищо общо със съня. Беше ужасена, че ще трябва да прекара първата си брачна нощ в карета. Нети ги следваше е една помалка и по-бавна кола. Бяха сами, само двамата, съвсем сами в каретата, а тя беше достатъчно голяма, за да правят всичко, каквото си пожелаят, фенерът пръскаше наоколо мека, жълта, романтична светлина. Но Антъни ѝ беше предложил да се възползва от пътуването и поспи. Дори не я целуна. Само я беше привлякъл към себе си и я беше настанил удобно.

Обвиняваше шампанското за порочните си мисли. Не беше изобщо убедена дали ще има брачна нощ. След като се опита да оспори условията ѝ, а накрая се съгласи с тях, не би се изненадала, ако той просто я остави в къщи и посети някоя от многото си жени. И какво би могла да каже тя? Беше ѝ казал, че тя се опитва да го отдалечи от дома преди още той да е влязъл в него.

Антъни чу въздишката на жена си и се зачуди какви ли мисли витаят в главата ѝ. Вероятно измисляше нови начини как да го отдалечи от себе си. Беше смешно, наистина смешно, но преди не се замисляше много. За пръв път в живота си имаше съпруга, а тя не желаше да бъде повече от любовница. Дори не предявяваше никакви претенции. Никакви ли чувства не изпитваше към него? Сигурно, след като го подтикваше към чужда постеля. Ако искаше да води такъв живот, би останал ерген.

Внезапно се чу изстрел и каретата спря. Розалин се изправи рязко и разтърка очи. Чу как Антъни ругае.

– Пристигнахме ли? – попита тя объркана. Мъчеше се да различи нещо навън, но тъмнината беше непрогледна.

– Не съвсем, скъпа моя.

– Тогава...

– Струва ми се, че ще ни ограбват.

Тя го погледна притеснено.

– Разбойници ли? Защо тогава просто седим тук? Нищо ли няма да направиш?

– Миличка, това е Англия и такива неща се случват много често. Приемаме ги като благотворителност. Нито един разумен човек не би тръгнал посред нощ по тези пътища, ако носи никакви скъпоценности. Просто ще изпразним джобовете си и ще си продължим пътя спокойно. Това ще ни отнеме съвсем малко време.

Тя го изгледа ужасено.

– Просто така? А какво ще стане ако не искам да ме ограбват?

Той въздъхна.

– Предполагам, че ти се случва за пръв път?

– Разбира се. Учудена съм, че стоиш така спокойно, без да направиш нищо.

– А ти какво предлагаш, след като нямам дори оръжие?

– Аз имам.

Той я хвана за ръката, посягаща към скрития в обувката и нож.

– Не си и помисляй за това! – предупреди я.

– Но...

– Не!

Тя седна. Гледаше го разярено.

– Това е прекрасно. Съпругът не желае да защити младоженката от бандити.

– Е, Розалин – нетърпеливо отвърна той – става въпрос само за няколко паунда и дрънкулки.

– Всичките ми бижута са в куфара ми. Това е цяло състояние.

Той я погледна равнодушно, после видя чантата ѝ на отсрещната седалка. Това беше същата онази чанта, която беше оставена нехайно в наета карета предната вечер. Изръмжа ядосано:

– Дявол те взел! Ти пренасяш цяло състояние в тази карета!

Той бързо огледа купето. Не остана никак доволен. Замислено спря поглед на Розалин:

– Отметни назад наметалото и открий раменете си. Даа. – Дълбоко изрязано деколте разкри горната част на повдигнатите ѝ гърди. Все пак беше доста скромно в сравнение с това, което носеха други жени на нейната възраст. – Поиздърпай малко надолу деколтето си...

– Антъни!

– Не е време да се правиш на свенлива – той се намръщи. – Теб може да не те е грижа колко жени ще видят голото му тяло, но аз не съм склонен чужди мъже да гледат твоите прелести.

– И аз искам да помогна – отвърна тя раздражено. – Той я подсети за брачната сделка, която тя настояваше да сключат.

– Похвално. Но мъжът трябва да те гледа и влюбено, а не мъжествеността му само да пълни бричовете.

– Мъжествеността му да пълни бричовете! Какво говориш?

Най-накрая той се усмихна.

– Ще бъда очарован да ти покажа какво означава друг път.

Антъни би добавил и още нещо, но в този миг разбойникът отвори вратата и пхна главата си в купето. Розалин се стресна. Едно е да мислиш, че ще бъдеш ограбен, друго да се срещнеш лице в лице с истински бандит.

Каретата беше достатъчно висока, така че виждаха тялото му само от кръста нагоре. Беше едър, с широки мускулести рамене. Носеше прекалено тясно сако. Косата му бе тъмна и рядка. Голямата му глава беше завързана с мръсен шал. Дебели пръсти стискаха стар ръждясал пистолет. Беше го насочил точно срещу Антъни.

Розалин гледаше втрънено пистолета. Сърцето ѝ започна лудо да бие. Не така си го беше представяла... Е, всъщност не си беше представяла нищо подобно. Не познаваше лично нито един разбойник. Откъде можеше да знае колко е опасно. Искаше Антъни да се противопостави. Ако му се случеше нещо, тя щеше да е виновна. И то само заради някакви си бижута. А можеше да си купи колкото си иска.

Погледна мъжа си. Чудеше се как да му каже да не мисли за скъпоценностите ѝ.

– Дор вечер господарю – гласът на разбойника беше приглушен от шала. – Вий си стойте тук и чакайте. Ше стане напечено, ако се мъчите да викате за помощ. Аз ше си взема квото търся.

Точно в този миг мъжът забеляза Розалин в меката слаба светлина. Антъни използва изненадата му, сграбчи го за китката и я изви. Стовари юмука си в лицето му.

Всичко стана толкова бързо. Розалин не успя дори да се уплаши. Крадецът беше изпуснал пистолета и се свлякъл с лице към пода. Антъни сложи крак на гърба му и го притисна.

– Бъди добро момиче, остана тук, докато аз проверя дали навън се навъртат други подобни.

Без да изчака отговора ѝ той излезе, а разбойникът се измъкна от другата врата. Тя остана съвсем сама в празната карета. Беше онемяла от ужас. Никога досега не беше изпитвала такъв страх. Не за себе си, страхуваше се за Антъни. Мислеше, че няма да издържи в очакване на нови изстрели. За щастие той се върна съвсем скоро. Усмиваше се.

– Като гледам треперещия кочияш, и на него за пръв път му се случва подобно нещо. За щастие този глупак беше сам.

Тя избухна от облекчение:

– Защо трябваше да ме плашиш до смърт? Можеха да те убият.

Той повдигна вежди учудено.

– Мила моя, какво друго очакваш, след като ти самата по иска да

направя нещо?

– Нямах предвид да се оставяш да те убият.

– Драго ми е да чуя това – сухо отвърна той. – Всичко вече приключи.

– Само не казвай...

Той я привлече в скута си и задуши думите ѝ в силна и дълга целувка. Усмихна ѝ се.

– Така е по-добре. Сега може да мислиш за нещо друго. Бъди сигурна, че по-късно ще продължим. – Постави я нежно на седалката до себе си и посегна към бутилката с шампанско. – Аз ще пийна още малко, а ти подремни.

– Като че ли бих могла – отвърна Розалин. Гневът ѝ сякаш беше изчезнал.

– Скъпа, по-добре опитай. Обещавам ти, че по-късно няма да те оставя да спиш.

Тя не каза нищо. Изчака го да се облегне с чашата в ръка и се настани до него. Сърцето ѝ отново заби спокойно. За бога, това беше нейната брачна нощ! Неща като тези не се случват през първата брачна нощ! Ядоса се, че се е уплашила толкова много.

– Следващия път не ми обръщай внимание и не се прави на герой. Бижутата ми не са толкова важни.

– Вероятно, но като твой съпруг аз ще трябва да ти купя нови, а не бих искал да влизам в разход.

– Значи ти все пак се ожени заради парите ми!

– Че за какво друго?

Тонът му беше изпълнен със сарказъм. Очите му бяха вперени в дълбокото ѝ деколте, което все още не беше повдигнала. Почти я накара да се разсмее.

– За какво друго, наистина?

Този мъж винаги е бил развратник. Тя го знаеше. Знаеше също, че няма никаква надежда да го промени.

Въздъхна. Помисли си, че ако се беше оженил заради парите ѝ, щеше да бъде приятно изненадан. Според брачния договор щеше да получи значително състояние. И макар че той очевидно беше доста заможен и не се налагаше да работи за прехраната си, все пак като четвърти син може би не бе достатъчно богат, за да се отнесе пренебрежително към нейното състояние.

Тя трябва да му го каже. Но няма да е точно сега. Вълненията от нощното приключение я бяха изтощили. Скоро заспа дълбоко.

Глава двадесет и втора

Антъни я събуди с леко разтърсване. Точно излизаха от Кингз Роуд и тръгнаха по Грозвенор Плейз. Приближаваха Пикадили, където се намираше градската му къща отгатък Грийн Парк. Надяваше се, че Джеймс е излязъл някъде, а Джереми си е легнал. Беше толкова късно, че последното нещо, което би желал е да дава обяснения. Освен това през целия път си мислеше какво го очаква в спалнята. Единствено срещата с разбойника промени посоката на мислите му.

Розалин като че ли не се вълнуваше изобщо. След срещата с разбойника беше спала здраво. Не можеше да осъзнае, че най-накрая са си у дома. Едва се събуди. Мислите за брачната нощ и за новия съпруг бяха далеч от нея. Някой продължаваше да я разтърсва. Антъни се обърка. Тя измърмори раздражено, плесна го по ръката и продължи да спи. Обикновено жените не спяха в негово присъствие. Беше ѝ предложил да подремне и се освежи, но не и да проспие цялата нощ!

Опита още веднъж.

– Хайде, момичето ми. Забрави ли какъв ден е?

– М-м-м?

– Дали все още си спомняш сватбените камбани? Или съпруга, който смята да те облече в нещо тънко и възбуждащо, в което да радваш окоето му?

Тя се прозя, седна и премигна няколко пъти с очи, за да прогони съня. Приличаше на току-що събудено дете.

– Не нося такива дрехи.

Той се усмихна вътрешно. Най-последно умът ѝ проработи, но доста бавно, за да разбере, че той просто я дразни.

– Не се притеснявай, мила. Тази сутрин изпратих за нещата ти.

Това наистина я разсъни.

– О, не! Глупаво е, та ти все още не знаеше дали ще поискам да се омъжа за теб. Може би Джорди е продължил преследването ми.

Антъни наистина се надяваше да е станало така. Затова беше изпратил да вземат дрехите ѝ. В случай на добър късмет, изпратен от него мъж щеше да проследи вероятните „преследвачи“ и още утре щеше да му даде адреса им. Но не ѝ каза нищо, само се усмихна.

– Знаем, че не ставаш булка всеки ден, скъпа. Но ми се иска да не забравяш нито мен, нито новото си семейно положение. Сега си

омъжена и колкото по-скоро братовчед ти узнае това толкова по-скоро ще престане да те безпокои.

На устните и разцъфна колеблива усмивка на задоволство и възхита.

– Истина е, нали? Така бях свикнала да се крия от Джорди, че ще ми трябва доста време да повярвам в това. Направихме го и вече съм свободна.

– Не съвсем свободна, скъпа. Не искам да кажа... Знам – той пощипа брадичката ѝ, – че ти сега си моя и аз вече разбирам какъв досаден съпруг мога да бъда.

Това изявление беше абсурдно. Но Розалин знаеше, че той се шегува. Ако някога е гледал на този проблем сериозно, тя вероятно би се уплашила.

Попита го:

– Защо настоя да се върнем в Лондон тази нощ?

В очите му проблеснаха весели пламъчета.

– Булките са доста неспокойни през първата брачна нощ Мислех, че ще се чувстваш по-спокойна в леглото, което вече познаваш.

Тя се изчерви и прошепна:

– Предполагам, че аз съм те помолила за това?

– Ти.

– Но ти спомена за някакъв шум.

– Така ли? Забрави го. Ние ще бъдем тихи като мишки.

Той отново я дразнеше. Не беше сигурна, че това ѝ харесва точно сега. Не беше убедена, че ще свикне с него, нито с подмятанията му за правенето на любов. Но тази нощ...

Тя се прозя отново, Антъни се ухили, а каретата спря.

– Най-накрая – каза той и скочи долу, без да дочака кочияшът да спусне стъпалото. – Хайде, мила, ще те пренеса през прага.

Тя го хвана за ръка и слезе от каретата.

– Не е необходимо...

– Позволи ми да изиграя добре ролята си – каза той и я пое в ръцете си. – В крайна сметка трябва да има някаква причина, от която е тръгнал този странен обичай. Може би за да не може булката да избяга.

– Какви глупости! – тя се усмихна и обви с ръка врата му. – По-скоро някои булки са припадали на прага и е трябвало някак да ги внесат. Затова са измислили този обичай.

– Само някои – подразни я той. – Уверявам те, че незнанието за брачните отношения е по-разпространената версия. Майките не събират

сили да обсъждат тези въпроси с дъщерите си. Срамота, това усложнява положението на бедните младоженци. Съпрузите трябва да успокояват нервните си булки точно когато им предстои да ги обезчестят.

– Антъни – извика тя, макар че едва издържаше да не се разсмее на красноречивата му усмивка. – Трябва ли да говориш такива неща? Освен това някои булки нямат майки, които да ги просвещават.

– Разговорът започва да става личен – той протегна ръка към чукчето на вратата и нежно я погледна. – Ти не беше изплашена, нали скъпа?

– Ти дори не ми остави време за това – каза тя и отново се изчерви.

– А сега, когато знаеш за какво става въпрос?

– Ами мисля, че ще припадна.

Той избухна в смях. В този миг вратата се отвори и Добсън стоически скри неодобрението, с което ги посрещаше.

Розалин беше малко разочарована от това, че икономът стои невъзмутим. Сякаш всеки ден виждаше господаря си пред вратата с жена в ръцете. Но след миг изражението му се промени. Това беше физиономия на безкрайна почуда. Тя скри усмивката си зад гърба на Антъни.

Докато наблюдаваше икономата, не можа да забележи как Джеймс Малори влиза в хола с чаша в ръка. Дори да беше изненадан, той не го показа. Гласът, който привлече вниманието ѝ, също беше безизразен:

– Не мисля, че се налага да ставам свидетел на такова нещо.

– Надявах се, че няма да станеш – каза Антъни и продължи да изкачва стълбите. – Но тъй като си, трябва да ти кажа, че ние се оженихме.

– Какво, по дяволите, приказваш?

– Това е самата истина – изсмя се Розалин, доволна от реакцията му повече от тази на Добсън. – Нали не мислиш, че бих позволила просто така някой да ме пренася през прага?

Антъни се спря за миг. Беше доста учуден, че е успял да смути точно този си брат.

– За бога, Джеймс, цял живот съм мечтал да те видя как губиш дар слово. Но ти ще ме разбереш, защо няма да дочакам възстановяването му.

Той продължи нагоре по стълбите.

Когато пристигнаха, Розалин прошепна през смях:

– Много сме лоши, не мислиш ли?

– Нищо подобно, скъпа. Ако съм успял поне за известно време да оставя брат си безмълвен, това е голямо постижение. Съвсем скоро ще ни обсипят с добри пожелания и безброй въпроси.

Вече в стаята той се облегна на вратата и въздъхна:

– Най-сетне сами.

Преди да успее да отвърне, той я постави на земята и я обърна към себе си. Тя се облегна на него и в тази поза останаха наред стаята. Той леко хапеше устните ѝ.

С опакото на пръстите си галеше бузата ѝ и тя бавно притваряше очи. Неговите очи бяха потъмнели и натежали от страст. Гласът му звучеше нежно и дрезгаво и тя чувствани топлият му дъх върху устните си.

– Мислила ли си някога, че това е единствената нощ в живота ти, за която всички знаят, че ще се любиш? О, скъпа, как обичам да те карам да се изчервяваш.

– Това ми се случва съвсем отскоро. Откакто те познавам.

Дрезгавият ѝ глас изведнъж изтъня. Той я отдалечи от себе си. Ръцете му трепереха. От гърлото му се отрони нежен стон.

– Какъв проклет глупак съм бил, да чакам толкова дълго. Давам ти пет минути да направиш каквото е необходимо. Но моля те, Розалин, бъди в леглото, когато се върна.

– Облечена с нещо възбуждащо и прозрачно?

– Не, за бога – възкликна той. – Не мисля, че бих могъл да го оценя точно сега.

С тези думи той изчезна в гардеробната. Розалин стоеше глупава усмивка на уста. Самото очакване изпълваше с топлина тялото ѝ. Тя беше тази, която го накара да загуби контрол. Изключително. Самата тя не беше на себе си. Да знаеш какво точно ще се случи – това беше къде-къде по-добрия вариант от това да не знаеш. Всичко щеше да бъде полесно. Обхвана я нетърпение. Но все пак нямаше никакъв опит и беше малко нервна.

Пръстите ѝ доста несръчно сваляха дрехите. Сърцето ѝ биеше ускорено. Ослушваше се за най-малкия шум. Всеки момент очакваше вратата да се отвори. Легна в леглото и се зачуди дали да се покрие изцяло с чаршафа, или да го остави малко свлечен. Но за момента скромността победи. Чудеше се ако често се любят след време, дали ще намалее страстта ѝ. Съмняваше се при мъж като Антъни. По-скоро би станало навик.

Той беше облечен с дълъг халат от червено кадифе. Леко притеснена, тя осъзна, че дори не е облякла нощницата си, не че би я носила дълго време. Но пък защо съпругата да не очаква гола съпруга си на спалнята? Може би не биваше точно тази вечер? Одобрителната усмивка, с която Антъни я огледа, ѝ вдъхна увереност.

– Ще ми позволиш ли? – той седна до нея и започна да сваля

фибите от косата ѝ.

– Забравих да спусна косата си.

– Радвам се.

Той наистина се радваше. Обичаше косата ѝ. Обичаше да я докосва и да прокарва пръсти през нея. Остави фибите настрани и разтри главата ѝ толкова нежно, че тя затвори очи и замечтана усмивка се изписа на устните ѝ.

– Хубаво е – промълви тя.

– Така ли? А така?

Устните му докоснаха слепоочието ѝ и се плъзнаха надолу към устните. Целува я дълго и дълбоко, а после продължи към врата и гърдите ѝ. Обляха я горещи вълни.

– Това е прекалено хубаво – промърмори тя. Антъни се разсмя от удоволствие.

– О, любима, снощи ли беше? Струва ми се, че не сме се любили цяла вечност.

Тя протегна ръка и погали с длан бузата и устните му.

– Само една вечност?

Той изрече нетърпеливо името ѝ, хвана я за китката, целуна дланта ѝ. Тъмните му очи не изпусаха нейните. Между тях премина електричество – горещо и вълнуващо. Продължи да я гледа настойчиво, отметна халата си, захвърли чаршафа на земята и покри тялото ѝ със своето. Целуна я толкова дълго и страстно, че тя почти загуби съзнание. И когато най-накрая проникна в нея, тя почувства върховно блаженство. Беше разтърсващо. Нейният вик извика у Антъни същото чувство.

Тя все още изживяваше отминалия миг. Тялото ѝ беше влажно от потта. Задиша спокойно. Не искаше той да се отмести. Беше се притиснала към него. Не че това би го задържало. Но той също не бързаше. Главата му почиваше на рамото ѝ, дъхът му гъделичкаше косата и врата ѝ. Тя настръхна и потрепери. Това беше достатъчно за него.

– Успях да се държа като истински младоженец – каза той с въздишка – бърз и нетърпелив, а сега съжаляваш.

Той се повдигна на лакът. Слабините му се притиснаха още повече към нея и това я развълнува.

– Ще се оставя да ме накажеш, миличка.

– За какво?

– Е, ако не си разбрала...

– Какво, Антъни?

– За липсата на контрол. За мъж на моята възраст и с моя опит не

би трябвало да има никакво извинение. Вината е в теб. Караш ме да си загубвам ума.

– Това лошо ли е?

– Ще те оставя сама да прецениш след малко. Ще те любя дълго и бавно.

Смехът ѝ беше дълбок и гърлен.

– Ако не те познавах, щях да си помисля, че си просиш комплиментата. Беше прекрасно. Не мисля че е липсвало нещо. Наистина беше прекрасно.

Тази негова усмивка, която караше краката ѝ да отмаляват. Тя изохка, разтвори устни и го изкуши да я целуне нежно.

После той стана, покри я с чаршафа и взе небрежно пуснатия на пода халат. Тя беше учудена. Седна в края на леглото. Това беше предупреждение.

С присмехулна въздишка каза:

– А сега за шума.

Тя примигна:

– Шумът?

– Този, който настъпва, когато не контролираш шотландския си темперамент.

Тя отново се усмихна. Мислеше, че той нарочно я дразни.

– На път съм да загубя избухливия си нрав, нали?

– Не зная. Но аз трябва да ти кажа, че те излъгах.

Усмивката ѝ изчезна:

– За какво ме излъга?

– Не можеш ли да познаеш, скъпа моя? Нямам никакво намерение да имам любовница, след като съм женен за теб. Това е в пълно противоречие с брака.

– Но ти прие условието ми!

Усмивката му издаваше чисто мъжко задоволство.

– Бях съгласен на всичко, за да те направя моя съпруга. Бях готов дори да го заявя писмено, но ти не се сети за това.

Розалин го гледаше невярващо. Обзе я гняв. Почувства се измамена. Побесня.

– Ти се ожени за мен с лъжа.

– Ожених се за теб за добро.

– Аз ти направих идеално предложение, човече!

– Нито съм те молил, нито съм го искал. И мила моя, ако се замислиш поне малко, ще разбереш колко абсурдна е молбата ти. Не ти, а аз

те помолих да се омъжиш за мен. Не бях го правил никога досега. Това не е от нещата, които върша с лека ръка. Имал съм достатъчно любовници. Стигат ми за цял живот. Сега имам нужда от съпруга.

Беше изненадващо как той стои спокойно при очевидния ѝ гняв. Тя понижи глас:

– Ти казваш това сега. Но какво ще се случи другия месец, другата година? Очите ти отново ще заиграят.

Антъни се ухили. Знаеше, че това ще я разгневи още повече.

– Очите ми играят от деветнадесетгодишна възраст. Дай им почивка, Розалин. Те се спряха на теб и не искат да се отместят.

Тя присви поглед точно както той очакваше. Беше изпълнена с ярост:

– Не мисля, че това е нещо, с което може да се шегуваш. Нека ти кажа...

Не можа да довърши. Той се протегна, прихвана я през кръста и я придърпа на леглото до себе си. Чаршафът беше паднал на земята, а Розалин беше твърде ядосана, за да обърне внимание на това. Отново почувства напрежение под корема си и реши, че е време да сложи край на тази малка кавга и да се отдаде на удоволствията, които той ѝ предлага. Каква глупачка е само! Целият този скандал само защото той желае единствено нея. Би трябвало да бъде щастлива. Той четеше мислите ѝ и имаше готов отговор.

– Това ще ни компрометира, скъпа. Още ли желаеш да имам метреса?

– По дяволите, не ти ли говорих точно за това?

– Много добре. – Погледът му милваше лицето ѝ, после се спря на устните ѝ и гласът му стана плътен: – Готова ли си да поемеш тази роля?

– Аз?

Той отново се ухили. Усмивката му беше влудяваща.

– Коя друга? В момента си единствената жена, от която се интересувам.

– Не това имах предвид, както знаеш.

– Може би. Но това е най-доброто предложение, за което се сещам.

В този миг Розалин не можеше да повярва.

– Сигурно има някоя жена, с която си се срещал досега.

– Разбира се. Всъщност няколко жени. Но нито една от тях не може да се нарече любовница. Ако искаш да знаеш, откакто те познавам, не съм се срещал с нито една от тях. Но не това е въпросът. Аз просто

нямат желание да бъдат в леглото с някоя от тях, нито с някоя съвсем нова. Ти си ми напълно достатъчна.

– Антъни, поне веднъж бъди сериозен – нетърпеливо помоли тя.

– Мила, никога не съм бил по-сериозен в живота си. Как мога да любя друга жена, след като ти си единствената, която желая. Не бих го направил, да знаеш. Желанието не идва при всеки повик. Не си ли мислила някога за това?

Тя го погледна объркано. Беше учудена. После се намръщи и стисна устни.

– Но това не означава, че някой ден няма да срещнеш някоя, която да ти хареса.

Антъни уморено въздъхна.

– Ако някой ден това се случи, кълна се, че няма да има никакво значение. Само ще трябва да си те представя такава, каквато си сега, и ще бъде един доволен мъж.

Тя изсумтя.

– Много добре казано! Но забравяш, че не ме обичаш.

Той я хвърли бързо на леглото и покри тялото ѝ със своето.

– Тогава да изследваме какво точно чувствам. – Гласът му галеше ухото ѝ, но беше ясно, че е загубил търпение. – Ще се пръсна от желанието. По дяволите, защо си губя времето да те слушам вместо да те взема в прегръдките си. Преди малко разбрах, че имам собственически чувства. Цяла седмица опознавам ревността. – Той остро я стрелна с поглед, когато видя почудата, изписа на лицето ѝ. – Само не казвай, че си изненадана, скъпа.

– Ти си ревнувал? От кого?

– От всички, дори от проклетия ми брат. Трябва да знаеш че всички господа, които беше избрала, бяха изключително подходящи за брак. Е, с изключение на Флеминг, който действително е педераст. Аз съчиних всички тези лъжи само защото не можех да си представя някой друг да те притежава.

Той я държеше здраво. Очакваше я да прояви дивия си нрав след такова признание. Но тя остана съвършено спокойна. Гневът ѝ беше преминал в удивление.

– В такъв случай би трябвало да държиш на мен поне мъничко – прошепна тя колебливо.

– Върви по дяволите – избухна той най-сетне. – Щях ли да се ожена за теб, ако не беше така?

Тя му припомни без ни най-малко да се уплаши:

– Ти се ожени, за да ми помогнеш да изляза от това ужасно положение. Аз съм ти благодарна за това.

Антъни затвори очи и се помоли да запази самообладание. Когато ги отвори, те блестяха яростно. Гласът му беше умерен, но леко арогантен.

– Скъпа моя, ако исках само да ти помогна, както казваш, бих премахнал досадния ти братовчед. Но аз те исках за себе си. Това е толкова ясно. – Продължи със строг тон: – И ако още веднъж споменеш, че трябва да се занимавам с други жени, ще изиграя ролята на старомоден съпруг и ще те натупам здравата. Ясен ли съм? Няма да има други жени, нито сега, нито някога.

Той очакваше тя отново да избухне, но вместо това беше дарен с особено красива усмивка. Очите ѝ също се смееха и златистите петънца проблясваха в тях.

Антъни не знаеше какво да направи при тази неочаквана промяна. Тя проговори първа:

– Не говореше ли преди малко за нещо дълго и бавно? Нали аз трябваше да отсъдя...

Смехът му прекъсна думите ѝ. Дълбокият му, вълнуващ смях.

– Никога не се променяй, мила. Не бих желал да бъдеш друга.

И той продължи да я люби така страстно, както само той умеше. Тя му отвърщаше с готовност, без да крие насладата.

Глава двадесет и трета

– Кво ти става пък сега? Седнала си тук и сама се хилиш.

Розалин обърна леко огледалото, което държеше и образът на Нети се отрази в него. Усмивката ѝ стана още по-широка, а искрящите ѝ очи се стремяха да изглеждат възможно най-невинни.

– О, хилила ли съм се? Нямам представа защо.

Неги изсумтя. Устните ѝ се опънаха.

– Доволна си от себе си, а?

Розалин престана да се преструва.

– Да! О, Нети, никога не съм си помисляла, че мога да бъда толкова щастлива.

– Нищо чудно. Оня красив мъж, където хвана. И защо го пазеше в тайна?

– Не беше тайна. Наистина, Нети, той не влизаше в сметките ми. Неговото предложение изненада и мен, както и всички останали.

– Е, шом сте щастливи, другото е без значение.

– Дори много по-щастливи, отколкото очаквах при цялото това бързане. Няма значение че къщата му е толкова спартанска, а слугите му са груби сноби. – Розалин се засмя. – Срещала си Добсън, нали?

– Този дръвник? О, какъв е студен. Никак не е чудно, че е толкова надменен. Той отговаря за цялата прислуга. Няма икономка. Единствените жени в тази къща са двете камериерки, които идват да чистят два пъти седмично. Дори готвачът е мъж.

– Виждам, че имаш някои оплаквания, но не забравяй все пак, че това е било ергенска квартира. Убедена съм, че Антъни няма да възрази, ако направим някои промени. Трябва да купим и нови мебели. – Тя огледа новата си спалня. Представяше си какви промени би могла да направи. – Ще наема нови прислужници. Бъди сигурна, че следващите седмици ще имаме доста работа.

– Не се шегувай за моя сметка. Не забравяй, че сега имаш съпруг, когото трябва да питаш преди да почнеш да харчиш парите му. Мъжете са много докачливи на тази тема.

– О, не се тревожи толкова. Аз не мисля да харча негови пари, след като имам толкова много свои.

– По-добре първо поговори с него, момиче. Някои съпрузи стават смешни в желанието си да плащат сметките на жените си. Бедата е в

това, че от доста време сама вършиш всичко. Такава беше още преди горкият Дънкан, бог да го прости да се спомине. Сега ще трябва да се промениш, ако искаш да цари мир и спокойствие в семейството ти. – В този миг на вратата се почука. – Хайде, водата ти за къпане е готова. Бързаш ли да обядваш с мъжа си, или имаш време...

– Имам много време, Нети. Мисля, че Антъни излезе – Розалин се изчерви. – Още не се бях събудила напълно, когато той ми каза, че излиза. Спомена нещо за всекидневната си езда в парка и за още някои неща, които трябва да свърши. Не го очаквам преди вечеря, така че мога да прекарам целия ден в разглеждане на къщата и опознаване на прислугата. Освен това трябва да изпратя съобщение на Франсиз, за да я уведомя какво се е случило.

Понеже беше спала много малко предната нощ, Розалин смяташе, че тази работа е достатъчна за днес.

Час по-късно излезе от стаята на Антъни, сега тяхната стая. Беше облечена в бежова муселинена рокля, обсипана е жълти и розови пролетни цветя. И при двете си посещения в къщата не беше имала време да я разгледа. Сега се зае с това. Имаше нужда от помощта на Добсън. Тук живееха и други Малори, така че тя не можеше своеволно да влиза във всички стаи.

Къде ли са другите двама обитатели на къщата – братът на Антъни и синът му. Чудеше се дали съпругът ѝ сега би признал Джереми Малори за свой син. Нямаше причина да отрича. Поне не пред нея. Беше много красив младеж. Човек би могъл да се гордее с него. Беше истинско копие на банда се Смешно е Антъни да отрича бащинството. Човек трябваше само да погледне Джереми, за да разбере кой е баща му.

Трябва да се сприятели с момчето. Не мислеше, че това ще бъде трудно. Колкото до Джеймс, нещата стояха по друг начин. Няма никаква причина да бъде любезна с него. Трябва ли да казва на Антъни, че веднъж Джеймс я е целувал? А може би той вече знае? Нали каза, че ревнува дори от брат си?

Тя се усмихна при спомена за странния разговор, който проведеха снощи. Не си спомняше точно как той успя да я убеди, че от него ще стане прекрасен съпруг. Не беше останало нищо от предишните ѝ съмнения за развратниците и женкарите. Той ще ѝ бъде верен. Тя чувстваше това и му вярваше с цялото си сърце. Тази увереност я караше да хвърчи от щастие. Нима би могла да мечтае за нещо по-хубаво от това да притежава изцяло и напълно Антъни Малори. Е, вярно, той все още не я обича, но и това ще стане. Трябва да стане!

– По дяволите, какво правиш тук?

Розалин спря на средата на стълбите и погледна отгоре. Джереми Малори беше спрял, вкаменен от почуда. Розалин реши да си поиграе. Беше ясно, че той все още не знае за женитбата им.

– Прекарах нощта тук. Не знаеш ли?

– Прекарала си нощта? – повтори той.

– Да. И мисля да остана тук.

– Но... но тук живеят само мъже.

– А не мислиш ли, че има достатъчно място и за една жена? Къщата има нужда от ръката на стопанка, не съм ли права?

– Права ли? – слисано повтори той и поклати глава. – Но това не е съвсем прилично. Ти си дама... знаеш какво имам предвид. Просто не е подходящо.

– Ами? Тогава трябва да говоря с баща ти. Той е този, който настоява да остана тук.

– Той? – Джереми почти се задуши. – По дяволите, сега вече чичо Тони ще ни изхвърли от къщата. Той ти беше хвърлил око в началото. Ще се пръсне от яд, като разбере какво се е случило.

– Джереми – сега вече тя реши да престане да се шегува. Не допускаше, че това ще го разстрои. – Не е нужно да се преструваш. Знам, че Антъни е твоят баща. Съжалявам, че те подразних. Тук съм, защото вчера се омъжих за баща ти. Той наистина е трябвало да ти каже.

Момчето отново се вкамени, но този път се съвзе по-скоро.

– Баща ми? Антъни ли имаш предвид? Ти си се омъжила за Антъни Малори?

– Не бъди толкова изненадан.

– Но... не вярвам. Тони да се ожени? Не би го направил.

– Защо пък не?

– Той просто не би го направил. Той е заклет ерген. Би могъл да притежава всички жени, които му дойдат на ум. Защо му е да се жени?

– Внимавай, малкия – Розалин се закани сериозно. – Малко остава да се обидя.

Бузите му пламнаха.

– Аз... аз моля за извинение, госпожице Чадуик. Аз не съм имал никакво намерение да ви обидя.

– Сега вече съм госпожа Малори. – Тя протегна ръка и му показа халката си. – Това се случи снощи в Силвърли. Братовчедка ти Рийгън ни стана свидетел. Трябва да повярваш. Нямам никаква причина да лъжа. Ако искаш питай баща си, когато се върне.

– И баща ми ли беше там?

Розалин въздъхна.

– Как можеше да не присъства на собствената си сватба?

– Не, аз имам предвид Джеймс. Наистина той е баща ми. Наистина.

Сега беше ред на Розалин да се изненада. Момчето говореше съвършено искрено, за да се усъмни в думите му.

– Но ти толкова много приличаш на Антъни!

– Знам – ухили се той. – Също и Реджи прилича на него. И Ейми, дъщерята на чичо Едуард. А леля ми Мелиса, майката на Реджи, е била същата като тях. Но аз никога не съм я виждал. Починала е, когато Реджи е била бебе. Всички останали Малори са руси. Само ние петимата приличаме на пра-пра баба Малори.

– О, разбирам, че имам да уча доста за това семейство. Вие сте толкова много.

– Значи той наистина се е оженил за теб? Наистина го с направил!

– Да, Джереми, наистина – тя се усмихна, слезе няколко стъпала надолу и го хвана за ръцете – Хайде, ела да ти разкажа. Знаеш ли, Джеймс, баща ти, ни видя снощи, докато Антъни ме пренасяше през прага. Ти не си единственият изненадан. Да беше видял лицето му!

– Обзалагам се, че е изглеждал като гръмнат! – Той се разсмя дълбоко. Тя го последва.

Глава двадесет и четвърта

Антъни и Джеймс влязоха в поредната кръчма. Огледаха претъпкания салон. Поредната проверка в поредното заведение този следобед. Присъстващите ги оглеждаха един по един, по-бутваха се помежду си и наставаше тишина. Тежка като дим тишина тегнеше над издрасканите захабени маси.

Пристанищната измет не се отнасяше твърде благосклонно към благородниците, които навлизат в тяхна територия. Винаги се намиреше някой разгневен несретник, готов да се сбие с когото му падне. Би било страхотен завършек на вечерта за тези изтерзани мъже да изкарат яда си на тези богати и лъскави господа, които си мислят, че е в правото им да ги експлоатират. Колко хубаво – да избършеш пода с пребитото тяло на някой богаташ, а след това да го изхвърлиш на улицата полумъртъв. Понякога и мъртъв.

Но ръстът на тези двама аристократи всяваше респект. Те не изглеждаха като някои контета, които смятат посещението на подобни кръчми на пияна глава за лудория, а на сутринта, вече изтрезнели, ги презираха. Не, тези двамата очевидно са от друго тесто. Респектът, който излъчваха, проникваше дори у най-притъпени от алкохола разсъдък. Който дори за миг си е помислил да се спречка с тях, променяше решението си и продължаваше да си пие, твърдо решен да не обръща никакво внимание точно на тези двамата.

Тишината продължи съвсем малко. Този път на Антъни дори не му направи впечатление. Беше уморен, унил. Може би малко опиянен. Бяха посетили десетина кръчми и навсякъде поръчваха по нещо за пиене. Сядаха и питаха кръчмарите. Джеймс забелязваше отношението на околните и за пореден път съжали, че не е облякъл подходящи дрехи. Обикновено облеклото говори за положението на човека в обществото. Те двамата определено изглеждаха не на място тук. Но как биха могли да предположат, че ще се наложи цял ден да обикалят кръчмите.

Тъкмо Антъни обяви, че са скитали достатъчно за днес, когато забеляза рошава яркочервена коса. Погледна брат си, после към бара. Джеймс проследи погледа му и също забеляза влезлия. Тази рижава коса не значеше, че са открили Джорди Камерън, но все пак си личеше, че човекът е шотландец. Джеймс въздъхна. Надяваше се това да е краят на търсенето. Нямахме време за губене в преследвания на някакви си

братовчеди.

– Дай да седнем близо до бара и подслушахме разговора – предложи Джеймс.

– Защо просто не го попитаме? – каза Антъни.

– Такива хора не са особено разговорливи. Всички имат едно-друго за криене. Не си ли разбрал това?

Антъни се намръщи, но се съгласи. Джеймс имаше право. Въпросите, които ги интересуваха, не намериха разрешение, но, по дяволите, той искаше да приключи и най-после да са прибере у дома. Има съпруга, която го чака и не беше предполагал, че така ще прекара втория ден от семейния си живот.

Бяха предположили, че издирването няма да ги затрудни но то се превърна в безкрайно търсене. Сутринта, докато Антъни разказваше на Джеймс за Джорди Камерън и причината толкова скоро да се ожени, пристигна Джон – един от хората, пратени да преследват Джорди. Той съобщи адреса му. Оказа се, че е успял да се добере чрез наетите от Камерън хора до леговището му. Лицето на Антъни придоби хищническо изражение и Джеймс предложи да го придружи. Не че Антъни се канеше да претрепе негодника. Искеше просто здраво да го натупа и да му съобщи добрата новина за женитбата на братовчедка му. Антъни не допускаше, че Камерън не е забелязал обявлението във вестниците за сватбата им. Трябваше да го отпрати с предупреждение повече да не я безпокои. Толкова е просто. Не се нуждаеше от помощта на Джеймс, но се зарадва когато тръгна с него.

Първата от неприятните новини беше, че Камерън е напуснал жилището си. Това, че е станало едва снощи, а Розалин беше избягала предния ден, звучеше интригуващо. Той или беше абсолютно уверен, че тя няма да уведоми властите за отвличането си, или беше много глупав. Но беше съобразил да смени жилището си. Антъни се съмняваше да се е отказал и за върнал в Шотландия. Затова обикаляше и разпитваше във всички кръчми и пансиони в околността. Дотук напразно.

Разполагаше единствено с описанието от хазайката и то напълно съответстваше с външността на мъжа зад бара. Висок, риж като морков, със светлосини очи, представителен и о, да, много красив, според думите на госпожа Пим.

Антъни все още не беше видял очите му, а колкото до красотата, това бе въпрос на вкус. Всичко останало съответстваше. Дори дрехите му отговаряха на описанието ѝ. Мъжът не беше сам. Придружаваше го може би един от наемниците му. Стоеше до него. Беше нисък, с вълнено

кепе, нахлупено до веждите му. Дори отблизо не беше лесно да се различат чертите му.

Говореха помежду си. Предложението на Джеймс да ги подслушват беше разумно, въпреки че търпението на Антъни беше напълно изчерпано. След всички тревоги на този ден той изгаряше от нетърпение да набие младежа. Мисълта за това дори му доставяше удоволствие. Беше изпуснал обяда, вечерята, възможността да люби съпругата си... Надяваше се тя от своя страна да оцени усилията му.

Той последва брат си и седна на една маса, заета от двама на вид грубовати мъже. Джеймс приближи до тях и ги изгледа с такъв поглед, че те тутакси станаха. Тази случка възвърна чувството за хумор на Антъни.

– Чудно как успя, старче!

Джеймс се засмя невинно:

– Какво успях?

– Само с поглед постигна нещо, което става с пердах и кървища. С твоите малки зелени орбити.

– Не съм виновен, че те се уплашиха от мен. Знаеш, че няхах лоши намерения. аз съм най-миролюбивият мъж от тази страна на...

– Ада? – предположи Антъни с унила усмивка. – Добре че Кони не е тук. Той би се задушил от подобна приказка.

– Зарежи това. Трябва да поръчаме нещо за пиене, за да не се набиваме на очи.

Антъни се обърна и забеляза кръчмарката. Момичето беше доста сочничко, без да е закръглено. Учудващо хубаво за такова долно заведение. Настани се в скута му и обви врата му с топлите си ръце. Това бе недвусмислена покана. Направи го толкова бързо и толкова неочаквано, че не успя да я отпрати веднага.

Джеймс го съжали, озадачен от колебанието на брат си.

– Не попадна на подходящ скут, миличка. – Саркастичния му тон изненада кръчмарката и тя го погледна слисано. Джеймс се ухили. – Пред себе си виждаш едно от достойните за съжаление създания, наречени „женен мъж“. При това е твърде зает тази вечер. Ако си направиш труда да прехвърлиш хубавото си задниче от другата страна на масата, ще получиш компенсация.

Момичето се изкикоти от грубите думи на Джеймс. Тя беше свикнала на такъв език, но не очакваше да го чуе от устата на толкова елегантен богаташ. Хвърли жален поглед на Антъни, който беше привлякъл погледа ѝ още при влизането си. Заслужаваше си да се потруди за

него. Но и другият не беше за изхвърляне. Сега тя можа да го разгледа по-добре.

Не забелязваше намръщената физиономия на Антъни. Обви дългата си руса коса около врата му и го придърпа по-близо до себе си. Предизвикателно се поклати в скута му.

– Сигурна съм, че не искаш, скъпи. Но ще ме направиш щастлива.

Антъни се съвзе твърде бързо. Избута я от скута си и я бутна към Джеймс.

– Друг път, скъпа – каза той любезно, но с присвити очи. Джеймс не се смути ни най-малко. Прихвана момичето през талията и я помилва обещаващо отзад. Прошепна в ухото ѝ няколко думи и я изпрати да донесе по чаша ейл. Антъни промърмори презрително:

– И ти си намери една хубостница.

– Независимо дали този е мъжът, когото търсиш, аз вече се отказвам. Стига ми толкова за днес. Сега имам нужда от компенсация за изнурителния ден и тя ще ми помогне за това.

Антъни се усмихна.

– Да, предполагам, че ще ти помогне. Но ти добре видя на чий skut предпочете да седне.

– Победата очевидно ти е замаяла главата. Неприятно ми да те свалям от облаците, но за разлика от мен, отсега нататък ти можеш само да гледаш и да мечтаеш за такива работи.

– Нали не си ме чул да се оплаквам?

– Ще ти припомня думите ти, когато почнеш да го правиш. Не е лошо да бъдеш очарован от присъствието на една жена за известно време. Но ако това продължи твърде дълго, рискуваш да си загубиш ума по нея.

Антъни ведро се усмихна. Той разбираше, че думите на брат му са напълно валидни в неговия случай. Но Джеймс не обърна внимание на това.

Очите му проследиха двамата на бара. Те бяха погълнати от интимен разговор, особено по-ниският от тях. Присвитите му тесни рамене изобщо не подхождаха за мъжка физика.

Миг по-късно гласът на червенокосия привлече вниманието на Антъни. Не можеше да сбърка с нищо шотландския му акцент. Припомни си защо са в тази кръчма.

– Достатъчно чух – отсеке той и бързо се изправи. Джеймс сграбчи ръката му и изсъска:

– Ти нищо не си чул. Бъди разумен, Тони. Не се знае колко от

мъжете наоколо са негови хора. Можеш да изчакаш още малко. Той може би ще излезе оттук.

– Ти можеш да изчакаш още малко. Аз обаче имам съпруга, която ме чака в къщи.

Той пристъпи към бара. Преди да предприеме каквото и да било, Джеймс предвидливо извика:

– Камерън? – надяваше се да не получи отговор. Антъни вече беше загубил разсъдъка си от ярост. За нещастие рижият реагира веднага. Двамата мъже се обърнаха мигновено и обходиха помещението с поглед: единият изглеждаше уплашен, а другият – заплашителен. Двата чифта очи се приковаха в Антъни, който приближи към двамата, без да сваля поглед от високия шотландец.

– Камерън? – гласът му звучеше измамно спокойно.

– Казвам се Макдонъл, човече. Ян Макдонъл.

– Лъжеш – изсумтя Антъни и го хвана за ревера. Избута го напред. Очите му бяха на няколко сантиметра от лицето на другия.

Твърде късно разбра грешката си. Присвитите очи не бяха сини, а светлосиви. Дребният беше измъкнал нож от ръкава си.

В този миг Джеймс се намеси. Изби ножа от нежната ръка. Попадна сред дъжд от ритници и юмруци, които обаче бяха твърде слаби. Малкият негодник не беше по-силен от дете. Но Джеймс нямаше намерение да го остави просто така. Без никакво усилие го сграбчи и повдигна от земята. Едва сдържа изненадата си, когато усети меки женски гърди в ръката си.

Антъни ги наблюдаваше. Той се сепна, когато забеляза нежна брадичка, пухкави устни и дръзко малко носле. И въпреки че кепето се прихлупи още по-ниско, той не можа да сбърка отлично изваяните женски скули.

Повиши глас от изненада:

– Господи, той е жена.

Джеймс се ухили:

– Разбрах.

– Сега разбрахте, нещастни глупаци такива! – изсумтя момичето. Мъжете наоколо бяха чули разговора и гледаха в тях. – Мак, направи нещо!

И Мак направи нещо. Насочи юмрук към Антъни. Той бързо се овладя и отказа да се бие, макар че имаше нужда от отдушник за напрежението си. Улови юмрука му.

– Няма нужда, Макдонъл. Сгреших и се извинявам за това.

Макдонъл се обърка от лесно отблъснатия удар. Англичанинът не беше много по-едър от него, но въпреки това не можеше да освободи юмрука си от желязната хватка. А и да се освободи, не може да направи нищо срещу този мъж.

Шотландецът кимна благоразумно и Антъни го пусна. Но Джеймс все още държеше здраво другаря му. Вниманието му се насочи към тях.

– Ако знаеш кво е добро за теб, ше си вървиш веднага.

– Спокойно, Макдонъл – намеси се Антъни. – Той няма да й направи нищо лошо. Позволи ни да те придружим навън.

– Няма нужда...

– Огледай се наоколо. Мисля, че има нужда благодарение на грубата грешка на брат ми.

Той грабна момичето под мишница и се запъти към вратата. Протестите й замряха, когато здраво заклещи със силните си ръце гърдния й кош. И понеже Макдонъл не чу никакво оплакване от нейна страна, ги последва. Антъни хвърли няколко монети на масата, въпреки че поръчката им още не беше изпълнена и ги последва. Огледа помещението и видя прикованите в Джеймс и момичето погледи. Чудеше се колко ли време е престояла в кръчмата, преди да я разкрийт. Това беше без значение. С тези плътно прилепнали панталони и твърде широк пуловер вероятно щеше да бъде пожелана от много мъже. Затова и Джеймс я беше хванал толкова здраво.

На Антъни му се струваше малко вероятно да се измъкна от един инцидент. Настигна другите. В този момент кръчмарката се появи изневиделица и със собственически жест спря Джеймс:

– Нали не си отиваш?

Вместо да я отблъсне, Джеймс я зашемети с ослепителна усмивка:

– Ще се върна по-късно, миличка.

Лицето й засия. Дори не си направи труда да погледне вързопа под мишницата му.

– Свършвам работа в два часа.

– Тогава до два.

– Няма ли да се окажем много в два часа? – прозвуча гласът на един як мускулест моряк, който внезапно пресече път на Джеймс към изхода.

С въздишка Антъни застана до брат си:

– Нали не мислиш да я оставиш и да се заемеш с този мъж.

– Съвсем не.

– И правилно.

– Стой надалеч от това, приятел – обърна се морякът към Антъни. – Този тук няма никакво право да се вмъква в кръчмата и да отмъква не една, а две от нашите момичета.

– Две! Този малък дрипльо ваш ли е? – Антъни посочи товара в ръцете на брат си.

Момичето беше повдигнало вълненото си кепе достатъчно, за да вижда наоколо и хвърляше убийствени погледи. Той реши да я подразни все пак:

– Негова ли си, скъпа?

Тя беше достатъчно умна, за да кимне отрицателно с глава, а и морякът беше грозен грубиян. Нямаше и сили за друг отговор, защото беше прекалено разгневена от начина, по който Джеймс се отнасяше с нея. Антъни не можеше да я обвинява. Може би хватката на брат му й причиняваше болка, а и положението, в което се намираше не беше никак завидно.

– Вярвам, че този отговор урежда нещата, нали така.

Това не беше въпрос. Антъни беше отегчен от цялата работа. Още повече, че вината беше изцяло негова.

– Бъди добро момче и се махни от пътя ни. Морякът не се помръдна.

– Той няма да излезе оттук с нея.

– О, по дяволите – уморено каза Антъни миг преди да стовари юмрук върху челюстта на моряка.

Мъжът се строполи в краката им. След кратко колебание негов другар се надигна и изръмжа нещо, но преди да завърши, рязък удар от страна на Антъни го върна обратно на мястото му с ръка върху разкъравения нос.

Антъни бавно се обърна с въпросителен поглед:

– Има ли други желаещи?

Макдонъл се хилеше зад него, осъзнавайки какъв късмет е имал, че се съгласи с англичанина и избегна схватката с него. Никой не помръдна. Вероятно всички бяха единомдушни. Тези мъже можеха да различат умения професионалист в бокса.

– Добра работа, братле – поздрави го Джеймс. – А сега да се махаме оттук.

Антъни ниско се поклони с дяволита усмивка:

– Само след теб, старче.

Излязоха и Джеймс пусна момичето на земята пред себе си. Сега тя за пръв път имаше възможност да го огледа подробно в светлината на

уличния фенер. Без да се поколебае го изрита в пищяла и хукна надолу по улицата. Той изруга грубо, затича се след нея, но скоро спря, разбрал че е безсмислено. Момичето вече беше изчезнало в ношната тъмнина.

Обърна се и изруга отново. Макдонъл също беше изчезнал.

– Къде по дяволите изчезна шотландецът?

Антъни се смееше толкова силно, че не можа да го чуе.

– Моля?

Джеймс се усмихна накриво:

– Май шотландецът ни избяга?

Антъни се обърна.

– Благодарение на теб. Искях да го попитам защо името Камерън им направи такова впечатление.

– Стига толкова – рязко изсумтя Джеймс – как ще я намеря отново, след като не знам коя е?

– Да я намериш? – другият се разсмя отново. – Може би искаш отмъщение, братко? А в това време другата чака с нетърпение да се върнеш.

– Тя ме заинтригува – простичко отвърна Джеймс и сви рамене. – Но все пак си прав. Малката кръчмарка ще свърши работа.

Отново хвърли поглед към пустата улица и се отправи към чакащата карета.

Глава двадесет и пета

Розалин стоеше до прозореца на приемната, прилепила бузи до хладното стъкло. Ръцете ѝ стискаха сините пискюли на завесите. Вече половин час стоеше така. Вечерята беше минала вяло в компанията на Джереми и някакъв братовчед Дерек, дошъл да го изведе навън.

Присъствието на Дерек Малори я беше разведрило за известно време. Наследникът на маркиза беше красив млад мъж на нейната възраст, с непокорна руса коса и зелено-кафеникави очи. Вечерното облекло го правеше особено привлекателен. Само половин минута ѝ беше необходима, за да разбере, че той успешно следва примера на чичовците си. Още един развратник в прочутия с това род. Но у него все още се усещаше нещо момчешко и това го правеше безобиден и доста чаровен.

Той реагира на новината за сватбата също като Джереми. Отначало му беше трудно да повярва, след това беше възхитен. Именно той за пръв път я нарече „леля Розалин“, и то без да се шегува. Това обръщение я стресна. Тя действително беше леля на цял рояк племенници и племеннички. Благодарение на брака си с Антъни изведнъж се беше сдобила с огромно семейство. Всички изглеждаха топли и обичливи хора. Поне според думите на Джереми.

Но сега момчетата ги нямаше и Розалин се върна към предишните тягостни мисли. Дори не беше забелязала, че вече половин час стои пред този прозорец и наблюдава движението по Пикадили.

От една страна отсъствието на съпруга ѝ до болка я тревожеше. Дали не му се е случило нещо ужасно? Може би е наранен и няма възможност да ѝ се обади? Вероятно заради нещо подобно не се е обадил цял ден. Постепенно тревогата ѝ премина в раздражение, а раздражението прерасна в силен гняв. Часовете минаваха, а когато Дерек пристигна, тя не можа да обясни отсъствието на мъжа си. Беше излязъл по работа, без да обръща внимание на това, че има съпруга, която ще се притеснява за него.

Не можеше да се пребори с противоречивите чувства, които бушуваха в гърдите ѝ. Нямаше никакъв апетит по време на специалната вечеря, която започна един час по-късно, понеже всички очакваха завръщането на Антъни. Разбира се, той не си дойде, безпокойството ѝ растеше и взе връх над гнева. Стомахът ѝ се беше свил на топка.

Къде по дяволите е той? Та това е все още вторият ден от брака им.

Дали е забравил напълно този факт? Биха могли заедно да прекарат деня, да се опознаят взаимно...

Най-накрая пред къщата спря карета. Розалин отпрати Добсън и се втурна към вратата. Отвори я преди Антъни да е посегнал към дръжката и напрегнато го заразглежда, за да се увери, че не е наранен. Нямаше никакви притеснителни белези. Изглеждаше съвсем добре. Искаше да се притисне към него и едновременно с това да го набие. Стискаше здраво ръцете си една в друга, за да не издаде чувствата си.

Антъни я измери с поглед. Тя изглеждаше особено привлекателна в бледозелената си обшита с дантели рокля. Зашеметяваща усмивка грейна на лицето му.

– Господи, ти си прекрасна гледка за изморените ми очи, любима. Трудно ми е да ти обясня какъв отвратителен ден имах.

Розалин дори не помръдна от мястото си.

– Защо не ме предупреди все пак?

Шотландският акцент издаде гнева й. Той отстъпи, за да я огледа по-добре и забеляза упорито свитите й устни.

– Случило ли се е нещо, скъпа моя?

– Знаеш ли кое време е!

– А, това ли е проблемът – усмихна се той. – Липсвах ли ти, любима?

– Да ми липсваш? Ти, самодоволно прасе такова! Изобщо не ме е грижа за теб, дори да отсъстваш с дни, щом като е такава природата ти. Не знаеш ли, че доброто възпитание изисква да се обаждаш, за да не те чакат за вечеря.

– Съгласен съм с теб – отвърна той. – Ще си го припомня следващия път, когато тръгна да търся неуловимия ти братовчед.

– Джорди? Но... защо?

– А ти как мислиш? За да му съобщя добрата новина. Не си ли разбрала, че като научи за брака ти, ще престане да бъде опасен за теб.

Розалин усети как започва да се изчервява. Той е закъснял заради нея. А тя го посреща като някаква си свадлива опърничава съпруга.

– Съжалявам, Антъни.

Не можа да устои на разкаяния й, сведен към земята поглед. Той я привлече към себе си и тя се сгуши в рамото му.

– Глупаво момиче – нежно я подражни той – няма за какво да се тревожиш. Макар че ми харесва факта някой да се безпокои за мен. А ти си се тревожила, нали? Нали за това е цялата връява?

Тя кимна с глава. Но сякаш не чу добре думите му. Беше събрчила

нос. Натрапчива сладникава миризма се просмукваше от палтото му. Почти като от... парфюм. И то евтин парфюм. Отдръпна се намръщено. Загледа се в една тънка жълта нишка на рамото му. Не, не нишка, а рус косъм. Взе го. Това беше много дълъг, почти двадесет сантиметров женски косъм. Би помислила, че е неин, ако не беше толкова твърд.

– Знаех си! – хвърли му яростен поглед тя.

– Какво си знаела? Сега пък какво ти хрумна?

– Това! – тя навря косъма в лицето му. – Не, скъпи, не е мой. Със сигурност не е и твой.

Антъни се намръщи. Издърпа косъма от пръстите ѝ.

– Не е каквото предполагаш, Розалин.

Тя отстъпи и сложи ръце на хълбоците си.

– О, сто на сто е от някоя никаквица, която се е хвърлила на скута ти без покана. И случайно е просмукала дрехите ти с евтиния си парфюм, преди да успееш да я спреш.

Боже мой, простена той, това ли трябваше да надуши!

– Всъщност...

– По дяволите, дори не можеш да измислиш нещо за свое оправдание – изпищя яростно тя.

Беше толкова нелепо, толкова смешно. Но Антъни не се осмели да се засмее, защото изражението ѝ не предвещава нищо добро. Много спокойно каза:

– Всъщност беше кръчмарката. Не би попаднала в скута ми, ако не бях влязъл в кръчмата ѝ, докато търсих братовчед ти.

– Значи аз съм виновна за подлостта ти! Това е типично за мъж като теб. Но ако съм виновна в нещо, то е за това, че снощи ти повярах. Няма да повторя повече тази грешка.

– Розалин...

Тя отскочи назад, оставяйки го с протегнати ръце и затръшна вратата под носа му. Той изруга неприлично. Най-сетне даде воля на насъбвания гняв.

Обърна се, погледна празната улица и стисна зъби. Добре че Джеймс продължи с каретата към Уайтс и не присъства на скандала. Искаше да убие няколко часа преда срещата си със същата тази кръчмарка. Антъни не би понесъл брат му да стане свидетел на такава абсурдна сцена. Не би издържал смеха му отметната назад глава, нито думите за блаженството на брака.

Какъв ад! Да го изритат от собствената му къща! Добър завършек на този отвратителен ден. Ако хората подочуят...

Антъни повдигна глава. Това е неговата проклетата къща. Какво, по дяволите, си мисли тя, да го изрита от собствения му дом?

Той се обърна и заблъска по вратата. Беше много ядосан. После се сети, че не е зле да пробва резето. Оказа се, че не е заключено. Отвори със замах. Испита задоволство от силния трясък, но това не бе достатъчно да се успокои. Нито пък изненадата, която видя върху лицето на изкачващата се по стълбите Розалин.

– Върни се обратно! Не сме приключили разговора.

Учуди се, че тя веднага се подчини и заслиза по стълбите.

Приблужи към него. Погледът ѝ беше пълен с презрение.

– Ако ти не излезеш, аз ще го направя – каза тя и се запъти към все още отворената врата.

Антъни я хвана за китката и я върна обратно.

– Няма да го направиш! Нито ти ще напуснеш тази къща, нито аз. Трябва ли да ти припомням, че сме женени? Доколкото знам, женените хора живеят заедно.

– Не можеш да ме заставиш да остана тук.

– Мислиш ли, че не мога?

Той наистина можеше и това я разгневяваше още повече. Тя му беше дала това право.

Отскубна ръката си. Разтри китката си.

– Чудесно. Тогава ще се настани в друга стая. Ако имаш да ми казваш нещо, спести си го за друг път.

Тя се запъти към стълбите. Той отново сграбчи рамото ѝ.

– Предпочитам сега да ти кажа всичко, скъпа моя. Обвинението ти е неоснователно.

– Косъмът е неопровержимо доказателство.

За миг той затвори очи.

– Дори да беше така, а то не е, ти не ми даваш възможност да се защитя. Това не е никак справедливо.

– Несправедливо? – погледът ѝ беше изпепеляващ. – Просто ти спестявам неприятностите. Отказвам да ти повярвам, без значение какво ще ми кажеш.

Тя отново се обърна и той отново я спря.

– Постарай се да разбереш, жено! Цял ден търся Камерън.

– Добре де, така да бъде.

– А защо по дяволите вдигаш такъв ужасен шум?

– Ти ме излъга. Не мога да ти простя това.

Тя се обърна, но гласът му я спря навреме.

– Ако не престанеш, ще те набия.

– Няма да го направиш.

Очите му се присвиха така ядно, че заприличаха на цепки.

– Ще го направя с удоволствие. А сега за последен път ти казвам.

Не ме е грижа дали ще повярваш. Малката никаквица, която се хвърли на скута ми просто си вършеше работата. Тя си направи предложението, аз го отклоних. Нищо не се е случило.

Тя попита надменно с леден глас:

– Свърши ли вече?

Антъни просто се обърна и излезе навън.

Глава двадесет и шеста

Розалин плака цяла нощ. От години не беше давала толкова силна воля на чувствата си. Това, че Антъни изобщо не я обезпокои в новата ѝ стая, трябваше да я успокои. Но по необясними причини се разстрои още повече. Мразеше го! Не искаше да го види отново никога повече. Но беше свързана с него.

Само ако не беше такава наивна глупачка! Беше се оставила да бъде убедена, че ще има нормален брак и сега плащаше за лековерието и наивността си. Изпитваше неизмерима горчивина. В продължение на няколко часа предната сутрин изпитваше неимоверно блаженство. После сякаш я бяха смъкнали от облаците. Беше обзета от отчаяние. Не можеше да му прости това. Загуби последната си надежда за щастие.

Защо той просто не беше оставил нещата такива, каквито бяха? Защо трябваше да ѝ дава надежда и веднага да я разбие?

Нямаше нужда да казва на Нети какво се е случило. Всички в къщата чува караницата. Прислужницата постъпи разумно. Не каза нито дума, докато ѝ помагаше да се премести в новата стая. На другата сутрин приготви студени компреси за подутите ѝ очи и отново не попита каквото ѝ да било.

Розалин беше доста подпухнала. Още нещо, за което обви ни онзи грубиян. Постъпките му разваляха хубавата ѝ външност.

Билковата отвара на Нети изтри доказателствата за неспокойната нощ. Жалко, че нямаше вълшебен лек за душевните ѝ рани. Слезе долу, облечена със слънчевожълта рокля, в контраст с настроението ѝ. Беше невъзможно човек да се досети за душевните ѝ терзания. Всички Малори бяха в салона с изключение на съпруга ѝ. И слава богу.

Тя не би понесла точно сега среща с Антъни. Още повече, че не знаеше в какво настроение ще го намери. Той би могъл да разсее притесненията на околните, но не ѝ тя.

Усмихна се. Това, че не може да се разбира със съпруга си, изобщо не се отнасяше до останалата част на семейството му.

Джеймс пръв я забеляза и веднага стана, за да я представи.

– Добро утро, скъпо момиче. Това са по-големите ми братя, Джейсън и Едуард. А това е срамежливата невеста.

Джейсън се намръщи от тези думи. Двамата мъже бяха едри, руси и зеленооки. Едуард беше по-висок. Джейсън като че беше поостаряло

копие на Джеймс. Изглеждаше много сериозен, почти страховит. Едуард беше пълна противоположност. И както скоро се разбра, имаше благ и весел нрав. Но когато ставаше въпрос за бизнес, отново добиваше сериозен вид.

Двамата станаха. Едуард сърдечно прегърна Розалин. Джейсън беше по-сдържан. Учтиво поднесе ръката ѝ към устните си. Джереми, който нямаше нужда отново да бъде представян, просто ѝ намигна. Слава богу, двамата с Джеймс отсъстваха предната вечер и пропуснаха семейната сцена.

– Не можеш да си представиш какво удоволствие ми доставя тази новина – каза Джейсън, усмихна се топло и я поведе към канапето. – Бях се отчаял, че Тони няма да се ожени никога.

– Не съм и мислил, че най-после и той ще почувства нужда да създаде семейство – весело добави Едуард. – Радвам се, че не съм бил прав. Просто съм възхитен.

Розалин се затрудняваше с отговора. Антъни никак не изглеждаше готов да създаде семейство. Но на нея ѝ се искаше да вярва, че е така. Нито можеше да им разкаже, нито имаше представа как да им покаже, че това е любов.

Колембливо заговори:

– Има някои причини, които повлияха за женитбата ни и вие би трябвало да ги узнаете...

– Вече чухме за това, мила – прекъсна я Едуард. – Реджи ни разказа подробно всичко. Това няма значение. Ако Тони не беше готов, той не би го направил.

– Той го направи, за да ми помогне.

В отговор тримата ѝ се усмихнаха снизходително. Тя повтори настоятелно:

– Е, направи го.

– Глупости – каза Джейсън. – Тони не обича да се прави на герой само за да спаси някого.

– Точно обратното – усмихна се Едуард. Джеймс се присъедини към тях:

– Като те види човек, веднага усеща какви са били мотивите му. Не мога да кажа, че го упреквам.

Джейсън се усмихна и Розалин се изчерви.

– Да не съм чул повече такива думи – скара се той на Джеймс.

– О, Джейсън, тя е в безопасност още от мига, в който се омъжи.

– А откога се съобразяваш с тази малка подробност?

– Прав си – Джеймс сви рамене. – Но аз никога не бих прелъстил снахите си.

Розалин нямаше как да разбере, че те просто се шегуват. Все още не знаеше, че израз на щастие в братските отношения са шеговитите спорове.

– Господа, ако обичате, убедена съм, че Джеймс не е имал намерение да ме обиди.

– Виждаш ли, старче? Тя не взема всичко на сериозно. Но какво всъщност значи само един поглед?

– Обичаен израз на истински чувства – отвърна Джейсън все още намръщено.

– Не и на моите. За мен е по-забавно да не издавам чувствата си като теб, братко.

Едуард се разсмя.

– Той те постави на място, Джейсън. Какъв е този свиреп израз на лицето ти?

– Вярно – съгласи се Джеймс. – Гледаш толкова страшно, че ще накараш най-новия член на семейството ни да помисли, че приемаш всичко сериозно.

Джейсън постепенно възвърна обичайното си изражение и поглед-на Розалин:

– Съжалявам, мила. Какво ли си си помислила за...

– Че си тиранин – каза Джеймс. – И няма да бъде далеч от истината.

– Нищо подобно – намеси се Розалин – самата аз нямам братя и сестри, така че това е... твърде интересно за мен – да наблюдавам взаимоотношенията между членовете на едно голямо семейство. Но кажете кой е арбитърът между вас?

Въпросът ѝ предизвика сърдечен смях. Мигновено лице е на Джеймс се промени, стана още по-красиво. Чертите на Джейсън се смекчиха и се видя, че въпреки четиридесет и шестата си година, той все още е дяволски привлекателен и не е толкова плашещ, колкото изглежда на пръв поглед. Едуард стана много по-обичлив. Тези Малори са наистина опасни за душевното спокойствие на едно момиче. Слава богу, вече е омъжена.

– Казах ли ти, че тя е едно бижу – обърна се Джеймс към братята си. – Не мислите ли, че Тони най-сетне си намери лика-прилика.

– Така изглежда. – Едуард избърса избилите от смеха сълзи по ъгълчетата на очите му. – Не спомена ли, че е шотландка? Не различавам никакъв акцент.

Един тих и спокоен глас отвърна преди Джеймс:

– Акцентът се проявява точно като темперамента – точно когато най-малко очакваш.

Джеймс не можа да не отговори.

– Не се и съмнявам, че вече имаш опит в тази област.

– Точно така – отвърна Антъни, вперил поглед в жена си.

Розалин сви пръсти в юмруци, виждайки го небрежно облегнат на вратата, със скръстени ръце и кръстосани крака. Как се осмелява! След всичко си играе с думи.

Тя му се усмихна сладко, приела предизвикателството.

– О, скъпи, аз показвам темперамента си само срещу хора, които наистина го заслужават.

Джеймс наля масло в огъня с думите:

– Е, Тони, в такъв случай ти просто няма за какво да се безпокоиш.

– Скъпи братко, кога най-после ще отплава корабът ти?

Джеймс искрено се разсмя.

Двамата по-възрастни Малори и Джереми приближиха Антъни, добронамерено го побутваха и му честитяха сватбата.

Розалин бясно наблюдаваше щастливата сцена. Той се преструва, че всичко е наред? Е, тя също можеше да го прави докато семейството е тук и докато той спи далеч от нея. Поне така си мислеше. Но не стана точно така. Той приближи и седна до нея на канапето, като я прегърна през рамо като истински съпруг.

– Прекрасна вечер, нали скъпа?

– Върви по дяволите – просъска тя с усмивка.

Той се засмя. Помъчи се да не издаде колко силно го боли главата. Благодарение на снощното държание на малката си женичка, той днес страдеше от кралски махмурлук. Би предпочел да остане в леглото, но не беше редно, след като по-големите му братя са тук. Ужасно неудобно. Не знаеше как да се държи с Розалин пред всички гости.

Трябваше да приключи с този въпрос още предната вечер. Но като пълен глупак си помисли, че на сутринта тя ще бъде по-сговорчива. Едва се удържа да не разбие вратата ѝ. А трябваше да го направи. Сигурно там, в стаята си, тя непрекъснато мислеше за случилото се и това разпалваше недоволството ѝ. Ужасна работа. Искаше му се да разстреля мъжа, който някога е казал, че жените са отстъпчиви същества.

Реши да не обръща внимание на жена си. Но ръката му остана на рамото ѝ.

– Къде са останалите членове на семейството ти, Еди?

– Скоро ще дойдат. Между другото Шарлот иска да даде прием във ваша чест, понеже изпусна сватбата ви. Е, не много голям. Само за семейството и някои приятели.

– Защо не – съгласи се Антъни. – Ние сме толкова щастливи. Може и вас да заразим.

Той се усмихна вътрешно, чувайки как Розалин се задавя.

Глава двадесет и седма

– Дойдох вчера, но имаше толкова много гости...

– И просто си отиде? – Розалин престана да размазва масло по сладкиша и многозначително погледна Франсиз. – Не трябваше да го правиш.

– Не исках да се натрапвам.

– Фран! Беше само семейството му. Всички дойдоха да се запознаят с мен и да му пожелаят всичко добро. Щяхме да те посрещнем с удоволствие. Повярвай ми. Особено аз. Представяш ли си колко самотна се чувствам сред целия род Малори?

Франсиз замълча. Отпи от чая си. Играеше си глупаво си салфетката в скута и със сладкиша, от който изобщо не беше хапнала. Розалин я наблюдаваше със затаен дъх. Знаеше какво ще последва и какво все още не е изречено. Не искаше да го чува. Особено сега, когато съжеляваше за прибързания си брак с Алтъни. За пръв път от сватбата насам виждаше Франсиз. Тази сутрин я посети неочаквано. Знаеше много добре, че заедно с прекрасно приготвената закуска ще получи и огромна доза упреци.

Опитваше се да отложи възможно най-дълго разговора.

– Надявам се, че не се притесни много през онази нощ.

Бяха изминали едва четири дена от онзи ден, когато се събуди в лапите на Джорди.

– Да не съм се притеснила! – горчиво се усмихна Франсиз. – Та ти беше отвлечена от собствената ми къща. Аз бях отговорна за това.

– Не, не беше. Джорди е прекалено лукав. Надявам се, че си разбрала защо избягах оттук и не те дочаках.

– Това разбирам. Естествено, не можеше да останеш тук, след като той те е открил. Ти ми изпрати съобщение преди два дена. Но това никога няма да разбере. Как можа да и направиш, Роз! Защо точно Антъни Малори, сред толкова много мъже?

Точно този въпрос тя ненавиждаше и си задаваше постоянно. На себе си можеше и да не отговаря, но дължеше и какво обяснение на приятелката си.

– Нощта, когато заедно с Нети напуснахме къщата ти, аз се отбих, за да се срещна с Антъни.

– О, не, не си отишла у тях, нали?

Розалин трепна:

– Знам, че не трябваше, но го направих. Той ми беше предложил помощта си още в Силвърли. За разлика от съпруга на Рийгън, Антъни познава твърде добре моите господа. Очаквах от него да изясни някои слухове за тях. Не можех да чакам повече. Отидох при него да получа едно име и нищо повече. Просто исках името на мъжа, най-подходящия, на когото бих могла да направя предложение.

– Добре, това е разумно. Макар и доста необичайно. Била си разстроена, изплашена. Не си можела да мислиш трезво онази нощ. И как така изведнъж се оказа женена именно за сър Антъни?

– Той ме излъга – отвърна простиичко Розалин, приковала поглед в неизядения сладкиш. – Той успя да ме убеди, че и петимата ми избраници са неподходящи. Да беше чула само какви ужасни неща измисляше за тях и с какво съжаление ми разказваше за това! Нито за миг не се усъмних в думите му.

– Тогава как узна...

Розалин се изсмя:

– По-късно, след като вече бяхме женени, той си призна. Най-нахално си призна всичко.

– Негодник!

– Да, такъв е – съгласи се Розалин. – Но не това е проблемът. През онази нощ аз бях отчаяна. Той ми разказа всичко това и аз се оказах без никаква перспектива. Наистина не знаех какво да направя.

– И ти го помоли да се ожени за теб – заключи Франсиз. – Мисля, че почвам да разбирам. Предполагам, че не си имала друг избор.

– Не беше точно така – призна тя, като реши да не споменава нищо за онази страстна нощ, както и за готовността, с която тя се впусна в нея. Не е необходимо Франсиз да знае всичко. – Дори и тогава не мислех, че Антъни може да е разрешение на моя проблем. Бях готова да се върна в Шотландия и да се омъжа за някой арендатор. Антъни ми предложи да се омъжа за него.

Франсиз зяпна от почуда:

– Той ти предложи да се омъжиш за него! Е, естествено аз мислех, че ти си му предложила. Нали преди това ми беше споменала, че не се страхуваш сама да направиш предложение, понеже нямаш никакво време за ухажвания. Затова си помислих... Той наистина ли го направи?

– Да. Аз също бях много изненадана. Помислих, че се шегува.

– Но той не се шегуваше.

– Беше съвсем сериозен. Аз разбира се отказах.

– Ами! Наистина ли му отказа?

– Да. И отидох във Силвърли. – Нямаше никаква нужда Франсиз да знае, че това се беше случило след като двама бяха прекарвали една страстна нощ. – Но както виждаш, промених решението си. Той ми предлагаше разрешение на проблемите и аз реших да сключа сделка с него. Все още не мога да си обясня защо го направих. Това е всичко.

– Надявам се, че не съжالياваш. Аз ще се моля със Антъни да се промени и някакво чудо да го превърне във втори Никълъс Идън.

– Какво проклятие, госпожо – каза Антъни и безцеремонно влезе в стаята. – Аз едва понасям съпруга на племенницата си.

Бедната Франсиз се изчерви като домат. Розалин изглежда ядосано съпруга си.

– Подслушваш ли ме, господарю мой?

– О, не – усмихна се той. – Значи подкрепленията пристигнаха, а?

Розалин също се изчерви. Той целенасочено гледаше Франсиз. Тя си спомни как целия вчерашен ден го беше избягвала и осуетяваше всички негови опити да подхване разговор, като се присъединяваше към някой от семейството му. Общува с всички, които присъстваха на вечерята и това беше част от оправданието ѝ. Сега отново не бяха сами, но този път гостенката беше твърдо на нейна страна. Той тенденциозно употреби думата „подкрепление“, макар че Франсиз не схвана какво точно има предвид.

– Излизаш ли? – гласът на Розалин беше изпълнен с надежда.

– Всъщност продължавам да издирвам скъпия ти братовчед.

– На същото място ли ще го търсиш? – многозначително попита тя.

– В такъв случай ще се видим... Е, когато се видим... предполагам.

Антъни положи ръце на масата и я погледна многозначително с по-мътнял поглед.

– Ще ме видиш тази вечер, скъпа. Бъди сигурна в това – изправи се и добави с кисела усмивка: – Довиждане, госпожо. Можете спокойно да продължите да ме обсъждате.

Завъртя се на пети и излезе така безцеремонно, както беше влязъл. Розалин настръхна. Франсиз се почувства неудобно, понеже разбра, че двамата съпрузи си казаха много повече, отколкото означаваша думите им. И макар че напусна съвсем тихо стаята, Антъни с трясък затвори входната врата. Розалин направи гримаса, Франсиз я погледна въпросително.

– Той е недоволен от нещо, нали?

– Ти го каза.

– А ти как мислиш?

– Наистина не ми се говори за това.

– Толкова ли е лошо? Но ти си се съгласила на този брак, след като знаеше какъв е. Няма да е лесно да живееш с такъв мъж, но можеш да се постараете и получиш най-доброто. Само не очаквай твърде много.

Тези думи бяха смешни. Тя наистина не беше очаквала нищо, преди той да я излъже, че се е променил. Само двадесет и четири часа след сватбата той доказа, че не може да се промени. Би го разбрала един месец след това. Дори и след седмица. Но точно на следващия ден, след като се беше клел, че не иска никоя друга освен нея! Бедата беше там, че не можеше да се успокои, за да приеме разумно случилото се и Антъни такъв, какъвто е.

Антъни мислеше за същото, качвайки се в чакащата го карета. Имаше пълното право да бъде разгневен. И беше ужасно разгневен. Сделка! Би искал да знае какво по дяволите ще получи той от тази сделка.

Упорита, неразумна и досадна жена. Алогична. Ако имаше грам здрав разум, щеше да проумее колко абсурдни са обвиненията ѝ. Но не, тя дори не пожела да говори с него за това. Даряваше всичките му опити за контакт с фалшива усмивка и на всичкото отгоре използва собственото му семейство като бариера помежду им. А те я харесаха. И защо не. Тя беше чаровна, интелигентна. Е, с малки изключения. Красива. Те гледаха на нея като на негово спасение. Като че беше изпратена от дявола, за да го побърка.

Да бъда проклет, ако прекарам още една безсънна нощ заради нея! Нейното място беше в леглото му, а не в другия край на коридора, където не правеше нищо друго, освен да подхранва лошите си чувства. О, тази вечер те ще поговорят. И то достатъчно дълго.

Сега как да помоли Джеймс да изведе Джереми тази вечер, и то без да дава някакви обяснения?

Глава двадесет и осма

Малко след като Франсиз си тръгна, дойде Джереми с купчина вестници под мишница. Весело съобщи на Розалин, че съобщението за женитбата ѝ ще се публикува в продължение на седмици. То действително присъстваше във всеки вестник. И тя не можеше да отрече, че Антъни използва всички възможности да уведоми Джорди. Но нямаше гаранция, че братовчед ѝ ще го види. Все пак не можеше да не изпитва чувство на благодарност към съпруга си, въпреки че го беше ядосала. Той полагаше някакви усилия да отстрани заплахата, която я грозеше.

Докато Джорди не знаеше, че е омъжена, тя не можеше да се чувства напълно в безопасност. Може би точно в този момент той крои някакъв нов план как да я отвлече и поведе към олтара. Знаеше къде се намира. Или поне беше разбрал, че дрехите ѝ са докарани на този адрес. Ако успее отново да я отвлече, тя трябваше да му разкаже за сватбата. Не знаеше как точно би постъпил той в гнева си.

По тези причини тя реши за известно време да не излиза от къщи. И понеже имаше намерение да промени мебелировката, покани търговците у дома. Имаше план точно как да обзаведе тази ергенска квартира. Нямаше намерение да уведомява за това съпруга си, нито да харчи за ремонта собствени пари. Твърде скоро той ще види как средствата му намалява и тогава ще се замисли дали да я мами.

Едно слабо гласче ѝ нашепваше, че постъпката ѝ не е почтена. Но тя не му обръщаше внимание. Щеше да похарчи парите на съпруга си. Може например да настоява той да ѝ построи нова къща. При това огромна къща в провинцията. Но след като поднови тази. Тази къща всъщност никак не е голяма. Та тук няма дори бална зала. Как ще се забавлява в такъв случай?

Можеше да го разори. Само да реши. Тази идея никак не е за пренебрегване. Представи си един смирен, унизен Антъни, който зависи напълно от нея. О, той не заслужава ниши друго, след като разби надеждите ѝ.

Не посвети повече време на мислите за отмъщение. Съзнанието ѝ беше заето от заплахата му, че тази нощ ще разговарят. Не можеше да отрече, че малко се притеснява. Следобед стана още по-нервна. И когато Джеймс съобщи, че тази вечер ще заведе Джереми във Воксхол Градърз, тя беше на път да ги помоли да вземат и нея. Защо точно тази нощ и

двамата решиха да излязат? Но не можеше да отрече, че това е напълно нормално. Тя не се и съмняваше, че скоро след като излязат, ще се появи Антъни.

Нямаше намерение да пречи на двамата свободни Малори. Все пак не е такава страхливка. Поне така си мислеше преди Джеймс и Джереми да излязат. Веднага след като вратата хлопна и тя остана сама с прислугата на Антъни, без да брои Нети, разбра, че не е от най-смелите.

Още беше твърде рано за лягане. Но все пак побърза да се оттегли в спалнята си. Каза на Добсън да съобщи на Антъни, че не се чувства добре и не желае да бъде безпокоена по никакви причини. Оставаше да види дали това ще има значение.

В случай че не подейства, тя облече най-отвратителната и непривлекателна нощница. Това беше груба и дебела памучна роба, ушита за най-тежките шотландски зими. Прибра косата си в грозна нощна шапка, взета назаем от Нети. Самата Розалин никак не обичаше да носи такива. Накрая се загърна в обемистия халат, който си слагаше след баня.

Мислеше също да се намаже с дебел пласт нощен крем от тези на Нети. Но после се отказа. Не искаше да преиграва. Един поглед към огледалото ѝ доказва, че изглежда ужасно. Ако добавеше още нещо, можеше да размее Антъни, вместо да го обезкуражи.

Разбира се, беше ѝ твърде горещо така и тя изхвърли завивките си. А може би щеше да е по-добре да се завие? С книга в ръка лягането ѝ щеше да изглежда по-естествено за този ранен час.

Не, трябваше да изглежда просто неразположена, а не че нарочно го избягва. Тогава той би я оставил на спокойствие, ако не обърнеше внимание на съобщението на Добсън. Естествено, ако изобщо се прибереше в къщи.

По дяволите, нямаше да има нужда от подобни мерки, ако Добсън беше намерил проклетия ключ от тази стая, когато му го поиска. Отключената врата може да се приеме като предизвикателство от него. А ако се заключи, той ясно ще разбере, че тя не иска да говори с него нито сега, нито друг път. Не, така беше по-добре. Ако иска, да дойде. Тя ще го накара да се почувства виновен за безпокойството. Особено като види колко зле се чувства.

Книгата, която взе, се оказва скучна сбирка сантиментални сонети. Явно беше оставена от предишния обитател на стаята. Но вече беше решила да се преструва и нямаше време да ходи до кабинета на Антъни, където имаше малка библиотека. Ще бъде лош късмет, ако се прибере и не я завари в леглото. Всичките ѝ планове ще рухнат.

Отказа се да чете глупавата книга. В друг случай може би сонетите биха ѝ харесали. Особено любовните. Тя бегло прелисти страниците. Стиховете не докоснаха нежните струни и душата ѝ както обикновено. Тази нощ нямаше настроение за романтика. Особено тази нощ. Мислите ѝ витаеха. Чудеше се дали болестта ѝ ще трябва да продължи и на другия ден. Трябваше да използва времето, за да премисли всичко и установи контрол на чувствата си.

За щастие все още държеше книгата и изглеждаше че чете. Никой не я предупреди, че се е върнал. Вратата просто се отвори и той се оказа там. За нещастие не беше никак лесно да бъде заблуден.

– Много забавно, скъпа моя – каза той сухо. – Цял ден ли ти отне да измислиш това, или се вдъхнови, когато капитан Хок и паленцето му те изоставиха?

Тя нямаше представа за какво говори – за птици, за кучета... Не обърна внимание на въпроса му.

– Помолих да не ме безпокоиш.

– Знам това, скъпа – той усмихнат затвори вратата зад себе си. – Но на съпруга е позволено да безпокои жена си по всяко време, на всяко място и по всякакъв начин.

Той влагаше определен смисъл в думите си и от това бузите ѝ пламнаха, а той веднага го забеляза.

– О, може би имаш треска? – Той бавно приближи леглото – Нищо чудно, след като си навлякла тази планина от дрехи. А може би настинка? О, не си си направила труда да по щипнеш носа си, за да почервенеет. А може би главоболие. То няма никакви видими симптоми, нали?

Думите му я вбесиха.

– Звяр! Изобщо нямаше да те е грижа, дори да бях на смъртно легло.

– О, не знам. – Той седна на леглото и си заигра с връзки те на халата ѝ. Гледаше я насмешливо. Беше престанала да се преструва повече. – Болна ли си наистина?

– Да.

– Лъжкия.

– Имам добър учител за това.

Той се разсмя.

– Много добре, мила моя.

Не знаех как да говоря за това, но ти ме улесни.

– За какво?

– За какво, наистина. Трябва ли да се правим на глупаци?

– Ние няма да се правим на глупаци. А ти сега ще напуснеш тази стая.

Той разбира се не го направи. Щеше да бъде твърде лесно, за да се надява на това. Облегна се на лакът и започна бавно да я разглежда. Това я вбеси.

Внезапно се наведе напред и свали ношната ѝ шапка.

– Така е по-добре. – Завъртя шапката около пръста си, гледайки разпръснатите по раменете ѝ златисто-червени кичури. – Знаеш колко обичам косата ти. Предполагам, че си я скрила, за да ме ядосаш.

– Ласкаеш се.

– Може би – каза меко той. – А може би познавам достатъчно жени и съм наясно как работят умовете им, когато решат да отмъщават за някакви предполагаеми престъпления. Студена храна, студено легло и леден поглед. Дотук ми сервира всичко с изключение на храната. Но предполагам, че и на нея ще и дойде реда.

Тя го замери с книгата, но той сръчно я избегна.

– Ако искаш да бъдеш жестока, скъпа, бъди сигурна, че и аз мога да ти отвърна със същото. Ако днес бях намерил Камерън, мисля, че първо щях да го застрелям и после да задавам въпроси. Така че не насилвай нещата.

Той съвсем спокойно изрече думите и затова Розалин не можа да разбере колко е сериозен всъщност. Беше обзета от толкова силен гняв и не си даваше сметка, че никога не е виждала Антъни в такова състояние. Той беше външно спокоен, напълно се контролираше, но всъщност кипеше от гняв. А тя не разбра това.

– Няма ли да напуснеш стаята най-после? – подкани го тя. – Все още не съм готова да говоря с теб, съпруже.

– Така ли? – той захвърли ношната ѝ шапка наред стаята. – Изобщо не ме е грижа за какво си готова, скъпа.

Тя ахна, когато той посегна към нея. Протегна ръце да го спре и за миг успя, защото той ѝ позволи да го направи.

– Спомни си за първото условие от брачното споразумение, Розалин. Нали настояваше да ти направя дете? Аз се съгласих само с това.

– Но ти се съгласи и на второто условие и го изпълни. А след това последва една лъжа, която промени всичко.

Сега вече разбра, че той е истински разгневен. Очите му горяха със стоманен блясък, а устните му бяха силно стиснати. Това беше един различен мъж, от когото можеш да се страхуваш. И в същото време един твърде очарователен мъж, на когото не можеш да устоиш. Нещо

първично и непознато се пробуди у нея. Тя можеше да се справи с виковете и грубостите. Но е това? Та тя дори не знаеше на какво е способен и докъде може да стигне съпругът ѝ. Но една частица в нея искаше да разбере това.

Антъни беше просто сърдит, а не полудял. Искрицата желание, която откри в очите ѝ докато го отблъскваше, уталожи гнева му. Тя все още го желае. Дори и в яростта си тя пак иска да бъде с него. Убеждавайки се в това, той се поуспокои и реши да изчака, докато тя превъзмogne наранената си гордост. Чакането нямаше да бъде никак приятно. Но той не би я насиллил. В никакъв случай не искаше да извиква лоши чувства у нея и да я отблъсне повече.

– Наистина трябваше да пощипеш малко нослето си, за да повярвам на болестта ти, любима.

Розалин примигна. Не вярваше на ушите си.

– О-о!

Тя се хвърли върху му с цялата си тежест. Той рязко стана от леглото. Беше усмихнат, но със стиснати устни. Погледна към нея.

– Бях търпелив, но съвсем честно ти казвам, че мъжкото търпение е нещо твърде относително. Не бива често да ме подлагаш на подобни изпитания. Особено когато няма за какво да се извинявам. Не се чувствам виновен за нищо.

– Ха.

Антъни се запъти към вратата, без да обръща внимание на възклицанието ѝ.

– Може и да помогне, ако ми кажеш колко дълго ще продължи наказанието ти.

– Аз не те наказвам – отвърна студено тя.

– Наистина ли, мила? – Той се обърна. Последните му думи я отрезвиха малко. – Просто не забравяй, че и аз мога да играя твоята игра.

Тя не можа да разбере значението на последните думи и цяла нощ мисли върху тях.

Глава двадесет и девета

Удар. Втори удар. Ляво кроше, после дясно... Мъжът беше повален. Антъни се отдръпна проклинайки. Беше приключил твърде бързо.

Нейтън подхвърли една кърпа в лицето му и с ругатни на уста скочи на ринга, за да прегледа партньора на Антъни.

– За бога, Малори! Нищо чудно, че като те видя, Били ме замоли да не го пускам срещу теб. Винаги съм твърдял, че рингът е мястото, където човек си излива яда, но това не се отнася за теб.

– Затваряй си устата, Нейтън! – сръза го Антъни, докато си сваляше ръкавиците.

– Ще продължавам да говоря, по дяволите! – продължи възрастният мъж сърдито. – Бих искал да зная къде ще намеря друг глупак, който ще пожелае да излезе на ринга срещу теб. И още нещо – няма да си направя труда да търся човек за теб, докато не успееш да си легнеш е онази, твоята... Докато не се успокоиш, да не си припарил до залата ми!

Антъни беше пребивал хора за много по-безобидни думи от тези. Но Нейтън е приятел. Това не би му попречило да го повали в момента само заради това, че е толкова близко до истината. В гърдите му се надигаше все по-силен гняв. Но гласът на Джеймс го отрезви.

– Отново ли имаш неприятности с партньорите, Тони?

– Не и ако ти все още имаш желание да се биеш с мен.

– На глупак ли ти приличам? – Джеймс го погледна насмешливо. – На мен ми стига за днес.

Антъни се разсмя. Почувства как напрежението му бавно започва да се оттича.

– Да не мислиш, че ще можеш лесно да се справиш с мен?

– Изобщо не се съмнявам в това, но не желая да пробвам.

Антъни изсумтя. Искаше да припомни на Джеймс урока, който някога беше получил от Монтиед. Но нямаше нужда да го прави, нито да се кара с брат си.

– Останах с впечатлението, че ме следиш, старче. Има ли конкретен повод за това?

– Всъщност искам нещо от теб, но не на ринга.

Антъни скочи долу и посегна към палтото си.

– Имаш ли нещо против да излезем от тази зала?

– Хайде да тръгваме. Ще ти взема нещо за пиене.

– Можеш да го направиш няколко пъти.

Този следобед в Уайтс беше спокойно. Човек можеше да се отпусне и почете вестник, да проведе делови разговор, да обсъжда политиката, да поклюкарства или да се напие, което Антъни имаше намерение да направи. Най-хубавото беше, че тук не се допускаха жени, които да нарушават спокойствието. Тълпата посетители за обяд се беше разотшла. Бяха останали само редовните клиенти, които прекарват повече време тук, отколкото у дома. Все още не бяха пристигнали посетителите за вечеря и сериозните комарджии, въпреки че тук-там се играеше вист.

– Кой поддържаше членството ми в клуба през всичките тези години? – попита Джеймс.

Седнаха далеч от местата, където скоро щеше да се събере тълпата.

– Да не искаш да кажеш, че още членуваш тук? Аз си мислех, че те допускат в качеството ти на мой гост.

– Много забавно, скъпо момче. А добре знам, че Джейсън и Еди не биха направили подобен жест заради мен.

Антъни се намръщи. Почувства се притиснат в ъгъла.

– Аз съм си сантиментално магаре. Та това не ми струваше повече от няколко гвинеи на година. Не исках да видя името ти зачеркнато в списъка.

– Значи си бил сигурен, че най-накрая ще се върна в стадото?

Антъни сви рамене.

– Съвсем сигурен бях. Освен това знаех, че ако не бях и направил, дълго време щеше да стоиш в списъка на чакащите. Не исках да видя как ни изоставяш и отиваш в Брукс.

– Малори! – Един червенобузест младеж ги прекъсна. Вчера минах край вас и Добсън ми каза, че те няма вкъщи. Исках да си изясня нещо за един малък спор, който имах с Хилъри. Тя видяла някакво съобщение във вестника. Никога не бих повярвал на това, Малори. Там пишело, че си женен. Но аз си знаех, че не може и дума да става за теб. Сигурно има друг мъж със същото име. Прав съм, нали? Кажете, не е ли това страотно съвпадение?

Антъни стисна силно чашата и това беше единственият признак, че този въпрос силно го притеснява.

– Проклето съвпадение – отвърна.

– Знаех си! – изграчи младежът. – Почакай само да кажа на Хилъри. Това ще бъдат най-лесно спечелените лири от дълго време насам.

– Мислиш ли, че постъпи умно? – попита Джеймс, когато червенобузестият си отиде. – Представяш ли си какви недоразумения ще

настанат, когато се разчуе, че е научил това от собствената ти уста. Ще имаш сблъсъци с онези, които знаят, че това е лъжа.

– Какво ме е грижа, по дяволите? – изсъска Антъни. – Когато се почувствам женен, ще уведомя когото трябва.

Джеймс се облегна и се усмихна закачливо.

– Значи започнаха „оплакванията“, а?

– О, млъкни! – Антъни пресуши чашата си и отиде за нова. Върна се с цяла бутилка. – Мислех, че ми имаш зъб за нещо. Кажете какво има и ме остави на мира най-после.

Джеймс като че ли направи най-интересното откритие, но не споме на нищо.

– Много добре. Джереми ми каза, че това да отидем във Воксхол е било твоя идея. Ако си искал да се отървеш от нас онази вечер, защо трябваше да го правиш чрез сина ми?

– А не се ли забавлявахте?

– Това е друг въпрос. Не обичам да ме манипулират, Тони.

– Точно затова аз изпратих съобщението на момчето – ухили се Антъни. – Не можеш да отречеш, че трудно му отказваш нещо. Превърнал си се в любящ баща.

– По дяволите, можеше просто да ме попиташ. Толкова ли съм безчувствен, че да не разбирам кога искаш да останеш сам със съпругата си?

– По-безчувствен от пън. Ако те бях помолил да излезеш снощи, щеше да останеш, за да разбереш защо искам това от теб.

– Така ли щях да направя? Да, сигурно бих направил точно това. Представям си как ти и малката шотландка тичате гологъзи из къщата. Ха-ха, никога не би могъл да се отървеш от мен. За нищо на света не бих пропуснал такова нещо. А всъщност защо наистина искаше да останеш сам с нея?

Антъни си наля отново чашата.

– Сега това няма значение. Вечерта завърши по-различно, отколкото очаквах.

– Значи и в рая има неприятности?

Антъни остави с трясък бутилката на малката маса и избухна:

– Не можеш да си представиш в какво ме обвинява тя! Че съм си легнал с онази малка кръчмарка, която срещнахме онази нощ.

– Внимавай с приказките, скъпи. Имам свежи спомени от нощта при Марш.

– А, значи ти си се видял с нея по-късно?

– Съмняваш ли се в това? Такова хубаво парче като нея. Макар че онази малка лисичка в панталони не беше също за изхвърляне... Но това е без значение.

Джеймс си наля още едно питие и помръкна от мисълта, Че не успя да прекара нощта с малката.

– Защо просто не кажеш на жена си, че бях набелязал момичето за себе си? Искам да кажа, че и преди сме споделяли едни и същи жени. Но нали разбираш, има нещо мръснишко в това да бъдем и двамата с една и съща жена в един и същи ден.

– Наистина е така. Но скъпата ми съпруга не се съмнява изобщо в моите способности. Освен това аз ненавиждам да се оправдавам за нещо, което не съм извършил. Малко доверие от нейна страна не би било излишно.

Джеймс въздъхна.

– Тони, момчето ми, имаш още много неща да научиш за младоженките.

– Ти нали си имаш съпруга и това те прави експерт! – презрително каза Антъни.

– Разбира се, че нямам. Но разумът трябва да ти говори, че първите дни след брака са доста деликатни за всяка жена. Докато се приспособява към новия живот, тя се чувства дяволски несигурна и нервна. Доверие? Ха! Първите впечатления като че ли са най-трайни. Звучи разумно, нали?

– Да, разумно, но ти не знаеш за какво говориш. Кога за последен път си се сблъскавал с истинска дама? Вкусовете на капитан Хок са съвсем различни. Ти предпочиташ съвсем други жени.

– Това не е непълно вярно, момчето ми. Предвождането на банда разбойници си има своите предимства. Въпреки посещенията на долнопробни заведения старите навици трудно се губят. А те, както ти казваш, не се различават от твоите. Всяка жена би свършила работа, без значение дали е дукеса или проститутка. Важното е само да има желание. Не са минали толкова много години, че да забравя особеностите на една дукеса. Освен това в едно отношение всички те са напълно еднакви. Ревността ги прави досадно свадливи.

– Ревността?

– Е, човече, не е ли точно това проблемът?

– Не съм помислил... но като го спомена... може и да си прав. Тя е толкова ядосана, че дори не желае да говорим за това.

– В такъв случай Нейтън беше прав.

Антъни се усмихваше и усмивката му премина в звучен смях.

– Къде отидоха фините ти обноски, скъпи? Та ти имаш достатъчно опит, а не си измислил как да се справиш?

– Погледни кой казва това! – раздразнено каза Антъни. – Същият мъж, когото изритаха по пищяла онази вечер. Къде са фините обноски на капитан Хок?

– По дяволите, Тони – изсумтя Джеймс. – Ако не престанеш да повтаряш това име, аз скоро ще увисна на въжето. Капитан Хок е мъртъв. Бъди любезен и не го забравяй.

Настроението на Антъни се повдигна. Сега беше ред на брат му да се вкисне.

– Отпусни се, старче. Тези мъже тук не биха могли да различат обикновен ястреб от капитан Хок. Но след като вече си унищожил капитана, нека почива в мир. Но аз за пръв път чувам това. Какво стана с екипажа ти?

– Някои тръгнаха по свой собствен път. Други продължават да плуват на борда на „Мейдън Ан“, макар че се наложи да сменя флага ѝ.

– А кога, по дяволите, и ти ще се присъединиш към тях?

– Спокойно, старче. Прекалено добре се забавлявам тук, като наблюдавам в каква каша си превърнал живота си. Не бих заминал точно сега.

Глава тридесета

Беше пет часа след обяд. Джордж Армхерст помогна на братята Малори да слязат от каретата пред къщата на Пикадили. Те наистина се нуждаеха от помощ. Още когато срещна двамата в Уайтс, Джордж започна да се усмихва. Продължаваше да се усмихва и в този момент. Лесно успя да заглади недоразуменията, които двамата бяха предизвикали. За пръв път виждаше Антъни в такова състояние – да не знае какво върши. А положението на Джеймс беше направо комично. Този Малори, от когото всички се страхуваха, се присмиваше на състоянието на брат си, което не беше по-различно от неговото.

– На нея това няма да ѝ хареса – каза Джеймс, като прегърна Антъни. Двамата загубиха равновесие.

– На коя нея?

– На жена ти.

– Жена ми?

Джордж сграбчи Антъни. Братята се поклащаха, а той ги побутваше към вратата.

– Прекрасно – изсмя се той. – За малко не ви изхвърлиха от Уайтс заради странната ти реакция, когато Билингс дойде да те поздрави за женитбата. А сега не си спомняш, че имаш съпруга?

Самият Джордж се стараяше да свикне с мисълта за брака на приятеля му. Когато Антъни му съобщи лично новината, той онемя.

– Само да си посмял да се разсмееш пак, Джордж... и ще ти поправа физиономията – каза Антъни с ужасяваща искреност. – Не бях на себе си. Това е единственото извинение. Така че ако обичаш без поздравления. По-скоро имам нужда от съболезнования.

След това не пожела да добави нищо повече. Нито коя е тя, нито защо е избрал точно нея. Както и защо вече съжالياва за това. Но Джордж не беше убеден дали съжالياва, понеже Антъни го беше помъкнал да търсят онзи неин братовчед който представлявал някаква заплаха за нея. Желанието да защитава беше очевидно. Както и фактът, че не иска да разговаря за това. А най-очевиден беше гневът на Антъни, който напираше и се проявяваше цял ден. Джордж се успокои когато не откриха никакъв братовчед. Нямахше желание да присъства на резултата от откритването.

Една случайна забележка от страна на Джеймс като че ли му

разясни малко положението.

– Намери жена с характер като твоя собствен, а Тони? Не можеш да отречеш, че това не е лоша черта за съпруга. Ако не друго, поне винаги ще бъдеш държан нащрек.

И той се беше засмял, а Антъни му беше изръмжал сърдито.

– Когато ти сам се ожениш, братко, аз искрено се надявам тя да е толкова сладичка, колкото онази усойница, която те изрита в пищяла, вместо да ти благодари за помощта през онази нощ.

Вратата се отвори точно когато Джордж се канеше да почука на нея. Безизразното лице на Добсън се появи на прага. Но когато Джеймс бутна в ръцете му Антъни, старият иконом не можа да прикрие изненадата и оскърблението си.

– Къде е Уилис? Имам нужда да ме събуе.

Може би ще има нужда и от други работи, помисли си Джордж през смях. Мършавият Добсън се мъчеше да качи по стълбите далеч поедрия от него мъж. Джордж се опита да му помогне.

– По-добре извикай някой от прислугата – предложи той на иконома.

– Страхувам се, че не мога да го направя. Те изпълняват поръчките на господарката.

– По дяволите – изръмжа Антъни. – Тя какво...

Джордж го смушка в ребрата да замълчи. Въпросната дама се появи в салона с ръце на хълбоците. В зелените ѝ очи проблясваха респектиращи пламъчета. Джордж преглътна с усилие. Това ли е съпругата на Антъни? О, само един поглед към нея може да накара дъхът на човек да секне. А в този момент тя беше побесняла.

– Извинете, госпожо Малори – колебливо започна Джордж. – Намерих тези двамата задълбочено да гледат в чашите си. Реших, че е разумно да ги доведем в къщи, за да поспят докато изтрезнеят.

– А кой сте вие, сър – ледено попита тя.

Джордж не успя да отговори. Антъни прикова поглед в жена си и презрително каза:

– О, ела, скъпа моя. Ти трябва да познаваш стария Джордж. Именно той е виновникът за недоверието ти към мъжкия род.

Джордж се изчерви. Тя го гледаше с присвити очи.

– По-дяволите, Малори – просъска той и свали ръка от рамото на Антъни. – Ще те оставя на нежните грижи на съпругата ти. Не заслужаваш нищо повече.

Не това е начинът, по който трябва да представиш на жена си най-

добрия си приятел. Джордж кимна на Розалин.

– Друг път, госпожо Малори, при по-добри обстоятелства.

Той си тръгна сърдито, без дори да си направи труда да затвори вратата.

Антъни загледа озадачен след него. Безуспешно се мъчеше да запази равновесие.

– Казах ли нещо, Джордж?

Джеймс така се разсмя при тези думи, че двамата с Добсън паднаха на стълбите.

– Забавен си, Тони. Или изобщо не помниш, или помниш повече отколкото е необходимо.

Антъни се обърна към Джеймс, който си спомни сърдитите думи на Армхерст и отново се разсмя.

Антъни политна, падайки по лице. Розалин се втурна, хвана ръката му и я метна през врата си. Прихвана го през кръста.

– Не мога да повярвам, че си направил това! Знаеш ли кое време е? Да се прибираш в къщи в такова състояние!

– Разбира се, че знам – отвърна невъзмутимо той. – Сега е... сега е... Кое то и време да е, къде другаде бих се върнал, освен в моя собствен дом.

Той се препъна в най-долното стъпало, повлече Розалин и двамата се плъснаха в подножието на стълбите.

– Дяволите да те вземат! Трябва да те оставя тук!

Той я привлече толкова близо до себе си, че тя не можеше да диша.

– Няма да ме оставиш тук, Розалин. Аз няма да ти позволя.

Тя се втренчи в него с невярващ поглед.

– Ти... о, боже, пази ме от пияни и ненормални мъже! – каза тя раздразнено и го отблъсна. – Хайде, ставай, глупав мъж такъв.

Тя успя някак да го извлече по стълбите и да го заведе в спалнята му. Когато се появи Добсън, тя го отпрати. Не беше сигурна защо го направи. Би могла да използва помощта му. Положението беше неопикуемо. За пръв път виждаше Антъни безпомощен, неспособен да се грижи за себе си. След като се отърси от първоначалното раздражение, изглежда започна да се забавлява от необичайната ситуация. Това, че тя е причина за нея, я караше да изпитва задоволство. О, тя ли е наистина причината?

– Имаш ли нещо против да ми кажеш защо се прибираш в това състояние по сред бял ден? – тя беше седнала на крака му, мъчейки се да събве единия ботуш.

– Пиян? Господи, жено, каква отвратителна дума. Джентълмените не се напиват никога.

– О, а какво правят в такъв случай?

Той ѝ помогна с другия си крак, докато ботушът му падна на земята.

– Думата е... тя е... каква по дяволите е тази дума?

– Пиян – повтори тя.

Той изсумтя, когато тя се захвана с втория ботуш. Той ѝ помогна този път малко по-рязко и тя почти полетя с ботуша в ръце. Розалин присви очи и го погледна. Той се хилеше невинно.

Тя хвърли ботуша на земята и се върна да вземе палтото му.

– Ти не отговори на въпроса ми, Антъни.

– Какъв въпрос?

– Защо си в такова отвратително състояние?

– А защо според теб, скъпа моя, един почтен мъж може да изпие няколко чашки в повече? Има няколко възможности. Или е загубил богатството си, или е починал някой роднина, или леглото му е празно.

Тя го погледна невинно на свой ред.

– Починал ли е някой?

Той постави ръце на бедрата ѝ. Почти я беше придърпал между краката си. Усмиваше се, но в това нямаше нищо смешно.

– Играеш си с огъня, скъпа. Само внимавай да не се изгориш.

Тя дръпна силно шалчето му и после го блъсна към леглото.

– Поспи да изтрезнееш, скъпи.

И се обърна на пети.

– Ти си една жестока жена, Розалин Малори! – извика той след нея.

Тя решително тресна вратата зад гърба си.

Глава тридесет и първа

Антъни се събуди със силно главоболие и ругатня на уста. Запали лампата и изруга повторно. Часовникът на камината сочеше два часа и няколко минути. Навън беше тъмно и по това той разбра, че е среднощ, а не следобед. Осъзна, че е напълно буден, с пулсираща от болки глава, а до зазоряване остават още много дълги часове.

Знаеше какъв дявол го бе обладал предния ден. Смътно и спомни стария Джордж да ги води към дома, а също и как подреди Билинг, дявол го взел! Де да не го беше направил. Билинг не беше лош човек. Ще трябва да се извинява. При това не само формално. А Джордж не си ли тръгна сърдит от тук? Антъни не можеше да си спомни съвсем ясно.

Той се огледа и направи гримаса. Каква лоша съпруга. Можеше поне да го съблече и нагласи в леглото. Все пак тя беше причината за всички неприятности. А не се ли държа вчера хапливо и рязко? Не можеше да си спомни ясно и това.

Антъни се наведе напред. Бавно масажираше слепоочията си. Е, добре, той има избор дори по това време на нощта. Ще се опита отново да заспи, но едва ли би успял. Беше спал по-дълга от обичайно. Би могъл да се преоблече и да се върне в Уайтс, да поиграе вист. Ако го допуснат отново в клуба след отвратителното му държание предния ден. Дали да не бъде също толкова лош, колкото и съпругата му, да я събуди посред нощ и да види какво би се получило от това? Чувстваше се отвратително, за да извърши подобно нещо. А какво ли би станало, ако тя, противно на всички очаквания, го посрещне послушно и хрисимо. Той изкриви лицето си в странна усмивка. Трябваше да се отърве от махмурлука преди да настъпи утрото. Една вана би му се отразила добре. Но за това ще трябва да изчака по-приличен час, за да събуди прислугата. А сега не би било зле да похапне.

Бавно, тъй като всяка стъпка отекуваше в главата му, Алтъни излезе от стаята си. Спря в хола и видя светлина да се процежда изпод вратата в стаята на Джеймс. Почука веднъж и влезе без да дочака позволение. Джеймс седеше гол на леглото и държеше глава в двете си ръце. Антъни понечи да се измее, но се овладя навреме. Твърде силно го болеше главата, за да си позволи да се разтресе от смях.

Джеймс не вдигна поглед да разбере кой пристига по това време. Меко, но заплашително процеди:

– Говори тихо, ако ти е мил живота.

– А, старче, и в твоята глава ли има едно малко човече, което забива пирони?

Джеймс бавно повдигна глава и му хвърли убийствен поглед.

– Поне дузина човечета. И всяко едно от тях е извикано от теб. Ти, нещастен...

– Ти, проклетнико, си този, който предложи да ми вземе нещо за пиене. Така че ако някой има право да се оплаква...

– Една напитка, а не няколко бутилки, магаре с магаре.

Джеймс без да иска повиши тон и двамата изведнъж се стреснаха.

– Добре де, да кажем че си прав – простена Антъни.

– Хубаво е поне че си признаваш – изсумтя другият и продължи да масажира слепоочията си.

Антъни сви устни. Беше отвратително да накажат по този начин телата си. Макар че Джеймс изглеждаше в превъзходна форма. За миг помалкият се изненада. Не беше виждал брат си гол от времето, когато нахлу в спалнята на контеса... дори не можеше да си спомни името ѝ, за да предупреди Джеймс, че съпругът ѝ се е запътил към спалнята. Това се случи преди повече от десет години. Джеймс изглеждаше доста различен сега. Раменете му бяха по-широки, мускулите по-силни и оформени. Гърдите, раменете и краката му бяха удивително стегнати. Вероятно това беше резултат от десетте години пиратски живот.

– Джеймс, знаеш ли че си невероятно брутален екземпляр?

Джеймс поклати глава при тази внезапна забележка, погледна се и погледна Антъни. След това се ухили на изненадата, изписана по лицето на брат му.

– Мисля, че дамите не биха имали нищо против това.

– И аз мисля така – засмя се Антъни. – Какво ще кажеш да поиграем карти. Няма да успея да заспя отново, за да спася душата си.

– Няма да можеш да го направиш преди да се отървеш от последните следи от брндито.

– За бога, искам само да пийна малко кафе. Доколкото си спомням, пропуснахме снощната вечеря.

– Дай ми няколко минути и ще се срещнем в кухнята.

Розалин слезе на закуска със зачервени очи. Беше прекарала поредната неспокойна и безсънна нощ. И този път вината беше изцяло нейна. Чувстваше се гузна, че вчера следобед се отнесе зле към Антъни.

Можеше поне да го разсъблече и да го настани удобно в леглото, вместо да го зареже без да знае дали е успял поне да се завие. В края на краищата той е неин съпруг. Тя познава тялото му. Нямаше причина за притеснение.

На няколко пъти понечи да се върне в стаята му, за да го направи. Но се боеше да не го събуди и той да остане с погрешни впечатления за намеренията ѝ. Не можеше да се върне посред нощ в стаята му и то по нощница. Тогава той със сигурност би останал с погрешни впечатления.

Безпокоеше я факта, че тя изобщо изпитва вина. Не му съчувстваше. Това, че е искал да се напие, обвинявайки нея, си беше негов проблем. Тазсутрешният му махмурлук също си беше негов проблем. Всеки трябва да плаща за удоволствията си. Защо тогава беше прекарала безсънна нощ в терзания за оставения безпомощен и плюснат на леглото пиян съпруг?

– Ако храната е толкова лоша, че непрекъснато ще се мръщиш, аз ще предпочета да закуся в клуба.

Розалин вдигна поглед. Внезапната поява на Антъни я изненада. Тя отвърна протичко:

– Изобщо не е лоша.

– Прекрасно – бодро отвърна той. – Значи нямаш нищо против да се присъединя към теб.

Без да дочака отговор, той си напълни чинията. Тя го гледеше втренчено. Беше облечен с тъмнокафяв изключителни фин еленов костюм и високи блестящи хесенски ботуши. Нямаше право да изглежда безупречно, особено тази сутрин. Би трябвало да стене и да проклина глупостта си.

– Спа до късно – рязко каза Розалин, докато набождаше на вилицата си парче наденица.

– Току-що се връщам от сутрешната езда. – Той седна срещу нея и повдигна въпросително вежди. – А ти сега ли ставаш, скъпа моя?

Добре че все още не беше пъхнала наденичката в устата си. Този привидно невинен въпрос би я задавил. Как се осмелява да ѝ отнема правото да му иска обяснение за вчерашната си позорна постъпка! Седеше си срещу нея и я гледеше така, сякаш се събужда след най-прекрасната нощ в живота си.

Антъни не очакваше отговор на последния си въпрос. Наблюдаваше как Розалин яростно се нахвърля на храната и в очи те му проблясваха дяволити кобалтови пламъчета. Нарочно продължи с въпросите си, нарушавайки добрите обноски.

– Забелязах новата черга в хола.

Тя не го удостои с поглед. Каква обида, да назове черга този толкова скъпо тъкан килим, който наподобява обасонска тапицерия.

– Чудно, че не я забеляза вчера.

Поздравления, любов моя! Той се усмихна в себе си. Тя ще се справи по един или друг начин.

– А също и новата картина на Гейнзбъро – продължи той. Бегло погледна прекрасната картина на стената.

– Днес трябва да пристигнат новият бюфет от розово дърво и масата за хранене.

Тя беше приковала поглед в чинията си, но Антъни забеляза внезапната промяна в нея. Вече не изглеждаше преливаща от потискан гняв. Цялото ѝ същество излъчваше задоволство.

Прииска му се да се размее на глас. Толкова е прозрачна, неговата сладка женичка. Като съдеше по настоящата ѝ антипатия към него и темата на разговора, който водеха, не беше трудно да отгатне какво се върти в главата ѝ. Това е стар трик, съпругата да накара мъжа си да плаща с парите си за нанесени обиди. От различните намеци, които беше правила уж случайно, той разбираше, че го мисли за недостатъчно богат.

– Значи променяш обстановката?

Тя едва доловимо сви рамене и отвърна мило:

– Знаех, че няма да имаш нищо против.

– Нищо против, скъпа. Аз също мислех да предложа нещо.

Тя рязко вдигна глава и започна бързо да говори:

– Добре. Защото току-що започвам. Мисля, че ще се радваш да разбереш, че няма да е толкова скъпо, колкото мислех. Дотук съм похарчила само четири хиляди лири.

– Прекрасно.

Розалин зяпна в него. Не можеше да повярва на ушите си. Такъв равен отговор – това беше последното нещо, което бе очаквала. Нима е възможно той да мисли, че тя харчи собствените си пари? Този нещастник ще разбере едва когато сметките започнат да пристигат. Тя стана и хвърли салфетката на масата. Беше прекалено опечалена от реакцията му или по-скоро от липсата на реакция, за да остане в неговата компания. Не успя да се получи толкова драматично, колкото ѝ се искаше. Беше наложително да се държи по-различно от вчера и да не затръшва вратата. Особено сега, когато чака гости.

– Франсиз ще дойде на вечеря. Ако случайно промениш навика си

и се прибереш малко по-рано, за да вечеряш с нас, бъди така любезен да не бъдеш пиян.

Ангъни прие с безразличие тази забележка.

– Отново си водиш подкрепление, скъпа.

– Ненавиждам тази дума – отвърна тя надменно. – За твое сведение, господарю мой, аз не изпитвам недоверие към всички мъже. Това, което ти невъзпитано каза вчера, когато ме представяше на приятеля си, се отнася само до женкарите и грубияните.

Глава тридесет и втора

– Тря'а да е тоз, господарю.

Джорди Камерън се обърна към niskия мъж с бакенбарди.

– Кой, глупако? Те са двама.

Уилбърт Стоу дори не се впечатли от грубия тон на шотландеца. Беше свикнал с него, както и с нахалството, нетърпението и избухливия му нрав. Ако Камерън не плащаше толкова добре, той щеше да му покаже как се намира човек за подобна работа. Можеше и да му пререже гръкляна. Но тоя си плаща добре. Тридесет английски лири са си цяло състои ние за Уилбърт Стоу. Затова, както винаги, той държи езика зад зъбите си и оставя обидите да минат покрай ушите му.

– Тъмният – поясни той с угоднически тон. – Той е собственик на къщата. Казват му сър Антъни Малори.

Джорди погледна през малкия си бинокъл. Видя спокойното изражение на Малори, който се обръща на вратата и казва нещо на русокосия мъж. Този е англичанинът, който от няколко дена насам шета из кварталите, за да търси Джорди. Значи този крие Розалин. О, Джорди знае че тя е там, въпреки че не е показала лицето си вън от къщи. Беше заповядат на Уилбърт и на брат му Томас да не изпускат къщата от очи. Тя трябваше да е там. Точно тук бяха изпратили дрехите ѝ. И именно тук онази Гренфел беше идвала вече на два пъти.

Розалин се мисли за много умна, като се крие вътре и не излиза. Но това място е много по-лесно за наблюдение, защото то Грийн парк се намира точно отсреща. Има много дървета, които служат за прикритие. Не е като да седиш в карета, която привлича вниманието. Това се беше случило на улица Сауд Одли. Тя не би могла да направи и едно движение, без да я забележат Уилбърт и Томас. Те държат една празна карета надолу в улицата и само чакат да скочат в нея и да я последват. Всичко е само въпрос на време.

Междувременно той ще се погрижи за това английско конте, което я крие. Този мъж беше принудил Джорди два пъти да сменя квартирата си за последните пет дена. Сега, когато знае как изглежда, няма да е никак трудно да уреди нещата.

Джорди свали бинокъла и се усмихна.

Скоро, моето момиче, съвсем скоро ще те накарам да платиш за всички неприятности. Ще съжаляваш, че си се обърнала срещу мен. Ще

си платиш като глупавата ти майка и стареца, дано гният в ада и двамата.

– Още едно шери, Франсиз?

Франсиз погледна все още пълната си чаша и Розалин, която отново сипваше в своята от кехлибарената течност.

– Ще се отпуснеш ли, Роз? Ако той досега не се е появил, едва ли ще дойде скоро.

Розалин погледна през рамо приятелката си и направи плах опит да се усмихне.

– Стигнах до заключението, че Антъни се появява само когато не го очаквам и то единствено за да ме изнервя.

– Нервна ли си?

Тя плахо се засмя, но смехът ѝ приличаше по-скоро на стенание. Отпи голяма глътка шери и седна до Франсиз на новото канапе „Адамс“.

– Не трябва да съм нервна. В края на краищата той не би могъл да направи нещо ужасно тази вечер. Аз го предупредих, че ще идваш.

– И?

Розалин се усмихна накрая.

– Той ме учудва, Фран, толкова са различни настроенятия му. Никога не знам какво да очаквам от него.

– В това няма нищо необичайно, скъпа моя. И ние си имаме своите настроения, нали? А сега престани да се тормозиш. Вместо това кажи какво мисли за тази обновена стая.

Розалин се засмя с дълбокия си заразителен смях.

– Той все още не я е видял.

Франсиз широко отвори очи от почуда.

– Искаш да кажеш, че не си се съветвала с него за избора на мебелите? Всички тези неща са толкова, толкова...

– Фини, деликатни, подходящи за женска стая?

Франсиз ахна, като видя блясъка в кестенявите ѝ очи.

– Боже господи, та ти си го направила нарочно! И се надяваш да не му хареса, нали?

Розалин огледа стаята, която някога е била типично мъжка. Сега беше напълно преобразена с тези чудесни гладкополирани мебели. Приличаше на стая за гости и царство за жената в къщата. Адамс може и да е известен с претрупания си с орнаменти стил, но тя харесваше

позлатената дърворезба по рамките на канапетата и столовете. И особено атлазената и брокатената тапицерия със сребристи цветя на маслиненозелен фон. Е, цветовете не бяха типични за женска стая. С това беше направила компромис. Но не и по отношение на орнаментите. Не беше избрала само новите тапети...

– Мила, че ще му хареса. А ако не му хареса, няма да признае. Той е такъв – сви рамене. – Ако наистина не му харесва, ще махна всичко това и ще купя нещо друго.

Франсиз се намръщи.

– Мисля, че прекалено много си свикнала да харчиш парите си, без да мислиш за цената. Забравяш, че съпругът ти не е богат като теб.

– Не е. Всъщност това е единственото, което не забравям.

Франсиз въздъхна при това смело изявление.

– Така значи. Надявам се да знаеш какво правиш. Мъжете могат да имат забавни реакции, когато става въпрос за пари. Някои могат да загубят двадесет хиляди лири без да ги е грижа за това, а други могат да се самоубият при такава загуба.

– Не се тревожи, Франсиз. Антъни принадлежи към първата категория. Да ти приготвя ли още едно питие преди вечеря?

Франсиз погледна наполовина пълната си чаша, пое: празната чаша на Розалин. Поклати глава без да отговори и въпроса.

– Продължавай. Разказвай ми каквото си искаш, само и ме убеждавай, че не се изнервяш от реакцията му. Той много ли е... груб, когато спорите? Затова ли не искаш да говорим?

– Не е било спор – отвърна тя сковано. – Той е такъв откакто сме се оженили.

– О, последния път, когато ви видях заедно, ти също не преливаше от любезност. Мисля че настроенията му изцяло се покриват с твоите.

Тази мъдра забележка накара Розалин да се нацупи.

– Тъй като явно той няма да се върне за вечеря, а брат му и племенника му са навън, сега сме съвсем сами. Така че ти си намерим по-приятна тема за разговор.

Франсиз се усмихна:

– Настина можем да го направим. Ако положим малко усилия да измислим нещо приятно.

Розалин също се засмя и почувства как напрежението спада. За нея Франсиз беше добра, макар че рядко се вслушваше в съветите ѝ.

Розалин остави на масата чашата и се изправи.

– Хайде. Още едно питие и ще развалим прекрасната вечеря, за

която готвачът така се постара. А Добсън ни очаква в трапезарията, за да ни сервира. Само почакай да видиш новата маса, която пристигна днес следобед. Самата елегантност, подходяща за всеки вкус.

– И без съмнение дяволски скъпа?

Розалин пак се засмя.

– Естествено.

Хванаха се за ръце и се запътиха към малката трапезария, която преди това беше просто стая за закуска. Антъни много рядко вечеряше у дома преди да се ожени. А и сега не го правеше особено често. И то именно защото беше женен. Розалин видя Добсън да отваря входната врата на Антъни и се стегна. Дъхът ѝ секна, когато видя кой е с него. О, той не би се осмелил! Как се беше осмелил! Нарочно е довел Джордж Армхерст със себе си, само защото знаеше, че Франсиз ще е тук. Видя вцепенения Джордж и разбра, че той също не е предупреден.

– Прекрасно! – каза весело Антъни и подаде шапката и ръкавиците си на иконома съвсем естествено. – Пристигаме точно за вечеря, Джордж.

Пръстите на Розалин се свиха в юмрук. Реакцията на Франсиз беше доста по-драматична. Тя пребледня като платно. Изглеждаше ужасена. Пусна ръката на Розалин и се затича обратно към салона.

Антъни потупа приятеля си по гърба и го извади от вцепенението.

– Какво си застанал като магаре, Джордж? Върви след нея.

– Не! – отсече Розалин преди Джордж да направи и стъпка. – Не ти ли е достатъчно за днес?

Презрението ѝ се стовари върху бедния гост. Но той не се поколеба нито за миг и се запъти към салона. Розалин ужасено се втурна да затръшне вратата пред лицето му, но Антъни някак си я изпревари, обхвана талията ѝ и я поведе към стълбището.

Тя беше вбесена до крайност от наглостта му.

– Пусни ме, ти...

– Е, сега ако обичаш – хладнокръвно започна той – внимавай. Мисля, че имахме достатъчно много отвратителни сцени в хола. Няма нужда от още една, с която да забавляваме прислугата.

Той беше абсолютно прав. Тя понижи глас, но гневът ѝ не беше преминал ни най-малко.

– Ако ти не...

Той притисна с пръст устните ѝ.

– Внимавай, съкровище.

– Тя отказа да го изслуша.

– Време е да я принудим да го направи. Тук Джордж може да разговаря с нея без да бъде прекъсван. – Той ѝ се ухили. – Звучи ужасно познато, нали?

– Изобщо не е така – каза тя през стиснати зъби. – Аз те изслушах, но не ти повярвах.

– Упорита жена – нежно каза той. – Но това няма значение. Ти ще дойдеш с мен, докато се преобличам за вечеря.

Нямаше друг избор, освен да го последва. В действителност той я влачеше нагоре по стълбите. Като се озова в стаята, тя се отскубна, без да забележи застаналия до леглото Уилис.

– Това е най-ужасното нещо, което си правил някога – избухна тя.

– Радвам се да го чуя. Бях останал с впечатлението, че най-ужасното нещо, което съм...

– Млъкни! Просто млъкни!

Тя се отправи към вратата, но той я хвана през кръста и я сложи в шезлонга до камината. После се наведе над нея ръце на облегалките и тя рязко дръпна глава назад, за да стои по-надалеч от него. По лицето му нямаше и следа от усмивка. Беше съвсем сериозен.

– Ще останеш тук, скъпа съпруго, дори ако се наложи да те завържа за този стол. Напълно ли съм ясен?

– Ти не би направил това.

– Бъди сигурна, че ще го направя.

Тя непокорно сви устни, а погледът ѝ изразяваше готовност за борба. Но тъй като той не помръдна, тя реши да и примири за момента.

Изрази съгласието си като сведе поглед и сви крака на стола за да ѝ бъде по-удобно. Антъни прие тези признаци на примирение. Изправи се, но доброто му настроение не се върна. Той чувстваше, че като помага на Джордж, изцяло вреди на отношенията си с Розалин. Ако бе успял поне малко да укроти гнева ѝ през тези няколко дена, то след днешната случка всичко пропадна. Но нека е така! След всички тези години Джордж заслужава да му се даде една възможност. Какво значат още няколко седмици през които ще търпи лошия ѝ характер? Мъчение.

Той се обърна. Лицето му беше толкова мрачно, че слугата отстъпи една крачка назад и привлече вниманието на Антъни.

– Благодаря, Уилис – гласът му беше преднамерено бавен, за да прикрие настроението си. – Както обикновено, изборът ти е отличен.

При тези думи Розалин вдигна глава. Измери с поглед първо Уилис, а после дрехите, които беше поставил на леглото.

– Искаш да кажеш, че той е знаел, че ще се прибереш и вечеря?

– Разбира се, скъпа – отговори Антъни, сваляйки сакото си. – Аз винаги уведомявам Уилис кога да ме очаква. Старая се да бъда точен.

Тя хвърли такъв обвинителен поглед към момчето, че бузите му пламнаха.

– Би могъл да ми каже – обърна се тя към Алтъни.

– Това не влиза в задълженията му.

– Ти трябваше да ми кажеш.

Антъни я погледна през рамо. Чудеше се дали няма да е по-добре да насочи гнева ѝ към този маловажен проблем.

– Точно така, скъпа. Щях да ти кажа, ако не беше изхвърчала от стаята и не беше затръшвала вратата след себе си тази сутрин. Наистина щях да ти кажа.

Очите ѝ проблеснаха и тя свали крака от стола. Почти се беше изправила, когато си спомни заплахата му и седна отново. Но все още можеше да приказва.

– Не съм направила такова нещо. Как се осмеляваш да говориш така?

– О – Антъни отново се обърна към нея. Ъгълчетата на устните му се бяха свили в едва забележима усмивка – а ти как го наричаш?

Преда да успее да му отговори, той махна ризата си и я пусна в протегнатата ръка на Уилис. Тя се обърна толкова бързо, че съпругът ѝ едва се сдържа да не се размее на глас. Ако този маловажен проблем не повдигаше нейното настроение, то със сигурност подобряваше неговото. Това, че тя няма желание да гледа как той се разсъблича е изключително интересно.

Той седна на леглото, за да може Уилис да измъкне ботушите му, но продължаваше да държи под око съпругата си. Тази вечер прическата ѝ беше по-различна. Беше вдигната високо и леки къдрици се спускаха по страните ѝ. Отдавна ръцете му не бяха се вплитали в тези прекрасни червеникавозлатисти букли. Много време устните му не бяха вкутали гладката кожа на врата ѝ. Тя бе извърнала глава и той виждаше профила ѝ. Повдигнатите ѝ гърди привличаха вниманието му.

Антъни извърна поглед преди да стане неловко и за двамата. Уилис продължи да го съблича.

– Знаеш ли, скъпа моя, просто ми убягна причината за лошото ти настроение сутринта.

– Ти ме предизвика.

Той се напрягаше да я чуе, понеже беше обърнала глава и не искаше да го погледне.

– Как съм могъл да го направя, след като ти се държа изключително добре е мен?

– Но ти нарече Франсиз „моите подкрепления“.

Това той чу достатъчно добре.

– Предполагам, че ще е грубо от моя страна да изтъквам, скъпа, но ти беше в лошо настроение много преди да спомена името на приятелката ти.

– Прав си – просъска тя. – Беше ужасно грубо от твоя страна да го казваш.

Той я погледна крадешком и видя пръстите ѝ неспокойна да барабанят по облегалката на стола. Беше я притиснал в ъгъла, макар че не бе имал такова намерение.

С равен тон каза:

– Между другото, Розалин, ще ти бъда много благодарен ако не излизаш от къщи сама, докато не открия братовчед ти.

Рязката промяна на темата я обезоръжи. Във всеки друг случай тя би отвърнала, че сама е взела решение за известно време да не излиза навън. Но в момента му беше благодарна, за това, че престана да я разпитва за сутрешното ѝ поведение.

– Разбира се – простичко се съгласи тя.

– Имаш ли желание да отидеш някъде през следващите няколко дни?

И да бъде принудена да търпи компанията му през цялото време?

– Не – отвърна тя.

– Чудесно. Но ако промениш решението си, не се притеснявай да ми го кажеш.

Трябваше ли да бъде толкова разумен и предразполагащ?

– Свърши ли вече?

– Всъщност...

– Малори! – някой извика приглушено от другата страна на вратата и Джордж Армхерст нахлу в стаята. – Тони! Ти ще...

Розалин скочи от стола. Присъствието на Армхерст измести Антъни от съзнанието ѝ. Не изчака да чуе какво толкова важно ще съобщи на съпруга ѝ и изхвърча през вратата, надявайки се Антъни да не я спре повторно. Не се обърна. Изгича надолу по стълбите и влезе направо в салона. Изведнъж рязко спря. Франсиз беше все още там, с гръб към нея пред камината от бял мрамор. Обърна се и Розалин почувства буца да засяда в гърлото ѝ при вида на плувналите ѝ в сълзи очи.

– О, Франсиз, как съжалявам! – съчувствено каза Розалин и я хвана

за ръцете. – Никога няма да простя на Антъни, че се намеси в живота ти. Той нямаше право...

Франсиз отстъпи и я прекъсна.

– Ще се омъжвам, Роз.

Розалин остана на мястото си вкаменена. Дори брилянтната усмивка на Франсиз, усмивка, каквато не беше виждала от години, не можеше да я накара да повярва на думите и сълзите говореха противното. Сълзите...

– Тогава защо плачеш?

– Не можах да се овладеея. О, каква глупачка съм била, Роз. Джордж каза, че ме обича. Че винаги ме е обичал.

– И ти му вярваш?

– Да – каза Франсиз и после повтори патетично: – О, да!

– Но, Фран...

– Опитвате се да промените решението й, така ли, госпожо Малори?

Розалин се обърна. Красивото лице на Джордж Армхерст внезапно стана недружелюбно. В гласа му се долавяше заплаха, а сивите му очи излъчваха студенина.

– Не – отвърна тя притеснено. – Не бих и помислила да го направя.

– Добре. – Промяната беше внезапна. Усмивка озари лицето му. – Сега, когато знам, че тя наистина ме обича, не бих допуснал никой да застане между нас.

Очите му излъчваха топлина. „Никой“ каза той и беше ясно, че има предвид и самата Франсиз. А беше ясно, че Франси също е очарована от тази мила заплаха.

Тя прегърна слисаната Розалин и щастливо зашепна в ухото й:

– Виждаш ли защо не се съмнявам в неговата искреност? Не е ли прекрасно?

– Прекрасно? – Розалин усети, че се задушава.

Този мъж е женкар, развратник. Та нали самата Франсиз я предупреждаваше да се пази от такива мъже. А сега искаше да се омъжи именно за този, който разби сърцето й.

– Надявам се да ми простиш, че си тръгваме, скъпа моя – Франсиз се изчерви от тези думи. – Джордж и аз имаме да си казваме толкова много неща.

– Убеден съм, че тя разбира колко много искаме да останем сами, Франси – каза Джордж, прегърна я през кръста и я притегли неприлично близо до себе си. – В края на краищата самата тя е младоженка.

Този път Розалин се задави от яд, но за щастие никой не разбра. Толкова бяха погълнати от себе си, че не можеха да обръщат внимание на нищо друго. Само след миг тя остана сама в салона. В душата ѝ бушуваха противоречиви чувства. И над всички тях доминираше озадачението ѝ.

– Виждам, че си научила добрата новина?

Розалин бавно се обърна към вратата. При вида на съпруга ѝ една единствена мисъл мина през съзнанието ѝ. Той беше прекрасен в тъмното си изумрудено сако. Вратът му беше обгърнат от богати снежнобели дантели. Косата му беше сресана назад по преобладаващата в момента модна линия, но няколко гъсти абаносови кичура падаха напред и покриваха слепоочията му. Беше изумителен. Толкова красив, че тя чу как сърцето ѝ тупти.

След това забеляза твърде познатата стойка – с облегнатото рамо на вратата и кръстосани на гърдите ръце. Цялото му същество излъчваше самоувереност. По дяволите, тя просто се процеждаше от него. Смехът блестеше в кобалтовите му очи и те изглеждаха още по-сини на фона на тъмнозеленото му сако. Той беше горд от себе си и наперен като паун, този негодник, който с мъжката си арогантност непрекъснато привлича вниманието върху себе си.

– Нищо ли няма да кажеш, скъпа, след като вдигна толкова много шум за нищо?

Тя изскърца със зъби и сви пръсти в юмруци. Чувствата ѝ се отприщиха. Ярост. Но той не беше свършил. Искеше кръв.

– Трябва да е неприятно да видиш как жената, която подхранваше у теб чувство на неприязън към мъжете те изостави заради един такъв. Това поставя нещата в съвсем различна светлина, нали?

– Ти... – не, тя нямаше да го направи. Не би извикала като някоя истерична съпруга, за да достави удоволствие на прислугата. Тихо процеди през зъби: – Всъщност моят и нейният случай не могат да бъдат сравнявани. Тя ще си възвърне разума на сутринта.

– Доколкото познавам стария Джордж, това е малко вероятно. Единственото нещо, за което ще си мисли на сутринта ще бъде как точно е прекарала нощта. Звучи познато, нали?

Тя се опитваше да се овладее. Но бузите ѝ я издадоха.

– Отвратителен си, Антъни. Те излязоха, за да си поговорят на спокойствие.

– Щом казваш.

Тонът му я вбеси. Разбира се, че беше прав. Тя го знаеше. И той го

знаеше. Очевидно беше защо Джордж и Франси бързаха толкова много да си тръгнат. Но, по дяволите, ако признае пред него.

– Мисля, че имам главоболие. Ще ме извиниш ли...

Но трябваше да спре пред вратата, понеже той все още препречваше пътя ѝ.

– Имаш ли нещо против – остро го попита.

Антъни бавно се изправи, развеселен от това, че тя обърна с гръб и премина край него без да го докосва.

– Страхливка – каза той меко и се ухили, когато тя спра насред хола. – Мисля, че трябва да ти дам един урок върху стола.

Чу я как ахна, преди да се втурне по стълбите. Смехът му я последва.

– Не сега, друг път, скъпа.

Глава тридесет и трета

Две нощи след като Франсиз я предаде и премина в лагера на противника, Розалин отново мислеше за връзката ѝ с Армхерст. Тя вървеше към широката двойна входна врата на балната зала у Едуард Малори. Двамата ѝ придружители спряха. Многото каляски пред огромната къща все пак не говореха за двеста души в огромната къща.

– Мислех, че ще бъде семейно тържество с няколко приятели – обърна се Розалин към Антъни със същия груб тон, с който разговаряше с него от няколко дни. В края на краищата това празненство беше в тяхна чест. Би трябвало да я предупреди по някакъв начин. – „Не толкова голямо“, нали така беше казал брат ти?

– Всъщност наистина не е голямо, в сравнение с други балове на Шарлот.

– Предполагам, че всички тези хора са твои приятели?

– Не искам да те разочаровам, скъпа, но аз не съм чак толкова популярен – ухили се Антъни. – Когато Еди каза семейни приятели, изглежда имаше предвид приятелите на всеки един от членовете на семейството. Облечена си елегантно, скъпа.

Всъщност тя не се бе замисляла ни най-малко за облеклото си. Носеше рокля от копринен креп в тревисто зелено. Панделки от черна дантела обвиваха бухналите ѝ ръкави. Дълбоко изрязано деколте и висока талия – тази рокля беше подходяща за който и да е бал. Черни вечерни ръкавици и сатенени пантофки довършваха тоалета ѝ. Носеше обеци, колие, гривни и пръстени от диаманти. С тези бижута беше достойна за среща с принца-регент.

Не каза нищо. Антъни мързеливо обхождаше с поглед обстановката и това ѝ позволи за миг да го разгледа незабележимо. Бързо отвърна поглед от него със стиснати зъби.

Пристигна с Джеймс и Антъни – двама от най-красивите мъже в Лондон. И това трябваше да я прави неизмеримо щастлива. И ако трябваше да бъде откровена, точно така се чувстваше. Но единственото нещо, което занимаваше съзнанието ѝ, беше колкото се може по-скоро да избяга от компанията на мъжа си. Пътуването дотук беше непоносимо. Седеше до него и това бе опънало нервите ѝ до краен предел.

Пътуването можеше да не бъде толкова напрегнато, понеже каретата беше достатъчно широка. Но Антъни преднамерено седна съвсем

близо до нея и я прегърна през рамо. Тя не можеше да направи нищо, понеже Джеймс седеше точно срещу тях и ги наблюдаваше. Може би точно заради него Антъни постъпи така. Предполагаше, че тя не би направила сцена пред брат му. Намираше се като в истински ад, обладана едновременно от блаженство и мъчение. Чувстваше как бедрото му изгаря нейното. Беше се притиснал твърде силно до нея. А проклетата му ръка не остана спокойна нито за миг. Голите му пръсти непрекъснато милваха малкото разстояние между късите ѝ ръкави и дългите до лакътя ръкавици. Той знаеше точно какво ѝ причинява. Тя седеше вдървено, но ускореното ѝ дишане и ударите на сърцето издаваха чувствата ѝ. Настръхваше под пръстите му, по тялото ѝ се разливаха вълни. Всичко това му показваше колко невинно е докосването му.

Като че пътуването продължи вечно, а от Пикадили до площад Гросвернор имаше само няколко пресечки. Там живееше Едуард Малори със съпругата си и петте си деца. Когато пристигнаха, Розалин отново задиша нормално. Знаеше, че ще трябва да мине още време, преди да отблъсне изобщо съпруга си. Понеже празненството беше в тяхна чест, етикетът ги принуждаваше да останат заедно докато минат представянията. Едва сега тя си даде сметка колко дълго ще продължи това. Но само миг след като ѝ бъде представен и последният...

Всички Малори бяха тук. Видя Рийгън и Никълъс заедно с някои от децата на Едуард. Джейсън и синът му Дерек близо до масата с освежителни напитки... Джереми също беше там пристигнал малко по-рано, да помогне на леля си Шарлот за украсата. Забеляза Франсиз и Джордж и още няколко души с които се беше запознала от пристигането си насам.

Изведнъж осъзна, че е настъпила тишина. Бяха ги забелязали. Почувства ръката на Антъни да се плъзга около кръста ѝ вътрешно изстена. Трябваше да заприличат на нормална двойка влюбени младоженци. Щеше ли да дойде краят на волностите, които той си позволяваше тази вечер? Едва ли... Той не свали ръката си, когато приближиха Шарлот и Едуард с група гости и представянето започна. Свали я едва когато откриха танците като почетни гости. Антъни използва това като извинение, за да я измъчва със своята близост.

Скоро тя се запозна с неговите приятели – най-жалката група похотливи развратници, които можеше да си представи. Нямахме нито един, който да не я гледа безсрамно, да флиртува с нея или да ѝ подхвърля закачливи намеци. Бяха забавни и възмутителни. Откъсваха я от Антъни танц след танц, докато най-сетне усети, че жадува за миг покой. Съпругът ѝ не се виждаше никъде. Най-сетне можеше да се отпусне и да

се забавлява.

– Виж, Малори, или ще играеш карти, или не – каза преподобният Джон Уилхърст раздражено, когато за трети път от един час насам Антъни се надигна от масата.

Другите двама играчи бяха напрегнати. Антъни постави ръце на масата и се наведе към Уилхърст:

– Ще си протегна краката, Джон. Ако това е проблем за теб, знаеш какво мога да направя.

– Не, не е проблем – Джон Уилхърст се измъкна от положението. Той беше съсед на Джейсън, познаваше избухливите характери на Малори още от детството им. За какво ли си мисли той в момента? – Аз например бих си взел още едно питие.

Уилхърст бързо се отдалечи от масата. Антъни измери с поглед останалите играчи, очаквайки мненията им. Нямахме възражения.

Спокойно, сякаш не беше се опитал да предизвика стар семеен приятел, Антъни взе питието и излезе от салона за игра. Спря на същото място, където беше стоял преди това, тоест на входа към балната зала. Погледът му обхождаше тълпата, докато накрая откри лицето, което му причиняваше толкова болка.

Дявол да я вземе! Та той не можеше дори да изиграе една проста игра на карти, ако тя е наблизо. Това, че не я държеше под око, му пречеше да се концентрира. Беше загубил вече почти хиляда лири. Това не беше никак хубаво. Не можеше да стои близо до нея без да я докосва, нито да бъде далеч от нея и да не я наблюдава.

Конрад Шарп видя Антъни в другия край на залата и смуши Джеймс в ребрата.

– Отново е тук.

Джеймс проследи погледа на Кони и видя намръщената физиономия на брат си. В момента сър Антъни наблюдаваше напрегнато как жена му се носи във вихрен танц.

– Заслужава си човек да се полюбува на изражението му. Струва ми се, че скъпият ми брат не е щастлив.

– Ти можеш да го излекуваш, ако поговориш малко с нея и разкажеш истината.

– Мога.

– Защо не го направиш?

– О, да помогна на Тони? Кони, много по-забавно е да го наблюдавам как си блъска главата с този проблем. Той не понася откази. Доколкото го познавам, по-скоро ще стигне до дъното на ямата, отколкото да

се измъкне от нея.

– Ако изобщо успее да се измъкне.

– Така ли мислиш? Малори винаги побеждават накрая. – Тези думи предизвикаха усмивка по устните на Джеймс. – Освен това, както забелязваш, тя вече започва да се предава. Непрекъснато очите ѝ шарят из залата и го търсят. Надали има друга жена в тази зала, която да се измъчва повече от госпожа Розалин.

– Но тя не го осъзнава. Така ми се струва.

– Какво толкова забавно сте открили вие двамата?

Рийгън и Никълъс се присъединиха към тях.

Джеймс ѝ отговори:

– Чудим се на мъжките слабости, миличка. Понякога се превръщаме в такива магарета.

– Недей да обобщаваш, старче – отвърна Никълъс – Говори само за себе си.

– Всъщност аз изключвам себе си – каза Джеймс, усмихна се странно и погледна към зет си. – Ти си лидер в това, Монтиед.

– При това прочут – въздъхна с досада Рийгън, изгледа презрително и двамата, заобиколи ги и хвана под ръка Конрад. – Би ли ме поканил на един танц, Кони? Омръзнало ми е да им слушам заяжданията.

– Разбира се – отвърна Шарп.

Джеймс видя как се понасят в следващия танц и изсумтя.

– Тя без проблеми решава всички въпроси, а?

– Ти не я познаваш дори наполовина – промърмори Никълъс, поскоро на себе си. – Опитай поне за седмица да спиш на канапето, само защото си ядосал с нещо съпругата си и ще видиш.

Джеймс избухна в смях.

– Боже мой, и при теб ли е така? Да пукна, ако не е така. И с какво си заслужил подобно отношение?

– С това, че не съм ти простил – тросна се Никълъс. – Тя знае това. Всеки път, когато се спречкам с теб, тя ми го натяква. Кога, по дяволите, ще напуснеш Лондон?

Джеймс продължаваше да се смее доволно.

– О, какъв интерес проявявате всички към моето отпътуване. Ако знам, че от това зависи твоето пребиваване на канапето, никога няма да напусна града, момчето ми.

– Много мило от твоя страна, Малори.

– Харесва ми да чувам такива неща. Ако това ще те утеши, аз съм ти простил много отдавна.

– Господи, колко си великодушен! Да ми простиш след като беше виновен за всичко... Единствената моя грешка беше, че те последвах в морето.

– Аха! И след това се озовах в затвора.

– Да, а преди това ти ме беше завързал за леглото и трябваше дълго да се възстановявам след побоя, който ми нанесе. За малко да изпусна собствената си сватба.

– На която трябваше да те завлечем насила – кисело подметна Джеймс.

– Долна лъжа!

– Нима? Не можеш да отречеш, че братята ми те завлякоха дотам с извити ръце. Ако аз бях там...

– Да, ти наистина беше, старче. Не се ли спотайваше, за да ми устроиш засада?

– Аз и спотайване? Спотайвал!

Никълъс простена:

– Сега вече всички разбраха за какво говорим. Проклетата да е твоята избухливост. Не можеш ли поне веднъж да не повишаваш тон?

Джеймс проследи погледа му и видя, че Рийгън е спряла да танцува, наблюдавайки ги недоволно от дансинга, а Кони стоеше до нея и се преструваше, че нищо не е чул.

– Мисля, че бих изпил още нещо – каза Джеймс доволно. – А ти продължавай да спиш удобно на канапето, момчето ми.

Той се запъти към масата с напитки и остави Никълъс сам. Мина край Антъни и не се съдържа да не отбележи:

– Трябва да обмениш малко опит е Монтиед. Той страда от същото заболяване като теб. Знаеш ли това?

– Така ли? – Антъни огледа стаята и погледът му се спря на Никълъс. Добави сухо: – Но очевидно е намерил лек срещу страданието си.

Джеймс се засмя, виждайки Никълъс да целува съпругата си пред очите на всички присъстващи.

– Подозирам, че е замислил нещо. Тя не може да му вдигне скандал за целувката пред толкова хора.

Антъни не чу тази забележка. Чу за пореден път гърления смях на Розалин. Явно партньорът ѝ в този танц беше направил нова духовита забележка. Не можа да издържи, проби си път между танцуващите и потупа не особено дружелюбно Джъстин Уортън по рамото. Двамата спряха да танцуват.

– Случило ли се е нещо, Малори – попита предпазливо лорд

Уоргън, усетил заплаха в стойката на Антъни.

– Не – усмихна се другият и протегна ръка към дърпащата се Розалин. – Просто си вземам това, което ми принадлежи.

Той рязко кимна е глава и завъртя съпругата си във валса.

– Забавляваш ли се, скъпа?

– Забавлявах се – отвърна тя, избягвайки погледа му. Той стисна по-силно талията ѝ и това беше единственият признак, че думите ѝ са го уязвили.

– В такъв случай да си тръгваме?

– Не – бързо отвърна тя.

– След като не ти е приятно...

– О, не, приятно ми е...

Той ѝ се усмихна. Погледът ѝ се реши из залата и съзнателно избягваше лицето му. Притисна я и усети как пулсът ѝ се ускори. Как ли би реагирала тя, ако възприеме тактиката на Монтиед. Попита я:

– Скъпа, какво ще кажеш, ако завършим този танц с целувка?

– Какво?

Сега вече той срещна погледа ѝ.

– Това те хвърля в паника. Страхуваш ли се от нещо?

– Ни се страхувам.

– О, този акцент убедително го доказва...

– Ще млъкнеш ли – просъска тя.

Този въпрос дотолкова я разтревожи, че тя обърка такта.

Антъни остана доволен от себе си и реши да не я закача за сега. Той можеше да я провокира с нещо в балната зала, но считаше това за проява на лош вкус. Още повече, че то не би му помогнало. Погледна равнодушно цялото състояние диаманти, които проблясваха по нея и подметна:

– Какво би могъл да подари мъж на една жена, която притежава всичко?

– Нещо, което не се купува – разсеяно отвърна Розалин.

Тя все още мислеше какво би могло да се случи, когато танцът свърши.

– Може би сърцето – предложи той.

– Вероятно... не... аз имах предвид – заекна тя, като го гледаше.

Продължи горчиво – Не искам сърцето ти. Вече не го искам.

Една ръка разроши къдриците, които се спускаха около слепоочията ѝ. Той тихо попита:

– А какво ще кажеш, ако то вече ти принадлежи?

За миг Розалин се загуби в сините му очи. Беше се притиснала до него, беше му предложила устните си пред погледите на всички в препълнената зала. В този момент разумът ѝ се възвърна. Тя ахна и го погледна. Безкрайно се ядоса на себе си.

– Ако сърцето ти е мое, ще правя с него каквото искам. А аз искам да го разкъсам на малки парченца, преди да ти го върна.

– Безсърдечна жена!

Тя тъжно се засмя и не разбра колко много го учуди с реакцията си.

– Съвсем не съм такава. Сърцето ти е точно на мястото си и там ще си остане.

С тези думи тя се отскубна и се втурна към двамата му по големи братя. Единствено при тях се чувстваше в безопасност от внезапните му хрумвания и привидно невинното докосване на галещите му ръце.

Глава тридесет и четвърта

Джордж потропа настоятелно няколко пъти на вратата и се отдръпна да изчака. Подсвиркваше си някаква весела мелодия. Добън му отвори.

– Изпуснахте го. Току-що излезе, господине.

– Проклятие. Мислех, че е рано. Ще го открия все пак.

Джордж възседна дорестия си жребец и се запъти към Хайд Парк. Знаеше всички пътеки, които предпочита Антъни. Всички закътани алеи, далеч от Ротън Роуд, където минават повечето дами. Беше го придружавал няколко пъти по време на сутрешната езда и то винаги след пиянски нощи. Но никога не беше го правил в толкова неприлично ранен час не само за езда, а и за всичко друго.

Джордж продължи да подсвирква. Настроението му беше отлично. За последните три дни животът му драстично се промени. Не би могъл да бъде по-щастлив. Лягаше си рано, ставаше рано и прекарваше всеки ден с Франси. О, не би могъл да бъде по-щастлив. И всичко това дължеше на Антъни. До този момент не беше имал възможността да му благодари. Реши тази сутрин да го придружи на ездата.

Навлезе в парка и пришпори коня да настигне приятеля си. Измина доста време, преди да го забележи далече напред. Успя да различи силуета му, само защото Антъни беше спрял. Джордж понечи да го извика, но преди да го направи, се чу изстрел.

Чу и не можа да повярва на ушите си. Конят на Антъни отскочи назад и се изправи на задните си крака. Ездачът не можа да се задържи на гърба му и се свлече на земята. Джордж все още не можеше да проумее какво става. Животното тръсна нервно грива и препусна към храстите, откъдето се беше разнесъл изстрелът. Червенокос мъж изскочи оттам, метна се на гърба на друг кон, скрит в храстите и се понесе в галоп.

Антъни все още лежеше на земята и макар всичко да се беше случило само за няколко секунди, Джордж проумя точно какво става. Антъни седна и прокара пръсти в косата си. Приятелят му се увери, че е жив и се поуспокои. Видя червенокосият да препуска напред, а Антъни да се изправя бавно.

Беше очевидно, че не е ранен, затова реши да проследи червенокосия.

Антъни предаде коня си на човека, който се грижеше за ездитните

му животни. Армхерст се появи зад него.

– Майка му стара!

Точно сега той нямаше настроение за среща с Джордж. Точно в този момент не можеше да понесе неговата жизнерадост. Нито да слуша настояванията му, че „всичко е наред“. Не че Антъни завиждаше на добрия му късмет. Просто не искаше да му бъде припомняно, че неговите неща вървяха от зле по-зле.

– Прибра ли се вече? – попита Джордж и се развесели от намръщената му физиономия. – Изглеждаш невредим. Нали нямаш нищо счупено?

– Да не би да си видял какво се случи? Радвам се, че ми помогна толкова много!

Джордж се засмя на преднамерения сарказъм.

– Мисля, че ще се зарадваш и на това – той му подхвърли една хартия.

Антъни повдигна вежди, докато четеше напълно непознатия за него адрес.

– Лекар? Или касапин? – изрепчи се. Другият се засмя.

– Нито едното, нито другото. Там ще намериш червенокосия, който изпразни пушката си срещу теб. Странен човек. Дори не изчака да види резултата от изстрелите си.

В очите на Антъни блесна пламък.

– Ти си го проследил!

– Разбира се. А ти какво очакваше да направя, след като те видях да се търкаляш в прахоляка.

– О, разбира се. Благодаря ти, Джордж. Докато аз успея да се кача на коня си, той вече беше изчезнал.

– Този мъж ли търсиш от толкова време?

– Обзалагам се, че е той.

– Навярно ще го посетиш?

– Можеш да бъдеш сигурен в това.

Джордж никак не се въодушеви от студения блясък в очите на Малори.

– Нуждаеш ли се от помощник?

– Този път не, старче. Отдавна трябваше да стане тази среща.

Розалин отвори вратата на кабинета. Намери съпруга си седнал зад бюрото да чисти чифт пистолети за дуел. Не беше го чула да се връща

от сутрешната езда. Нарочно остана в стаята си, докато не го чу да излиза. Нямаше желание да се среща с него, още повече след снощната си глупост.

Антъни беше много учуден от предложението ѝ Джереми да се прибере заедно с тях от бала. И то въпреки протестите му. Знаеше със сигурност защо се страхува да остане насаме с него дори за толкова кратко време. Джеймс и Конрад напуснаха бала много рано. И единственият, който можеше да я спаси от оставането ѝ насаме с Тони, се оказа Джереми. Не искаше да остане насаме с него. Особено след смелите му намеци.

А сега бяха сами. Дойде да си вземе нова книга от малката му библиотека. Влезе, а той дори не я погледна. Вероятно можеше да се измъкне тихо...

– Искаш ли нещо, скъпа? – той все още не я поглеждаше. Розалин стисна зъби:

– Нищо специално.

Най-накрая той я удостои с внимание. Погледна книгата, която тя стискаше здраво.

– Книга, подходяща за стари моми и вдовици. Няма нищо по-подходящо от хубавата книга особено нощем, когато нямаш какво друго да правиш.

Прииска и се да хвърли книгата по него. Защо при всяка среща трябваше да намеква за отчуждението помежду им? Да не си мислеше, че тя може да приеме неговите изневери? Държи се така, сякаш тя е виновна. Каква несправедливост! Не можа да му остане длъжна.

– За дуел ли се подготвяш, господарю мой? Чух, че това е било любимото ти занятие преди да се ожениш. Кой е нещастният съпруг този път?

Антъни се усмихна със стиснати устни и процеди през зъби:

– Съпруг? Няма нищо такова, любима. Просто мислех този път да предизвикам теб. Вероятно ако пролееш от кръвта ми ще се успокоиш и нашата малка война ще приключи.

Брадичката ѝ увисна. Мина доста време, докато дойде на себе си:

– Дръж се сериозно.

Той сви рамене.

– Скъпият ти братовчед е решил, че ако се отърве от настоящия ти съпруг, отново ще получи възможността да се ожени за теб.

– Не! – тя пребледня. – И през ум не ми е минало.

– Не ти е минало през ум – сухо я сръза той. – Нека това не те

тревожи, скъпа. Аз обаче се досетих за намеренията му.

– И се ожени за мен въпреки че знаеше, че рискуваш живота си?

– Има някои неща, заради които си струва да рискуват живота си.

Поне така си мислех.

След тези думи не можеше да остане при него. Излезе бързо от стаята, втурна се в спалнята си и избухна в сълзи. О, Господи, тя мислеше, че след като се омъжи, всичко ще свърши. През ум не бе и минало, че Джорди може да убие съпруга ѝ. А нейният съпруг е Антъни и тя не би си простила, ако нещо му се случи заради нея. Трябва да направи нещо! Да намери Джорди и да поговори с него. Да му даде богатството си, каквото пожелае. Нищо лошо не бива да се случва на Антъни.

Взе решение и бързо избърса очите си. Върна се обратно при съпруга си да му съобщи новината. Биха могли да подкупят Джорди. Той искаше единствено богатството ѝ. Но Антъни беше излязъл.

Глава тридесет и пета

Едва сега Антъни разбра защо нито той, нито неговите хора бяха успели да заловят Камерън. Той беше напуснал доковете и бе наел апартамент в по-добър квартал. А това беше доста учудващо, особено като се имат предвид цените на квартирите през сезона. Словоохотливият му хазяин разказа, че Джорди живее тук от няколко дена. И че в момента си е в къщи. Не можеше да каже дали е сам, но това нямаше никакво значение за Антъни.

Беше се представил под името Катънбел. Въпреки това Антъни не се съмняваше, че най-сетне е открил човека, когото търси. Чувстваше го. Сърцето му биеше силно и той усещаше как кръвта пулсира във вените му. Приключи ли веднъж с Камерън, щеше да уреди и нещата е Розалин. Твърде дълго я беше оставил да диктува правилата.

Стаята беше на втория етаж, третата в ляво. Той почука леко. Изчака няколко секунди и вратата се отвори. Изправи се за пръв път лице в лице с Джорди Камерън. Очите му го издаваха – небесносини, точно както ги беше описала Розалин.

Трябваше да изминат няколко мига, преди шотландецът да осъзнае точно какво се случва и да го обземе страх. Можеше да захлопне вратата пред лицето на непознатия, но явно не успя да реагира навреме. Антъни протегна ръка и не му позволи да затвори. Бутна го силно и Джорди загуби равновесие. Изпусна дръжката и залитна назад. Ярост и раздрънение бушуваха в главата на Джорди. Англичанинът изобщо не изглеждаше толкова силен отдалеч. Нито пък имаше вид на толкова опасен. Освен това предполагаше, че е мъртъв или поне сериозно ранен. Или най-малкото уплашен от това, че вече има смъртен враг. Предполагаше, че Розалин ще се уплаши до смърт и ще напусне къщата на Пикадили. По тази причина Уилбърт и Томас Стоу стояха наблизко на пост, за да я заловят. Не беше очаквал англичанинът да се появи тук, на неговата врата, в блестящо здраве. Жестока усмивка разтягайте устните му. Това направо смрази шотландеца.

– Радвам се, че няма да губим време в представяне един на друг, Камерън – Антъни избута Джорди и влезе в стаята. – Щеше да е досадно обяснението защо съм тук. Но ще ти дам по-голяма възможност, отколкото ти ми даде тази сутрин. Ще приемеш ли предизвикателството ми като истински джентълмен?

Спокойният и безгрижен тон възвърна настървението у Джорди.

– Ха! Не съм проклет глупак, човече!

– Можем да поспорим по този въпрос, но не по обичайния начин.

Нека стане както ти искаш.

Джорди дори не очакваше удара. Юмрукът на Антъни се стовари по брадичката му и го отхвърли на малката маса. Разклатената мебел не издържа. Краката ѝ изскърцаха и тя се срути на земята заедно с тежкото тяло на Джорди. Два стола паднаха с трясък. Камерън веднага скочи на крака. В този миг англичанинът спокойно и без да бърза сваляше палтото си. Шотландецът попипа челюстта си, за да се увери, че е здрава. Видя палтото си паднало на земята в другия край на стаята. Чудеше се дали ще успее да извади пистолета от джоба му.

Обърна се към леглото и единственото нещо, което успя да забележи, беше стоварващият се в слабините му юмрук. Един друг го последва моментално в бузата му. Отново се видя повален на пода. Този път не се изправи толкова бързо. Не можеше да диша. Проклетото копеле има железни юмруци.

– Това беше за тази сутрин. А сега да преминем към същината на въпроса.

– Аз ни ща да се бия с тебе, човече. – Джорди плю. Усещаше неприятен вкус на кръв в устата си.

– Напротив, любезни, ти искаш да се биеш с мен. Нали знаеш, че нямаш друг избор. Без значение дали ще се защищаваш или не, аз ще измия пода с кръвта ти.

– Ти си луд.

– Не – тонът на Антъни се промени. Изчезнаха всички шеговити нотки. – Говоря напълно сериозно.

Наведе се и изправи противника си на крака. Джорди риташе, предпазвайки се, но Малори го притисна с коляно. После шотландецът почувства отново железните юмруци да се стоварват по челюстта му. Залитна, Антъни отново го прихвана преди да падне. Джорди посегна с дясната си ръка, но не можа да улучи. Преви се на две и два последователни удара попаднаха в корема му. Преди да успее отново да поеме дъх, нов удар размаза устните му.

– Дос... татъчно... – заекна той.

– Никак даже не е достатъчно, Камерън.

Джорди изстена. Продължи да стене при следващите удари. Беше замаян от болка. Никога преди това не му се беше случвало нещо толкова. Това бе първият истински бой в живота му. А той нямаше сили да го

приеме като истински мъж. Започна да крещи, да вие, неистово да размахва юмруци... Засмя се, когато най-накрая един от ударите му улучи нещо, но когато отвори очи разбра, че това е стената. Юмрукът му беше натъртен и разкървавен. Антъни го сграбчи и удари главата му в стената. Носът му беше счупен. Осъзна като в просъница как бавно се свлича на пода.

Мислеше, че това е краят. Беше победен. Знаеше го. Болеше го всичко. Кървеше обилно. Но не. Това изобщо не беше краят. Антъни го сграбчи за ризата и го изправи до стената. Джорди нямаше никакъв шанс да се защити от тези удари, които се стоварваха бавно, безмилостно и ритмично по най-чувствителните части на тялото му.

Накрая вече не чувстваше нищо. Ударите спряха. Свлече се за пореден път на пода и беше седнал само защото стената го подпираше. Навсякъде наоколо имаше кръв. Течеше от устата му, от носа му, от многобройните рани по лицето му. Две от ребрата му бяха счупени, както и малкото пръстче на лявата ръка, попаднало по погрешка на стената вместо върху лицето на Антъни. Виждаше само с едното си око. И виждаше единствено Антъни да го гледа отвисоко и с отвращение.

– Ти не можеш да доставиш никакво удоволствие, Камерън.

Беше забавно. Джорди се опита да се усмихне. Не чувстваше устни-те си. Не знаеше дали е успял. Изрече една единствена дума.

– Копеле!

Антъни изсумтя, наведе се над него и просъска:

– Искаш ли още?

Джорди простена:

– Не! Не искам.

– Тогава внимавай, шотландецо! Животът ти може да зависи от това. Следващия път когато дойда, няма да използвам само юмруците си. Сега тя е моя. Както и наследството ѝ. Ожених се за нея преди седмица.

Изведнъж тези думи проникнаха в съзнанието на Джорди.

– Лъжеш! Тя ни би се омъжила. Не и ако ни се съгласиш да подпишеш оня неин глупав договор. Няма мъж със здрав разум, който да го подпише.

– Грешиш, любезни. Аз го подписах. И то пред свидетели. И след церемонията го изгорихме.

– Не си го направил. Не и пред свидетели!

– Не ти ли споменах, че свидетелите ми са роднини?

Джорди се опита да се изправи, но не успя.

– К'во говориш! Тя ще си възвърне всичко кат стане вдовица.

– Нищо ли не разбра от урока, който се опитах да ти дам?

Антъни отново го сграбчи за ризата. Джорди бързо махна ръцете му.

– Не бе, човече! Кълна се, не щях да кажа това!

Антъни го пусна и реши да продължи с хитрост вместо със сила.

– За тебе няма значение, шотландецо, дали ще умра ли аз. Според новото ми завещание, всичко което притежавам включително и наследството на съпругата ми, ще премине ръцете на семейството ми. Те разбира се ще се погрижат нищо да не липсва на вдовицата ми. Но нищо извън това – загуби всичко в деня, в който се омъжи за мен. Което значи, че ти също загуби всичко.

Джорди яростно присви здравото око си.

– Тя ще те намрази заедно я мамиш.

– Това не е твой проблем. – Антъни се изправи. – А твоят проблем е още днес да напуснеш Лондон. И то в това състояние. Ако утре си все още тук, шотландецо, ще накарам да те арестуват за това, че стреля по мен тази сутрин.

– К'ви доказателства имаш?

– Нямам – Антъни се разсмя. – Графът на Шерфилд стана свидетел и те проследи до квартирата ти. Как мислиш, че те открих? Ако моите показания не могат да те вкарат в затвора, то неговите ще го направят.

Антъни го остави да се тюхка как да напусне Лондон, след като не може да се държи на краката си.

Глава тридесет и шеста

За щастие Розалин на видя кога Антъни се прибра в къщи. Той се изкъпа, преоблече и с това заличи всички следи от боя. Кокалчетата на ръката му бяха запазени благодарение на ръкавиците, които носеше и по тях нямаше видими белези от зъбите на Камерън. Изпитваше отвращение от случилото се. Антъни беше в ужасно настроение и това поддържаше яростта му през цялото време. Сега трябваше да разчита на същото това настроение, за да се справи с Розалин – поредното му предизвикателство.

Не държеше да я вижда точно в този момент, но за зла участ я среща в салона.

– Антъни?

Необичайно колебливият ѝ тон го накара да се намръщи.

– Какво има?

– Ти... предизвика ли Джорди?

– Той не е от тези, които приемат предизвикателства – промърмори той.

– Все пак си го видял?

– Да, видях го. Можеш да се успокоиш, скъпа. Той няма да те безпокои повече.

– Ти...

– Не съм правил нищо особено. Само го убедих да напусне Лондон. Е, може да се наложи да го изнесат, но той ще го напусне. Не ме чакай за вечеря. Отивам в клуба.

Розалин се втренчи в затворената зад гърба му врата. Не можеше да си обясни защо толкова се разстройва от резкия му тон. Би трябвало да чувства облекчение и задоволство от това, че Джорди най-сетне си е получил заслуженото. Беше сигурна за начина, по който Антъни го е убеждавал. Но вместо това се чувстваше много разстроена. Студеното равнодушие и резкият тон на съпруга ѝ свиваха сърцето ѝ. През изминалата седмица той беше изпадал в различни настроения, но това беше нещо ново и изобщо не ѝ хареса.

Осъзна, че не може да отлага повече. Крайно време беше да вземе някакво решение за отношенията си с Антъни. Трябваше да го направи колкото се може по-скоро. Още днес и то преди съпругът ѝ да се прибере от клуба.

– Е, Нети?

Нети прекарваше четката през огнените коси на Розалин. Погледна образа ѝ в огледалото.

– Наистина ли имаш такъв намерение, момичето ми?

Розалин кимна с глава. Най-накрая разказа всичко на Нети: как беше прелъстена точно в тази къща и какви брачни условия беше поставила. Разказа за убедителните му клетва през първата брачна нощ и за това как му бе повярвала, че ще ѝ бъде верен. И накрая как беше открила, че я мамил.

Нети изглеждаше ужасена и ядосана и на двамата. Розалин не пропусна нищо в разказа си и накрая ѝ каза какво решение е взела. Искаше да узнае мнението на прислужничката си и имаше нужда от нейната подкрепа.

– Май грешиш, момиче!

Розалин не беше споделила всичко, за да получи такова мнение.

– Защо?

– Щот така само ще го използваш и туй не ще му хареса.

– Аз ще се върна в леглото му. Как така ще го използвам?

– Ще го споделяш само за малко.

– Но той се съгласи да имаме дете.

– А, тъй! Ама ни се е съгласил след туй да те остави сама, с него.

Розалин се намръщи.

– Нети, аз само се защищавам. Постоянната близост... не искам... не го обичам...

– Но ти вече го обичаш.

– Не го обичам! – Розалин подскочи и стрелна с убийствен поглед по-възрастната жена. – Няма да го обичам! Отказвам! Ще оставя той да реши. Изобщо... аз не знам защо трябваше да ти разказвам всичко.

Нети изсумтя. Избухването на Розалин никак не я обезпокои.

– Ам чи тогаз иди да му кажеш. Ей сегичка го видях да влиза в стагата си.

Розалин настръхна. Усети как стомахът ѝ се свива от притеснение.

– Май е по-добре да почакам до утре. Не беше в особено добро настроение, когато излизаше от къщи.

– Той е мъж. Не е бил в добро настроение от тогаз, откакто ти напусна спалнята му. Не знам дали разбираш колко е глупаво твоего...

– Не! – гласът на Розалин отново прозвуча решително. – Не е глупаво. Това е инстинкт за самосъхранение.

– Щом тъй му казваш. Но не забравяй, че съм те предупредила...

– Лека нощ, Нети!

Розалин остана на мястото си. Десет минути след като Нети напусна стаята, тя продължи да се любува на образа си в огледалото. Решението ѝ беше правилно. Това ни най-малко не значеше, че прощава на Антъни. Беше стигнала до заключението, че е крайно време да престане да се самоизмъчва. Трябваше или да потиска гнева си и да продължава да държи Антъни на разстояние, или да направи компромис. В такъв случай можеше да има дете. А тя иска дете. Всичко е толкова просто.

Това означава да преглътне гордостта си и да се върне при Антъни. След днешната му студенина разбра, че тя трябва да направи първата стъпка. Но само временно, напомни си тя. Би трябвало той да се съгласи. Все още не можеше да убеди себе си, че трябва да го приеме какъвто е, въпреки че се беше съгласила когато се женеха. Всъщност тя не го искаше такъв. Разбра, че е изключителна егоистка, ако го желае само за себе си. И ако не може да се примири с тази мисъл, рискува да остане сама и да се измъчва до края на живота си. Но как да се примири с това, че не е единствената жена в живота му? Тези мисли я караха да губи самообладание! Тя рязко стана и излезе от стаята.

Грубо почука на вратата на Антъни. Сега вече няма връщане назад! Втория път почука плахо, така че тя самата едва го чу.

Улиси отвори вратата, видя я и мълчаливо излезе от стаята, като ѝ даде възможност да влезе. Тя колебливо пристъпи и затвори вратата зад гърба си. С неохота се огледа и впери поглед не в Антъни, а в празното оправено легло. Усети как бузите ѝ пламват, а дланите ѝ плувват в пот. Изведнъж се почувства отвратително. Защо е дошла? За да прави любов с Антъни! Сърцето ѝ лудо заби.

Той я гледаше. Дъхът му секна при вида ѝ. Беше в бяла ефирна копринена ношница, която меко и предизвикателно се спускаше около тялото ѝ. Над нея беше метнала халат от същата фина коприна. Прозрачните ръкави разкриваха голите ѝ ръце. Косата ѝ беше спусната и меки огнени вълни падаха по гърба ѝ. Испита желание да зарови пръсти в косите ѝ.

Антъни видя босите ѝ крака и в този момент осъзна защо е дошла. Причините можеха да бъдат две. Или тя е толкова глупава та мисли, че може да го измъчва с това оскъдно облекло, а след това ще се прибере спокойно в стаята си, или беше дошла да сложи край на тези мъчения.

Каквато и да беше причината, тя беше в неговата стая. А след като цяла седмица беше отказвала да бъде с него, сега видът ѝ беше повече от предизвикателен. Точно сега той нямаше намерение да я оставя да си

отиде. Независимо дали това беше клопка от нейна страна или искаше да сложи край на отчуждението, явно че със самотните му нощи беше свършено.

– Розалин?

Искаше да узнае защо е дошла. По дяволите, не беше ли очевидно? Уилис разбра само с един поглед и тактично на пусна стаята. Но Антъни искаше да му го каже. А това не беше лесно.

Накрая се обърна по посока на гласа му. Беше седнал точно в този стол, за който веднъж я беше заплашил, че ще я за върже. Спомни си, че той я беше накарал насила да седи там и да го наблюдава как се облича. Тя цяла тръпнеше под погледа му, който шареше бавно и изучаващо по цялото ѝ тяло. Не можеше да отрони нито дума.

Пулсът ѝ се ускори още повече. Беше облечен със същия сребристосив халат и свободно падащите панталони, които носеше в нощта, когато се любиха за пръв път. От тези спомени бузите ѝ пламнаха. Нещо съвсем различно от предишното безпокойство сви стомаха ѝ.

– Е, скъпа моя?

Розалин прочисти гърло, но това не ѝ помогна много.

– Аз... Аз си помислих, че можем...

Тя не можа да продължи. Очите му бяха приковани в нейните. Сега погледът му беше настойчив, макар че тя не можеше да разбере точно какви чувства го вълнуват.

Антъни загуби търпение. Очакваше да чуе това, което му се искаше да чуе.

– Какво можем? Има толкова много неща, които можем да направим. Какво точно имаш предвид?

– Обеща ми дете!

Тя изстреля много бързо тези думи, а след това въздъхна е облекчение.

– Значи се връщаш в спалнята ми?

По дяволите, тя беше забравила какво още трябва да му каже.

– Не, аз... Мисля че няма причина...

– Да споделяш леглото ми?

Внезапният му гняв я спря. Но тя беше взела решение и трябваше да го изпълни.

– Точно така.

– А-ха. Разбирам.

Тези две думи прозвучаха толкова зловещо, че тя направо потрепери. Нети я беше предупредила, че това няма да му хареса. И тя го разбра

по стиснатата му челюст и студения блясък на сините му очи. О, той беше изключително ядосан. Но въпреки това не беше помръднал от стола. Само стисна по-здраво чашата бренди в ръката си. Продължи меко, но заплашително:

– Първоначалното ни споразумение не беше такава.

– Но всичко се промени оттогава – напомни тя.

– Нищо не се е променило. Освен твоите болни подозрения и фантазии.

– Ако ти не се съ согласиш...

– Розалин, стой там, където си – грубо изсъска той. – Все още не съм приключил с обсъждането на най-новото ти условие.

Той остави чашата на масата до себе си и без да сваля поглед от нея, скръсти ръце. Продължи да говори, а гласът му зазвуча отново съвсем спокойно:

– Значи ти искаш временно да ме използваш за разплод.

– Не е нужно да ставаш вулгарен.

– Ами това са най-подходящите думи за разговора, който ти започна. От мене се иска само да те оплодя и нищо повече. Въпросът е дали аз ще мога да ти дам единствено това, което ти искаш. Това ще бъде ново изживяване за мен. Не съм сигурен дали съм способен на такова изпълнение, в което да не влагам никакви чувства.

Но точно в този миг той беше сигурен, че е способен. Толкова й беше ядосан и разгневен, че това, което искаше, действително беше да вдигне нощницата й, да я преметне през коляното си и да я бие докато се вразуми. Но тя щеше да получи точно това, за което го молеше. Искаше му се да узнае колко време ще й е нужно да разбере, че не е получила желаното.

Самата Розалин вече бе разколебана. В неговата уста всичко звучеше така... така... животинско. И да не влага никакви чувства? Какво искаше да каже с това? Как щеше да я люби, ако му е безразлично? Та нали той й беше казал, че човек не може да се люби ако няма желание? Разбира се това се отнасяше за времето, в което я убеждаваше, че няма нужда от друга жена освен нея. А това се оказа просто лъжа. Дори сега каза, че не е сигурен дали може да го направи. По дяволите! От самото начало той искаше само това от нея. Как така няма да може да го направи!

Гласът му прекъсна мислите й:

– Ела тук, Розалин – спокойно й заповяда той.

– Антъни, може би...

- Искаш дете, нали?
- Да – тихо отвърна тя.
- Тогава ела тук.

Тя се приближи бавно и малко страхливо. Не го харесваше такъв студен и пресметлив. Знаеше, че кипи от гняв, но не се издава. С всяка стъпка пулсът ѝ се ускоряваше все повече. Те ще се любят! Няма значение как, нито къде. Погледна празното легло, а след това стола. Изведнъж си спомни заплахата на Антъни вечерта, когато Джордж и Франсиз бяха тук. Той ѝ беше казал, че ще ѝ даде един урок точно на този стол. Изведнъж замръзна на мястото си.

За нещастие вече бе твърде късно. Беше достатъчно близо до него. Той само се протегна и я придърпа на скута си. Тя се обърна да седне на една страна с лице към него. Той не ѝ позволи. Постави я да седне така, както той иска – с гръб към него. Тази поза я изнерви още повече. Тя не виждаше лицето му зад гърба си. Вероятно това беше намерението му. Не знаеше какво да мисли.

– Държиш се като пън, скъпа моя. Трябва ли да ти напомням, че идеята беше твоя?

– Но не и за стола.

– Не съм казал, че ще го правим тука. Но не съм казал и че няма. Има ли значение всъщност къде го правим? Първо трябва да разбере обаче дали аз самият имам намерение да правя нещо.

В тази поза, в която беше поставена – седнала на бедрата му, тя нямаше начин да узнае дали той има намерение да прави нещо. Усети как той хваща косата ѝ с две ръце, но не разбра, че е притиснал копъринените ѝ кичури към устните и бузите си. Не можа да види как той със затворени очи се любува на допира на къдриците до кожата си.

– Антъни, не мисля...

– Шът! – Той рязко дръпна главата ѝ назад и прошепна в ухото ѝ: – Прекалено много мислиш, скъпа моя. Защо не опиташ нещо спонтанно? Може и да ти хареса.

Тя не каза нищо. Той свали халата от рамене ѝ и ръцете му се спуснаха надолу по нейните. После с обратно движение дланите му се върнаха към раменете ѝ. Продължи да я докосва, но тя много бързо усети разликата от миналия път. Дори снощи в каретата, когато галеше голата ѝ ръка, беше съвсем различно. Тогава чувстваше плам, който я изгаряше. А сега не чувстваше нищо. Едно безразличие. Като че ли само я докосваше, без да влага нищичко. О, господи, без никакво чувство!

Не можеше да го понесе. Не и по този начин. Поиска да се изправи,

но две ръце я сграбчиха за гърдите и я върнаха обратно.

– Няма да ходиш никъде, скъпа. Ти дойде тук да ми поставяш проклетите си условия и аз се съгласих с тях. Твърде късно е да променяш решението си.

Главата на Розалин се отпусна на гърдите му. Той говореше, а ръцете му неспокойно я опипваха, притискаха и от това гърдите ѝ се наляха. Той можеше и да не влага никакво чувство, но при нея не беше точно така. Тя не можеше да устои, нито да спре топлината, която я изпълваше и я караше да се размеква. Цялата тръпнеше от очакване.

Няма значение. Не я е грижа, че му липсва плам. Тя е завладяна от своето желание. Твърде късно е да променя решението си. Той ѝ каза, че е твърде късно. И това е начин да сложат край, нали. Трябваше да мисли за това.

Миг по-късно вече не можеше да мисли. Ръцете му се плъзгаха по тялото ѝ, нежно и грубо, но в никакъв случай не безстрастно. Макар че тя вече не усещаше разликата. Дори коприненият халат я милваше чувствено, докато се спускаше надолу по краката ѝ. Изведнъж една ръка я докосна между бедрата. Ръката му замря на най-чувствителното място.

– Разтвори си краката – изкомандва той и топлият му дъх опари ухото ѝ.

За миг Розалин се стегна. Думите му предизвикаха вълни по цялото ѝ тяло. Останала без дъх, с лудо биещо сърце, тя разтвори коленете си. Ръката му остана неподвижна върху тициановите ѝ къдрици. А другата се провря под нощницата и потърси гърдите ѝ. Сега вече коприната не я делеше от галещите пръсти.

– По-широко, Розалин – изкомандва отново той.

Дъхът ѝ секна. Подчини му се. Разтвори колене толкова широко, че краката ѝ се спуснаха от двете страни на стола върху бедрата му. Това не беше достатъчно за него. Той разтвори колене и с това раздалечи нейните още повече. Спусна надолу ръката си и проникна с пръст в най-интимното място.

Розалин изстена, изви гръб като арка. Беше впила пръсти в халата му зад гърба си. Изобщо не съзнаваше какво точно прави. А той я наблюдаваше хладнокръвно. Всеки неин вик на удоволствие беше като мехлем за измъчената му от чакане душа. Все още контролираше бушувачата в гърдите му страст. Почти не можеше да си обясни как го прави. Но знаеше, че не може да издържа по-дълго.

– Няма значение, нали? – въпросът му беше пресметливо жесток. Така поддържаше гнева си. – Все едно тук, на леглото или на пода.

Тя чу това и поклати глава в знак на съгласие.

– В този момент мога да те накарам да се откажеш от всичките си проклетни условия. Нали разбираш добре това, скъпа?

Тя не можеше да отговори по друг начин, освен да простене.

– Но аз няма да го направя. Искам да помниш, че ти си направила този избор.

Розалин вече изобщо не се интересуваше от това. Единствено огънят, който той разпали у нея имаше значение. Антъни също не се интересуваше от глупавите ѝ условия. Без да я предупреждава, той я повдигна. Намести се и изведнъж грубо я спусна точно така, че да може бързо и рязко да проникне в нея. Нейният вик го изпълни със удоволствие. Тя протегна ръце да хване главата му, защото само до там можеше да достигне. Цялото ѝ тяло беше под негов контрол. Той милваше всеки сантиметър от плътта ѝ. Както седеше върху му, обърната с гръб. Беше изпаднала в екстаз и цялото ѝ съзнание усещаше единствено набъбналата пълнота, проникнала в нея.

Това продължи само за миг. Той бързо си спомни „целта“ ѝ и се осъзна. Да върви по дяволите с всичките си проклетни условия! Искаше да я обърне към себе си, да я притисне в обятията си и да я целува с цялата нежност и страст, на която беше способен. Но нямаше да го направи. Тя трябва да се връща с погнуса към този момент и да признае, че желае от него много повече от едно дете.

Взе ръцете ѝ и ги постави на страничните облегалки на стола. Наведе се към изправения ѝ гръб. После се отпусна назад и я остави в същата поза. Косата ѝ се спускаше като водопад по корема му. Тя се огледа с почуда. Той знаеше, че очаква от него да я води. Не беше чувала нищо за различните пози в правене на секс. А както бяха застанали, тя трябваше сама да поеме инициативата. Той каза преднамерено:

– Нали искаше тялото ми. Е, имаш го. Вземи си това, което ти трябва.

Тя разтвори широко очи. Но той изобщо не ѝ даде възможност да протестира.

– Давай!

Тя отново се обърна с гръб към него. Бузите ѝ пламтяха. Но онази гореща пълнота все още беше в утробата ѝ и тя можеше да ѝ даде отговор. Ако той не иска да направи нещо...

Не беше много трудно, особено след като веднъж влезе в ритъм. Беше лесно. Тя се чувстваше прекрасно. Всичко беше под неин контрол и можеше да забави или ускорява темпото, точно както ѝ се приискаше

на момента. Можеше нежно да се полюлява напред и назад или да се повдигне и рязко да се спусне към корема... или да се плъзга нагоре, а после надолу изключително бавно... точно така... И тя се отдаде на прищевките си. Но в следващия момент Антъни взе надмощие.

Той просто нямаше избор. Тя прекалено бързо влезе в ритъм и той се чувстваше много добре. Знаеше, че няма да изчака нейния екстаз. А и нямаше намерение да чака. Щеше да я остави така – желаеща, търсеща... В края на краищата нали не е нужно да изпиташ удоволствие, за да имаш дете. Но той не можеше да направи това. Независимо дали го заслужава или не.

Седна, обхвана е ръка талията ѝ, за да я успокои. С другата ръка се плъзна по меките дипли на долните ѝ устни, за да напипа най-чувствителното ѝ място. Накара я да изпадне в безпаметност. После я остави сама да довърши започнатото. И когато тя го направи с бързи и ритмични движения, след секунди и двамата бяха обхванати от спазми. Тя се свлече по гръб върху му на стола, изтощена и блажена. Той ѝ позволи това само за миг. Само за миг позволи и на себе си удоволствието да я задържи в така желаната прегръдка. След това седна и ѝ помогна да се изправи.

– Отивай в леглото. В моето легло. Ще спиш тук докато забременееш.

Студеният му тон прекъсна екстаза ѝ. Тя онемя. Обърна се и видя безизразното му лице. Кобалтовите му очи бяха хладни. Почуди се дали е чула правилно. Той погледна настрани, за да освободи съзнанието си от образа ѝ и спокойно закопча панталона си. В този миг тя осъзна, че той дори не се е събул. Дори не е развързал колана на халата си. А и тя все още беше по нощница.

Очите ѝ се наляха със сълзи. Антъни я погледна и изведнъж лицето му придоби яростно изражение.

– Недей да плачеш – изръмжа той. – Ще ядеш бой. Ти получи точно това, което искаше.

– Не е вярно – проплака тя.

– Не е ли? Какво очакваш повече, след като искаш да се любим плавно и целенасочено!

Тя се обърна с гръб към него, криейки сълзите си и намери убежище в леглото му. Колкото и да ѝ се искаше да се върне в своята стая, не се осмеляваше да го направи. Беше обхваната от срам. Плачеше тихо. Той имаше право. Беше дошла тук, мислейки, че той ще я люби както преди. Това, което бе получила, се оказа съвсем различно. Но си го

заслужаваше. А удоволствието, което бе изпитала, я накара да се срамува още повече.

Беше убедена, че е взела правилно решение. О, господи, защо не послуша съвета на Нети! Защо винаги се държеше като абсолютна егоистка! Ако Антъни беше дошъл при нея със същото предложение – да спи с нея само докато забременее, а след това да няма нищо общо с него, тя щеше да се разстрои и да го сметне за най-жестокия... О, господи, какво ли си мисли за нея той? Тя не би приела толкова жестоко предложение. Щеше да бъде ужасно обидена и ядосана, много по ядосана от него.

Но той не я обича. Тя не искаше да разбере какво точно чувства той в момента. И все пак на какво можеше да се дължи отношението му към нея? Та той изпитваше желание, ревност, чувство за собственост...

Изведнъж тя се сепна. Нима не са точно такива чувствата, които придружават истинската любов? Но нали той каза, че не я обича! Нали беше твърде рано да говорят за любов! И никога не я беше поправял, когато тя му припомняше, че не я обича. Не, не би могъл да я обича. Ами ако все пак я обича? Ами ако той казваше истината и действително не ѝ беше изневерявал? В такъв случай постъпките ѝ от сватбата им насам бяха непростими. Не... не! Не е възможно да е бъркала във всичко.

Седна. Отправи поглед към него. Той все още седеше на стола с чаша в ръка.

– Антъни?

Той я погледна и отвърна горчиво и строго:

– Заспивай, Розалин. Иначе ще продължим да се съвокупляваме. И този път не за твоето, а за мое удобство.

Тя легна отново. Той наистина ли си помисли, че тя го кани да се „съвокуплят“ отново? Не, той просто се държи отврагително и тя не може да го обвини за това. Просто не знаеше как би могла да се измъкне от последната сделка, която сама беше предложила. И то без да го разневява допълнително.

Не можа да заспи. А и Антъни не легна в същото легло.

Глава тридесет и седма

На следващата сутрин още в седем часа и половина Розалин заслиза надолу по стълбите. Бузите ѝ все още горяха от унижението, когато се срещна лице в лице с Джеймс само по прозрачната си нощница. По-големият Малори изглеждаше безупречно във вечерното си облекло. Очевидно се прибираше след ношен гуляй. Тъкмо отваряше вратата на стаята си, когато Розалин се появи в коридора. Погледът му я убеди, че е видял всичко. Очите му се плъзнаха по тялото ѝ – надолу и след това нагоре. Изведнъж повдигна въпросително вежди. Тя изглеждаше невероятно смутена. Незабавно се вмъкна в стаята си и шумно затръшна вратата. Зад гърба ѝ се чу силен смях. Изпита желание да се скрие под завивките и никога вече да не се показва оттам. Добре, ако беше помислил, че се е помирила с Антъни и е споделила леглото му. Но тя съвсем явно му показва, че продължава да обитава друга стая. По дяволите, да си мисли каквото ще! Имаше достатъчно много грижи, за да държи сметка и за това.

Един от проблемите ѝ е да намери бележките от последните си покупки, преди Антъни да ги види. Осъзна колко детинско беше желанието ѝ да го разорява само от злоба. Постъпката ѝ беше достойна за презрение. Жена на нейната възраст да се занимава с това! Освен това той ѝ беше прекалено ядосан, за да влезе в спор за похарчените пари, които бяха твърде много.

Нямаше никакво време. Антъни все още спеше на стола, където прекара цялата нощ. Той винаги ставаше много рано за сутрешната си езда. Трябваше да излезе незабелязано. Излизането ѝ вече беше безопасно. Джорди повече нямаше да я безпокои, така че тя щеше да отиде до банката и после сама да се справи с онези търговци. До момента, в който се наложи отново да се срещне с Антъни, щеше да уреди поне този въпрос. После трябваше да намисли как да се измъкне от ужасната сделка, която му беше наложила. И то без да жертва гордостта си. Трябваше все пак да му намекне, че не му е простила за лъжите. Доколкото разбираше, беше невъзможно да промени положението без последствия за себе си. Половината нощ обмисля именно този проблем и не намери никакво решение. С чанта и шапка в ръка тя влезе в кабинета на Антъни и се зае да претърси бюрото му. Беше облечена с червеникавокафява рокля и къс втален жакет в същия цвят. Облеклото ѝ беше подходящо за

делови срещи и съответстваше на настроението ѝ. Намираще се на ръба на отчаянието. Не виждаше начин да се измъкне от ямата, която беше изкопала собствено ръчно.

Първото чекмедже съдържаше дневници и счетоводна книги. Второто – лична кореспонденция, която тя дори не погледна. В третото чекмедже беше точно това, което търсеше. Дори много повече. Беше пълно с пликове със сметки, някои отворени, други не. Типично за аристократите, да не обръщат внимание на сметките понякога дори в продължение на месеци, докато не се окажат най-после в състояние да ги покрият. Нейните дори не бяха отворени. Тя облекчени въздъхна, когато разпозна имената на петимата търговци, от които беше направила покупките.

Вече не можа да устои и заразглежда съдържанието на чекмеджето. Не се изненада от квитанцията за петстотин лири на един шивач. Повдигна вежди, когато прочете две хиляди лири на квитанция от бижутерски магазин. Имаше тридесет хиляди, дължими на някой си скуайр Симънс и дори не пишеше за какво. А това бяха само трима от кредиторите! А в чекмеджето бяха натрупани над двадесет подобни бележки.

Нима Антъни вече имаше дългове? По дяволите, а тя планираше да ги увеличава съществено. Как ли би реагирал той, разтваряйки нейните пликове? Слава богу, че и той, типично за класата си, тикаше пликовете в чекмеджето и отлагаше отварянето им.

По време на престоя си в банката трябваше да се погрижи и прехвърли на негово име полагащите му се от брачния договор пари и да уреди всеки месец получаването на дължимите му суми. Трябваше да изпълни още едно неприятно задължение – да му обясни за парите. Иначе как можеше той да разбере, че разполага с тях. Но сега не беше момента да разговаря с него за пари. Още един проклет проблем!

– Здравей.

Розалин подскочи и мигновено напъха стиснатите сметки в джоба на полата си. За щастие беше пред бюрото и Джереми не можа да види какво точно прави. Добре поне че младежът беше сам. Ако Антъни я беше заловил на това място, тя не можеше да измисли никакви оправдания. На Джереми нямаше смисъл да обяснява каквото и да било, но беше ядосана, че я беше изплашил.

– Рано си станал – каза тя и започна да оправя шапката на главата си.

– Дерек ще дойде да ме вземе. Отиваме на диво парти в провинцията. Ще се върна едва след няколко дена.

По всичко личеше, че е силно развълнуван. Господи, как ѝ се

искаше да е познавала Антъни когато е бил на възрастта на Джереми. Та те толкова много си приличаха. Но се съмняваше Антъни да е бил толкова откровен дори на такава крехка възраст.

– Баща ти знае ли?

– Разбира се.

Отговорът му прозвуча изненадващо бързо и Розалин усети, че у нея се заражда майчин инстинкт.

– Какво точно имаш предвид под „диво“?

Джереми й намигна. Явно беше в изключително добро настроение.

– Няма да има дами. Нали разбираш, ще има само много жени.

– Баща ти знае ли това?

Въпросът й разсмя Джереми.

– Самият той каза, че може да се отбие.

Розалин почувства как се изчервява. Коя е тя в края на краищата, за да дава наставления на това момче. Той е достатъчно голям за да... е, може би Джеймс го мисли за достатъчно голям. Но нито един от синовете й няма да се занимава с жени на седемнадесетгодишна възраст. Тя ще се погрижи за това, ако изобщо някога има син.

Въздъхна и взе чантата си.

– Добре тогава. Приятно... – не, тя не би му пожелала приятно прекарване. Просто не може да направи това. Не може да се примири с факта, че момче на неговата възраст, колкото и голямо да изглежда, може да върши такива неща. – Предполагам, че ще те видя, когато се върна.

– Излизаш ли? – той стана много загрижен, като видя шапката на главата й. – Това не е ли опасно за теб?

– Не е опасно – усмихна се тя. – Чичо ти се погрижи за всичко.

– Тогава се нуждаеш от карета. Дерек скоро ще бъде тук.

– Не, аз имам карета. Чака ме навън и един от прислугата ще ме придружи. Аз отивам само до банката. Дръж се прилично, Джереми – каза тя с тъга на раздяла.

Пътят до банката се оказа по-дълъг, отколкото беше очаквала. Но въпреки това беше пристигнала твърде рано. В нетърпението си да излезе по-скоро от къщи изобщо не се беше сетила да мисли за времето. Вместо да чака пред сградата, помоли кочияшът да пообиколят малко наоколо.

Работата й отне един час – повече отколкото беше очаквала. Трябваше да открива сметка на името на Антъни. Според договора беше задължена да му приведе сто хиляди лири и всеки месец по още двадесет хиляди. Това щеше да му помогне в случай, че е затънал в дългове,

както тя предполагаше. Съвсем отделен въпрос беше дали той ще оцени постъпката ѝ. Повечето мъже биха я оценили. Но тя не беше сигурна дали Антъни е един от тях.

Излезе от банката и се вцепени. Кочияшът и придружаващият я прислужник се биеха с двама други мъже. Тази гледка беше подходяща за пристанището или за доковете, но не и тук...

Не довърши мисълта си. Една ръка обхвана талията ѝ. Дъхът ѝ секна. Нещо твърдо и остро допря ребрата ѝ.

– Този път без шеги, госпожо. Инак ще ти покажа колко е остро туй нещо.

Тя не каза нито дума. Отначало беше много изненадана, но след като видя какво представлява „туй нещо“, се уплаши до смърт. Посред бял ден, пред банката! Това е невероятно! Каретата ѝ беше съвсем наблизо. Поведоха я зад каретата, докато другите се биеха отпред и привличаха вниманието. Дали всичко това беше планирано? По дяволите, това е работа на Джорди. Не, не би могло да е негово дело. Той беше предупреден и то със сила. Не би се осмелил... Но знае ли човек?

Набутах я в някаква стара карета с кепенци на прозорците. Мъжът затвори вратата. Тя се опита да стане от пода, на който падна, но една груба жена я натисна надолу и не ѝ даде възможност да мръдне.

– Не ми създавай неприятности, госпожа. Това ще бъде по-добро за тебе.

Натикаха някаква мръсна кърпа в устата ѝ, завързаха ловко ръцете ѝ на гърба. Решиха да не завързват и краката ѝ. Мъжът се изсмя грозно и измъкна ножа от ботинката ѝ.

– Няма да получиш друга възможност да използваш това.

Розалин изстена. Това беше един от мъжете, които се опитаха да я отвлекат първия път. Един от хората на Джорди. Той знаеше, че е омъжена. Какво по дяволите мислеше че прави? Вцепени се. Изведнъж отговорът изплува в съзнанието и Единственото, което би могъл да иска, е отмъщение за провала на добре скроения от него план. Мъжът излезе от каретата и я остави да лежи на пода. Миг след това потеглиха. Тя се обърна на една страна и понечи да се изправи. Опита е език да избута кърпата от устата си. Почти успя, когато каретата бавно спря. Тя чу кочияшът да казва:

– Достатъчно, Том.

Само след секунда вратата се отвори и друг мъж скочи в каретата. Устната му кървеше. Задъхваше се. Това беше един от мъжете, които се биеха. Значи всичко е било планирано, включително и боят, който беше

инсцениран само за да не може никой да забележи как я отвеждат. Тя волю-неволю трябваше да се подчини, с нож опрян в ребрата.

Младежът Том ѝ се хилеше. Повдигна я и я постави на седалката срещу себе си. Наново натика кърпата в устата ѝ. Озадачено клатеше глава. Поне не изглеждаше да изпитва желание да отмъщава заради раните си. Разглеждаше я в детайли и се усмихваше. Накрая избухна в смях.

– Брей, ти си била жестока красавица. Прекалено добра за такива като оня негодник, който ни плаща. – Тя се опита да каже нещо, но не успя. – Мислехме вече, че никога няма да те спипаме. Бъди добра и ние няма да бъдем много груби с теб.

Нямаше нужда от предупреждение. Как би могла да не бъде добра, след като беше вързана, а кърпата в устата ѝ пречеше да издава всякакъв звук.

Глава тридесет и осма

Том я праметна през рамо и я внесе в сградата. Изчакаха докато Уил – така наричаха по-ниския мъж, съобщи, че ни кой не ги е видял. Изведнъж надеждата на Розалин се върна. Мислеше, че може би някой някъде ще ги види и ще попита как могат да се отнасят така ужасно с нея. Ако можеше сама да изкрещи, поне веднъж...

Обърната с главата надолу, тя нямаше възможност да разгледа сградата. Том бързо я носеше нагоре по стълбите. От другата страна на улицата имаше жилища, облицовани с кафяв камък. Кварталът изглеждаше нормален, дори почтен. В такъв случай това можеше да е пансион. Вероятно. Наоколо не се виждаше никой – съвсем естествено за това време.

Значи тук се е преместил Джорди, в по-добър квартал. Нищо чудно, че толкова трудно го откри Антъни. Предишното му свърталище беше някакъв вертеп по доковете. Оттам тя успя да се измъкне миналия път. Но като че ли намесата на Антъни не бе повлияла на Джорди. Тя влезе направо в капана точно когато си мислеше, че е в безопасност. По дяволите, тя го презира за шотландската му упоритост и за нежеланието му да се откаже от намерението си.

Спряха и потропаха на вратата. Още няколко стъпки и Розалин беше хвърлена на един стол. Тя изстена и седна на вързаните си ръце. Почувства ужасна болка. Разгневно се огледа, за да открие Джорди.

Съзря го. Стоеше до леглото с разтворен куфар пред себе си. В ръката си държеше бяла риза. Явно си събираше багажа. Тя се втренчи в него. В първия момент не можа да го познае. Но рижавата му коса... Не се стърпя и направи гримаса. Ако не беше тази коса, изобщо нямаше да го познае. Изглеждаше ужасно. По-скоро трябваше да остане в леглото, а не да си стяга багажа. Боже господи, какво е сторил Антъни с него! Лицето му беше двойно подпухнало. Едното му око беше черно и напълно затворено. Другото беше синьо-червено и имаше само една цепчица. Носът беше подут и изкривен. Устните бяха подути и покрити с кървава коричка. Бузите бяха ожулени и одраскани. Кожата му никъде не беше цяла, дори над очите.

Той не я гледаше. Не и в този миг. Гледаше двамата негодници, които бяха виновни за присъствието ѝ тук. А те така се бяха втренчили в него, сякаш го виждаха за пръв път. Нима не знаеха какво се е случило с

него? По дяволите, нима я бяха отвлекли по погрешка.

Наистина беше точно така. Джорди захвърли ризата си с ярост и простена. Хвана се за ребрата и това остро движение изкриви лицето му от болка. Уилбърт и Томас Стоу просто стояха, без да знаят какво да правят.

Джорди заруга, като се задавяше от ярост. Думите му трудно излизаха от устата и се задавяше.

– Идиоти с идиоти! Изпратих едно момче да ви намери. Не получихте ли една бележка от него?

– А, т'ва ли? – Том измъкна една хартия от джоба си. – Не можем да четем, господине!

Той пусна хартията на пода. От гърлото на Джорди се изтръгна грозен звук.

– Ето к'во получавам задето наемам тъпи англичани на работа. – Той посочи към Розалин. – Ни я искам вече тук. Тя е омъжена за проклетия англичанин.

Това положение очевидно се стори много забавно на Уилбърт и Томас. Те се разсмяха гръмогласно. Розалин видя как малкото местенца по лицето на Джорди, които не бяха сини или черни, почервеният. Ако не беше толкова вбесена от това, че се е озовала тук, може би също щеше да намери ситуацията за много забавна. Но на Джорди не му беше забавно.

– Изчезвайте и двамата.

Мъжете престанаха да се смеят.

– Когато ни платиш, господине!

Уилбърт се беше обърнал учтиво към него, но в тона му не се долавяше никакъв респект. В действителност niskият брадат мъж гледеше заплашително Джорди. Високият не изглеждаше по-различно. Джорди се укроти. Гневът му се оттече изведнъж. Розалин отвори широко очи. О, та той се страхува. Може би няма пари да им плати.

Наистина, Джорди имаше само толкова пари, колкото му трябваша да се върне обратно в Шотландия. Бе разчитал на нейното състояние, за да плати на наемниците. Но всичките й пари бяха отишли в ръцете на англичанина. Не е справедливо. Сега сигурно тези двамата ще го убият. В това състояние той няма да може дори да се защитава.

Розалин успя най-сетне да изплюе кърпата.

– Развържи ме и аз ще ти платя. В замяна искам само да ми върнеш моя нож.

– Да не си я докоснал – заповяда Джорди. Тя се обърна ядосано към

него.

– Затваряй си устата, Джорди. Знаеш ли какво ще ти се случи, когато моят съпруг разбере? Когато те набие отново, ще разбереш, че в момента се чувстваш прекрасно.

Уилбърт и Томас не пропуснаха начина, по който тя произнесе „отново“. В живота си сигурно бяха убили няколко души, но никога не бяха наранявали жена. Не биха го направили, ако шотландецът не им беше предложил толкова много пари. Това беше за тях цяло състояние.

Уилбърт пристъпи към Розалин и отрязва въжетата ѝ със собствения ѝ нож. Прокара острието по ръката си за да го пробва и след като ѝ го подаде, бързо отстъпи назад.

Тя се учуди, че всичко стана толкова лесно. Не беше сигурна, че двамата грубияни ще ѝ се подчинят. Но те го направиха. Сега вече се почувства по-добре. Очевидно Джорди мислеше да вземе от нея пари и едва тогава да я пусне. Не можа да направи нищо от безсилие. Сега седеше на леглото, с ръка на ребрата си и унило наблюдаваше тримата.

– Колко? – попита тя, като се изправи.

– Тридесет лири, госпожа.

Тя презрително изгледа братовчед си.

– Евтин си, Джорди. Би могъл да предложиш малко повече на двама мъже, които са ти толкова верни.

– Да, бих могъл. Ако те бях заловил преди оня негодник да се ожени за теб – изграчи той.

Тя цъкна с език. Изведнъж се почувства силна и независима. Протегна ръце към чантата си, която продължаваше да виси на ръката ѝ и извади пълна шепа пари.

– Надявам се, че това ви стига, господа – тя връчи банкнотите на Уилбърт.

Когато прецениха, че това са приблизително петдесет лири, очите на двамата блеснаха радостно. Уилбърт алчно погледна към чантата ѝ, но тя рязко го прекъсна.

– Дори не си помисляй за това – предупреди – ако не искаш да свършиш като него... – Тя посочи с глава към Джорди. – И никога вече не се мяркай пред очите ми.

Двамата се ухилиха. Такава дребна жена да заплашва тях. Но все пак им беше платила предоволно. Ако шотландецът не беше така размазан, самите те щяха да го накажат за обидите, които им беше нанасял. Но бяха доволни, ухилено кимнаха с глава и тръгнаха.

Излязоха от стаята и като застанаха пред стълбите, смехът им

секна. Към тях се изкачваше същият господин, чиято къща бяха наблюдавали в продължение на няколко дена. Без съмнение той беше съпружът на жената вътре. Съвсем не изглеждаше заплашително. Дори не ги удостои с поглед. Но двамата веднага се сетиха, че той е виновникът за състоянието на шотландеца.

Уилбърт извади нож само за да се чувства по-спокоен, макар че го държеше плътно към бедрото си. Безгрижният вид можеше да означава краят на този богаташ, но и двамата знаеха, че това е привидно. Той забеляза ножа и се спря. Двамата го чуха да въздиша, преди да проговори:

– По дяволите, хайде тогава елате да приключим най-после е всичко това.

Уилбърт хвърли поглед към Томас. Действията на двамата бяха напълно координирани и еднакви. Хвърлиха се към благородника, но в последния миг той опря гръб в стената и протегна крак. Томас се прекатури надолу по стълбите. Докато Уилбърт се осъзнае какво точно става, загуби ножа си. Видя го в ръката на благородника. Втурна се надолу, помогна на стенещия Томас да се изправи и двамата заедно се изнизиха от сградата.

В стаята на горния етаж Розалин гневно обикаляше около безпомощния Джорди.

– Не мога да се сетя достатъчно обидна дума, с която да те назова, Джорди Камерън. Ти само срамиш това име. Не си направил нищо добро в живота си. Вървиш от лошо към по-лошо.

– А ти? Какво добро си направила ти?

– Млъкни, човече. Заради теб сега съм омъжена. Трябваше да се омъжа заради тебе. А аз не желяех това. Поне не по този начин.

– И загуби всичко, нали глупачка такава! – отвърна той. – Радвам се, чуваш ли? Ако не мога да притежавам богатството на Камерън, поне се успокоявам от това, че и ти не го притежаваш.

Розалин го изгледа гневно:

– К'ви ги говориш, глупав човече?

– Той ми каза, че е изгорил брачния договор – от устата на Джорди се разнесе подобие на смях. – Сега всичко принадлежи на онзи негодник. Ти няма да можеш да си върнеш богатството дори ако той умре, защото всичко ще принадлежи тогава на неговите роднини. Хубав съпруг си си намерила, братовчедке.

Розалин се разсмя. Ако Антъни си беше направил труда да излъже Джорди, тя нямаше защо да разваля заблужденията му. Това беше брилянтно измислено – да убеди Джорди, че е загубил всичко завинаги.

– Аз при всички случаи предпочитам него пред теб, братовчедо!

Той се опита да се изправи, но изстена шумно и се свлече на леглото. Розалин не проявяваше никакво съчувствие.

– Трябваше да си отидеш веднага, след като ти беше предоставена тази възможност, Джорди. Ако съпругът ми разбере, че все още си тук, у теб няма да остане нищо здраво. Както си разбрал, той не е мъж, с когото можеш да си играеш. Но ти си го заслужаваш, след като се опита да го убиеш.

– Само се опитвах да го сплаша. Тогава не знаех, че сте се оженили. Той ме удари няколко пъти за това, че стрелях по него. Всички останали удари бяха заради теб. И ще ти кажа, когато той ме остави, аз до сутринта не можах да се надигна от пода.

Тези думи прозвучаха като стон.

– Но ти самата виждаш, че се готвя да заминавам – продължи Джорди. – Така че няма какво да говориш на проклетия спартанец.

Спартанец? О, да, наистина понякога той можеше да бъде сравнен с този суров народ, известен с дисциплината и военната си сила. Но това е само меко казано. Неговото самообладание можеше да бъде влудяващо, ако той искаше да го прояви. А когато не го правеше, характерът му беше по-буен от шотландски. Само как беше подредил Джорди! Приличаше на газен от кон. А самият той не беше получил и драскотина.

– Ако наистина заминаваш, няма да разкажа нищо на Антъни.

– Колко мило от твоя страна!

Човек не може да сбърка горчивия сарказъм. Това я въбеси.

– Ако очакваш от мен съжаление, ще те разочаровам. Не мога да ти съчувствам, особено след това, което ми стори. Ти ме нарани.

– Аз те обичах!

При тези думи тя усети как нещо стиска шията ѝ и я задушава. Беше ли възможно? Твърде често беше чувала тези думи от него през последните години. Не му повярва нито веднъж. Защо този път ѝ прозвучаха като истина? Може би той самият се беше заблудил?

Спокойно, страхувайки се от отговора, тя попита:

– Ако това е истина, разкажи ми за майка ми. Ти ли проби лодката ѝ?

Той бавно и трмаво се надигна от леглото.

– Защо не ме попита тогава, когато това все още имаше значение? Например тогава, когато се случи? Защо старецът никога не попита за това? Не, никога не съм се доближавал до лодката ѝ. Бях долу при езерото да търся червеи. Исках да ги пусна в яхнията. Затова се бях

приближил до онези лодки.

– А изражението на лицето ти, когато разбра? Ти беше ужасен.

– Аз исках тя да умре, защото ми дърпаше често ушите. Но не съм го мислел сериозно. Помислих, че желанието ми се е сбъднало. Почувствах вина за смъртта ѝ. Беше ме страх да не ме обвините.

Тя усети, че стомахът ѝ се свива. През всичките тези години го бяха обвинявали за нещо, което не е сторил. И той знаеше, че го мислят за виновен, но никога не беше казал нищо за това. Не беше се опитал да се защити по никакъв начин. От това той не изглеждаше по-добър за нея. Но въпреки това той беше невинен. Не беше извършил истинско престъпление.

– Съжалявам, Джорди, наистина съжалявам.

– Но все пак не би се омъжила за мен, нали? Дори и да знаеше истината?

– Не. Не трябваше да хвърляш толкова труд и да ме принуждаваш.

– О, отчаяният мъж е готов на всичко.

Заради любовта или заради парите? Тя не зададе този въпрос. Чудеше дали дядо ѝ би променил отношението си, ако знаеше истината. Едва ли. Той винаги беше презирал слабостта на Джорди. Мъже със силен характер като Дънкан винаги са презирали такива хора. Все пак тя изпитваше известно съчувствие. Трябваше да се отърси от мисълта, че цял живот е обвинявала Джорди за смъртта на майка си. Сега трябваше да приеме, че това е било инцидент.

Ще му даде всички пари, които има в чантата си. Всъщност те ѝ трябваха, за да уреди сметките. Тези десет хиляди лири не бяха кой знае какво за нея, а за Джорди бяха достатъчни да започне нещо. Би могъл да ги вложи някъде. Нямаше вече да има оправдание за вечния си мързел и оплаквания.

Тя се обърна и извади парите от чантата си без да я види. Щеше да ги остави някъде, така че той да ги намери след като тя си отиде.

– Ще ти помогна да си приготвиш багажа, Джорди.

– Не искам нищо от теб.

Тя не обърна внимание на горчивината в гласа му. Отиде към скри-на, извади останалите неща от чекмеджетата. Скришно постави между тях парите и ги пусна в куфара. Беше съвсем близо до него. Той протегна ръка и я сграбчи за китката.

– Роз...

Вратата се отвори. Джорди пусна ръката ѝ и тя така ѝ не можа да разбере какво е искал да ѝ каже. Искаше ѝ се да ярва, че просто е искал

да се извини за всичко, което ѝ е причинил. В този миг това нямаше значение. Присъствието на Антъни изпълваше цялата стая.

– Изведнъж много утихнахте и аз се уплаших да не би да сте се убили.

Тя не го попита защо е дошъл.

– Подслушването сякаш ти е навик, скъпи.

Той не отрече това.

– Полезен навик. И повечето пъти очарователен.

„Повечето пъти“ се отнасяше до случаите, когато беше подслушвал нея и Франсиз. Тя знаеше, че е послушвал и не беше очарована от повечето неща, които беше допуснала да чуе. Нямаше нищо, което да го раздразни от сегашния разговор. Изглеждаше строг. Тя вече го познаваше. Той беше ядосан, но не толкова много. Явно имаше следи от предишната вечер.

– Както виждаш, той заминава – каза тя и приближи до него.

– А ти дойде да му кажеш довиждане – сухо отвърна Антъни. – Колко разумно от твоя страна, скъпа.

Тя не искаше да го дразни повече.

– Ако си дошъл да ме заведеш у дома, благодаря ти. Самата аз не знам как да се прибера.

Тя се надяваше тези думи да отклонят вниманието му от Джорди, за да не последва сцена, на която не би желала да е свидетел. Не искаше да види Антъни в същото настроение, в което е бил при първата среща с братовчед ѝ. Погледът му я накара да затаи дъх. След това същият настойчив поглед се обърна към Джорди. Розалин знаеше, че братовчед ѝ изпитва смъртен страх.

– До един час ще съм потеглил – каза той.

Антъни продължи да го гледа свирепо. После кимна рязко с глава и поведе Розалин. Здравно впи пръсти в ръката ѝ над лакътя. За нея беше невъзможно да се освободи. Навън не чакаше карета. Едно улично дете държеше коня му.

Тя реши да го нападне първа и да не му даде възможност за атака.

– Ти защо дойде тук?

– Разбира се, за да те прибера у дома.

– И да се убедиш, че си е заминал? Вероятно не си знаел, че ще ме намериш тук?

– Може би и за това.

Тя изскърца със зъби:

– Ти си знаел?

– Разбрах, когато чух как наричаше бедния човек с най-отвратителните омразни и презрителни имена.

Значи той е бил пред вратата още от самото начало. Дали беше казала нещо, което не трябваше да чуе? О, не, поне този път. Но все още беше раздразнена.

– По-добре да беше обърнал внимание на онези хора, които все още се навъртат около къщата ти. Те са ме проследили до банката и...

– Да, Джереми спомена, че си тръгнала към банката. Представи си колко бях изненадан да те намеря тук след това.

В думите му се долавяше недоверие.

– По дяволите, Антъни, аз не знаех къде е той. Как бих могла да го открия? Освен това никога не съм имала желание за това. Онези наети от него тъпаци не са били уведомени, че той се е отказал от намерението си.

– Разумно – това беше всичко, което каза той.

След това подхвърли монета на момчето и се метна на коня.

Тя погледна протегнатата към нея ръка. Да седи притисната до него по целия път до дома! В този момент това не бе много привлекателно. Тя би предпочела да наеме карета. Но в момента не се виждаше такава.

Пое ръката му и в следващия миг се озова седнала в скута му. Бузите ѝ поруменияха. Това беше едно обезпокояващо пътуване. Изведнъж усети, че се вълнува. Отново си припомни проблемите си. Неговата топлина се разля по тялото ѝ. Ноздрите усетиха аромата му. В този момент можеше да мисли само за това как да разруши сделката, която сама наложи и как да се върне в леглото му без никакви ограничения.

Глава тридесет и девета

Пътят към дома и се стори безкраен, при все че разстоянието беше съвсем кратко. Яздеха мълчаливо. Равният ход на коня и равномерното биене на сърцето на Антъни я опияняваха и я караха да забравя действителността. Чувстваше се блажено.

Но когато стъпи на земята, си припомни всички проблеми. Втренчи се в смачкания плик, който лежеше в краката ѝ и дълго го гледа, преди да осъзнае какво е това. Посегна да го вземе, но ръката на Антъни я изпревари.

Розалин простена вътрешно. Беше забравила тези глупави сметки. Една от тях е изпаднала от джоба на полата ѝ и това не беше никак хубаво. Какъв лош късмет – именно Антъни да посегне и го вдигне. Не можеше да се надява, че той ще го върне. Естествено, че не го направи. Отвори го!

– Антъни!

Той я стрелна с поглед.

– Адресирано е до мен.

Тя се запъти към къщи. Като че ли е това би решила проблема си. Но ръката му я задържа. Спря я. Все още държеше плика и бавно го разтваряше.

Проговори и гласът му беше по-скоро любопитен, отколкото строг:

– Мога ли да те попитам какво търси това писмо в твоя джоб?

Тя разбра, че не може да се измъкне и се обърна с лице към него.

– Ами това е за някои от мебелите, които купих.

– Това и сам мога да разбера, скъпа моя. Интересно ми е какво прави в джоба ти.

– Искях да платя. Затова...

Тя усети погледа му, вперен в джоба ѝ. Видя как оттам се подава още един плик. Значи по време на проклетото яздене е загубила половината от писмата. Преди да успее да изрече и думичка, той се протегна и измъкна от джоба ѝ всички пликове със сметки.

– И тези ли щеше да платиш?

Тя кимна с глава, но понеже той не я гледаше, изрече съвсем тихо:
– Да.

– А нямаше ли да е по-подходящо в такъв случай да бъдат адресирани до теб, а не до мен?

Тя не можеше да разбере как може да е толкова спокоен в такъв момент.

– Аз... аз имах намерение да ти кажа, но забравих.

– Не, не си забравила – отвърна той и тя усети как сърцето ѝ се сви-ва. Още повече се обърка когато той добави с тон, сякаш се забавлява: – Не си много добра в сделките, скъпа. Бих могъл да намеря половината от тези неща на половин цена.

Той натъпка пликовете в джоба си. Това я подразни. Беше очаквала да реагира точно така.

– Това са моите покупки – напомни му тя.

– Но те красят моята къща.

– Но аз ги купих и ще платя за тях.

– Не. Няма да платиш. Да започнем с това, че изобщо не си имала намерение да плащаш. Така че да приключим този спор.

Той ѝ се усмихваше. Усмихваше!

– Не бъди упорит, Антъни. Достатъчно кредитори тичат по петите ти. Искам да платя за това, което аз...

– Замълчи, скъпа – прекъсна я той и постави ръце на раменете ѝ. – Не трябваше да те оставям да мислиш, че едва се преборвам с дълговете си. Но ти така се забавляваше в желанието си да ме разориш... Просто не исках да ти развалям удоволствието.

Тя виновно наведе очи и той се засмя. Повдигна брадичката ѝ и каза:

– Истината е, че ти би могла да подновиш сто къщи, без изобщо да усетя.

– Но не е възможно да си толкова богат!

Той спонтанно се разсмя.

– Дълга го на брат ми. Той е гениален за работа с пари. Едуард има шесто чувство. Управява финансите на цялото семейство с наша благословия. Ако все още не ти харесва това, което си направила, не се притеснявай. Имаш възможност отново да подмениш всичко. Имам няколко имена в околността. А също и в Кент, Нортхамптом, Норфолк, Йорк, Линкълн, Уилтшър, Девън...

– Достатъчно.

– Може би си разочарована, че не съм те взел за парите, скъпа моя.

– Но все пак ти получи известна сума според брачния договор. Аз заверих сметката ти тази сутрин.

Той се учуди.

– Ще си вземеш обратно всички пари от банката. Искам да ги

вложиш по сметка на нашите деца. И понеже стана въпрос за това, аз те подкрепям, Розалин. Дрехите ти, бижутата ти... аз ще купувам всичко, с което се обличаш, включително и бижутата.

– А аз какво ще правя с моите пари?

– Каквото пожелаеш, без дрехите, храната и къщата, което е моя грижа. Но няма да е зле да споделяш с мен все пак за какво ще харчиш парите си. Така ще избегнем бъдещи пререкания.

Нейният независим дух се разбунтува. Но женското ѝ сърце се размекна. Думата „деца“ продължаваше да жужи в главата ѝ. Това можеше да бъде евентуалния край на пререканията им. Макар че тя все още нямаше представа как ще стане това.

– Ако ще продължаваме да обсъждаме нещата, защо да не влезем вътре?

Антъни се засмя на безразличния ѝ тон. Испита задоволство, че поне за малко тя е забравила лошото си отношение към него. Независимо от причината, това беше предложение за мир. А той също можеше да направи такова. Ездата до къщи толкова близо до горещото тяло на Розалин беше породила у него съвсем различни желания.

– Тази тема е изчерпана – каза Антъни, като я поведе към къщи. – Има други неща, с които трябва да се заемем незабавно.

Розалин усети как сърцето ѝ се свива неспокойно, но не беше сигурна какво точно има предвид. Не можеше да си позволи и капчица надежда. Той я хвана за ръка и я поведе нагоре към стаята си. Дори когато затвори вратата, тя все още не знаеше какви са намеренията му.

Той прекоси стаята, свали си палтото, хвърли го върху проклетия стол, на който се бяха любили предишната вечер. Намръщи се на стола. Беше си получила обещания урок. В гърдите ѝ се надигаше негодувание от безсилието да се пребори с желанието си.

– Ела, Розалин.

Той беше седнал на леглото. Бавно разкопчаваше бялата си риза. Сърцето ѝ се разгуптя. Той представляваше такава изкусителна гледка! Но тя не би могла да понася повече правенето на секс без никакви чувства.

– Ако ти... ти можеш да симулираш желание... аз приемам.

– Да симулирам? – той се намръщи. – О, разбирам. Ти все още не вярваш в спонтанността, скъпа. Нали ще ми помогнеш да си сваля ботушите?

Тя се приближи само защото той все още не беше отговорил на въпроса ѝ. Нямаше намерение да се хвърля в обятията му, преди да бъде

повикана. Можеше да понесе отвратителното му държание, но не и студенината му.

– Нервна си – отбеляза той, когато тя пусна и втория ботуш на земята, без да се обърне към него. – Не бива да нервничиш, скъпа. Трябва да се възползваш от възможността, която имаш.

Той видя как тя се сви и веднага съжали за думите си. Снощи се бе държал грубо с нея и тя нямаше да го забрави. Не би могъл да го повтори в никакъв случай.

Протегна се и я привлече между краката си. Ръцете му се плъзнаха нагоре по талията към гърдите ѝ. Опря буза до жакета ѝ. Тя отметна назад глава. Изви тяло в ръцете му. Антъни я постави на леглото и се наведе над нея. Краката му притиснаха нейните.

– Да симулирам, така ли скъпа? Не вярвам, че двамата сме способни на подобно нещо.

Устните му покриха нейните с такава изгаряща страст, че тя усети как я изпепелява. Целувката му отнемаше дъха ѝ. Беше изключително. Двамата горяха в огъня на страстта. И след това не помнеха нищо освен онази приказна страст, която ги отнесе някъде далече. Предишната вечер беше забравена. Той я целуваше така, сякаш това е последната любовна нощ в живота му. Не криеше нищо от нея. И нейната душа се възраждаше в ръцете му.

Глава четиридесета

– Тони, заминавам след два дена.

Това беше първото нещо, което каза Джеймс, когато влезе в трапезарията.

– Да ти помогна ли да си стегнеш багажа? – попита Антъни.

– Не бъди досаден. Знам, че ти харесва да съм тук.

Антъни изсумтя и се съсредоточи върху закуската си.

– И кога те осени най-последно тази идея?

– Когато видях колко безнадеждно е положението ти. Просто никак не ми е забавно да стоя тук и да те наблюдавам.

Антъни захвърли вилицата си и погледна Джеймс, който небрежно пълнеше чинията си е храна. Всъщност той си мислеше, че от две седмици в отношенията му с Розалин е настъпило подобрение. Само едно докосване беше достатъчно да се хвърли в обятията му. Не виждаше нищо безнадеждно в това. Съвсем скоро тя ще си признае, че се нуждае от него така, както и той се нуждае от нея. Тя ще признае глупостта си и всички ограничения ще отидат по дяволите. Но докато стане това, той ще се придържа стриктно към споразумението.

– Нещо против да ми обясниш какво имаше предвид преди малко?

Джеймс седна срещу него и каза с предизвикателен тон:

– Сега вече тази стая ми харесва. Колко ти струва?

– Стига, Джеймс.

Другият сви рамене.

– Очевидно е доста скъпо, момчето ми. Забелязах, че когато сте си в къщи, тя прекарва целия ден с теб в тази стая, но затворите ли зад гърбовете си вратата на спалнята, се държите като непознати. Какво стана с подхода ти към жените? Едно време можеше да ги накараш да ядат от дланта ти. Тази да не би да е имунизирана?

– Това не е твоя работа.

– Знам.

– Тя не е имунизирана, но не е като другите жени. Работата е в това, че аз искам тя да дойде при мен по собствено желание. Не искам да си мисли, че е била принудена или че не е имала друг избор.

– Искаш да кажеш, че тя няма да дойде при теб? – Антъни просто го погледна с досада. Джеймс се засмя. – Само не казвай, че не сте изгладели недоразумението със сладката Марш.

– А, ти все още помниш името ѝ?

Презрението в тези думи беше очевидно, но Джеймс предпочете да не обръща внимание на това.

– Всъщност аз често се връщам при нея. Тя се оказа страхотно парче. Но онази лисичка в бричове повече не се появи в кръчмата. Това ме накара да се върна при Марги. Не ти ли е минавало през ума да ѝ обясниш?

– Опитах се. Но втори път няма да го направя.

Джеймс въздъхна от тази упоритост. Въпреки че същата черта бе присъща и на него.

– Гордостта е присъща за глупаците. Женен си вече от месец. Ако знаех каква каша ще забъркаш, щях сам да се заема с тази дама.

– Само през трупа ми! – изсъска Антъни. Джеймс се разсмя:

– Докачлив си, а? Това няма значение. Ти я спечели. Макар че никак не е похвално това, което направи с нея след това. Малко романтика няма да е излишна. Не помниш ли как тя се разтапяше в прегръдките ти под лунната светлина в градината?

Антъни едва се сдържа да не удари самодоволната физиономия на брат си.

– Последното нещо, от което се нуждая в момента, са съветите ти. Що се отнася до съпругата ми, аз си имам собствена стратегия.

– Много странна стратегия. Свидетел съм на много странна стратегия. Врагове през деня и любовници на лунна светлина. Аз самият нямам такова търпение. Ако не се предадат при първия ми опит...

– Може би не са достойни за това.

– Някои са. Но има и прекалено много други сладурчета, които ме успокояват, за да обръщам внимание на подробностите.

– Но аз имам Розалин.

Джеймс се засмя отново.

– А тя заслужава ли?

Антъни бавно се усмихна. Това беше първата му усмивка от доста време насам и тя накара Джеймс да омекне. Предполагаше, че малката шотландка заслужава поне малко търпение. А що се отнася до стратегията на Антъни – беше очевидно, че той издълбава все по-дълбока и по-дълбока дупка помежду им. И Джеймс не би се изненадал, ако при връщането си в Англия открие, че съпругата на Антъни повече се сближила с Джейсън, отколкото със собствения си съпруг. Нети се появи на вратата.

– Извинете, сър Антъни, госпожа Розалин иска да говори с вас.

– Къде е тя?

– В стаята си, господарю. Неразположена е.

Антъни отпъди жената с ръка и изруга високо. Джеймс поклати глава с отвращение.

– Ето, научаваш че жена ти е болна и вместо да се загрижиш...

– Джеймс, стой надалеч, след като не знаеш как стоят нещата. Ако е неразположена, значи се е случило точно това, за което се молеше. Забелязах още онази сутрин когато... Дявол да го вземе, сега сигурно ще науча, че ще ставам баща.

– Но... но това е прекрасно – възхитено възкликна Джеймс, но изражението на Антъни го смути и добави колебливо – не е ли така?

– Не! По дяволите, не е!

– За бога, Тони, обикновено след брака идват децата...

– Знам, глупак такъв. Искам детето. Но не понасям условията, при които беше създадено.

Джеймс избухна в лудешки смях, без да е разбрал какво точно иска да каже Антъни:

– Цената на бащинството, не знаеш ли? Само няколко месеца ще се наложи да стоиш далеч от леглото на жена си. Винаги можеш да намериш утеха другаде.

Антъни стана. Гласът му беше спокоен, но достатъчно студен, за да смрази когото и да било:

– Ако исках да си намеря утеха и ако това беше само за няколко месеца, щеше да си прав, братко. Но в момента, в който съпругата ми съобщи за състоянието си, за мен отново ще започне ергенския живот.

Джеймс остана много изненадан.

– Чия беше тази отвратителна идея?

– Не моя.

– Искаш да кажеш, че единствената причина, поради която тя се върна при теб, беше да забременее?

– Никаква друга причина не съществува.

Джеймс изсумтя:

– Не ми е приятно да ти го казвам, момчето ми, но жена ти заслужава един хубав бой.

– Не. Тя заслужава да бъде накарана да признае, че е грешила. И ще го направи. Но не зная кога ще стане това. Аз ще полудея от чакане.

Глава четиридесет и първа

Слаб чай и препечен хляб по настояване на Нети. Не много апетитна закуска, но по-добра от млякото с какао и пастичките. Розалин беше повърнала всичко това преди малко. През последната седмица подозираше състоянието си. Цикълът ѝ закъсна. А преди три дена се убеди напълно. Сутринта се събуди с ужасно гадене, което премина едва по обяд. С всеки изминат ден се чувстваше все по-зле. Тази сутрин близо час трябваше да стои близо до легена. Накрая почувства стомаха си съвсем сух. Ужасяваше я мисълта какво ще ѝ поднесе утрешния ден. А утре сутринта е сватбата на Франсиз. Въобще не беше сигурна дали ще може да присъства на церемонията. И това я разстройваше още повече. Нямаше нищо, което да я радва в момента. Естествено, освен нейната бременност.

Въпреки препечения хляб стомахът ѝ все още не се беше успокоил. В това положение ѝ беше трудно да мисли, че това е бебето, което желяе повече от всичко на света. Защо не можеше да бъде една от онази щастливи жени, които се чувстваха добре през цялата бременност. А и толкова скоро започна! Защо ли ѝ трябваше това отвратително споразумение с Антъни само отпреди две седмици! Тя се усъмни че е бременна съвсем скоро след това. И това показваше, че изобщо не е бивало да говори е него по този въпрос. Вероятно е забременяла още първия път, когато са се любили.

Много внимателно постави чашата чай на масата до шезлонга, на който се беше излегнала. Онази сутрин, когато Антъни я любеше, тя откри за свой собствен ужас, че стомахът ѝ се свива. Беше ѝ нужна изключителна концентрация, за да не се смущава. Точно тогава трябваше да му признае. А тя съвсем необмислено отиде при него още две ночи. Повече не можеше да отлага. Тази сутрин се измъкна от стаята му докато той спеше, за да не му дава възможност да я върне обратно в леглото. Тя не можеше да изпитва повече никакво удоволствие от сутрешните му ласки, толкова много ѝ се гадеше. Трябваше да му каже преди той сам да разбере, че нарушава споразумението му.

По дяволите, как ненавиждаше тази проклета сделка! Последните две седмици Антъни беше толкова любвеобилен, прекрасен... поне в собствената си спалня. Той я любеше толкова често. Тя знаеше, че у него не остава нищо друго, което да даде на друга жена. Тя беше сигурна,

че е изцяло неин. Като че всяка нощ се повтаряше брачната им нощ. Той я даряваше с цялата страст и нежност, на която беше способен. И тя го даряваше със същото. Но извън спалнята той беше съвсем друг човек. Ставаше студен, язвителен... всичко друго, но не и приятен. Розалин знаеше, че държанието му е продиктувано от обида и гняв. Наказваше я, искайки да я накара да разбере колко глупави са били условията ѝ.

Но сега всичко свърши. А на нея не ѝ се искаше да е свършило. По дяволите, тя има нужда от Антъни. И само заради идиотското си решение трябва да го загуби. Временно, каза си. След тези две бурни седмици тя беше убедена, че това не може да продължи дълго.

– Искала си да ме видиш?

Беше влязъл без да почука. Не беше влизал в тази стая откакто се беше преструвала на болна. Но сега не се преструваше.

Антъни бързо хвърли поглед на новите мебели и след това спря кобалтово сините си очи на нея. Тя почувства как стомахът ѝ отново се свива от нерви.

– Ще имам бебе – измънка тя.

Той стоеше пред нея с ръце в джобовете. Изражението му не се промени. Това беше най-лошото. Би могъл да покаже поне малко радост при тази новина. Или неприязън, да реагира някак си. Би приветствала дори проява на гняв. Дори толкова силен гняв, колкото в онази нощ, когато тя му постави условието.

– Радвам се за теб – каза той с най-безизразния си тон. – Значи посещенията ти в моята стая приключват.

– Да. Освен ако не...

– Ако не? – преднамерено я прекъсна той. – Скъпа, не се надявай аз да наруша споразумението.

Тя хапеше устни, за да не запроклина в негово присъствие и на глас правилата, които сама беше измислила. Не си спомняше какво искаше да каже преди да я прекъсне. Очевидно той не искаше да го чуе. Но тя се надяваше, молеше се той да настоява тя да забрави споразумението им, че той иска тя завинаги да се премести в стаята му. Но той нямаше да го направи. Нима вече не се интересува от нея? Тя извърна поглед към прозореца и каза безизразно:

– Ще се нуждая от детска стая.

– Джеймс заминава след няколко дена. Можеш да използваш неговата стая.

Тя започна разговора. Той можеше да предложи тази стая. Със сигурност беше по-удобна, точно срещу неговата. Тя продължи да гледа

през прозореца.

– Това дете е и твое, Антъни. Имаш ли някакво предпочитание към тапетите на стаята или към мебелите?

– Всичко, което ти харесва, скъпа моя. Между другото, довечера няма да се върна за вечеря. Ще организираме ергенско парти за Джордж.

Рязката смяна на темата я нарани. Той очевидно не се интересува нито от бебето, нито от нея. Обърна се и излезе мълчаливо.

В коридора Антъни стовари юмрука си върху стената. А в стаята Розалин седеше обляна в сълзи.

Никога в живота си не е била толкова нещастна. И грешката беше изцяло нейна. Тя дори не си спомняше причината за тази глупава сделка. О, да. Страхуваше се, че ще се влюби в Антъни. Е, вече беше късно за това. Нети се оказа права.

– Чу ли това, което очакваше?

Антъни се обърна и видя Джеймс пред стаята си.

– Да.

– Значи стратегията ти не преработва, а?

– По дяволите, Джеймс! Само два дена са минали. Още е твърде скоро.

Глава четиридесет и втора

– Защо просто не му кажеш, Розалин?

– Не мога – каза Розалин и отпи от втората чаша шампанско.

Стояха настрана от останалите присъстващи на тържеството. Всъщност това беше скромно събиране с малко приятели на Франсиз в къщата на майка ѝ. Но Розалин нямаше настроение да празнува, въпреки че прие радостта на Франсиз от предстоящата женитба. Мъжете не бяха единствените, които празнуваха тази вечер. Розалин се радваше заради приятелката си, но изглежда не можеше да го покаже.

За нещастие Франсиз разбра за лошото ѝ настроение и я дръпна настрана. Страхуваше се да не би приятелката ѝ все още да е против брака ѝ с Джордж. Единствения начин, по който Розалин можеше да я убеди в истинската причина за лошото си настроение, беше да и разкаже всичко.

– Не е толкова просто... – започна тя. Франсиз я прекъсна.

– Напротив! Никак не е сложно. Единственото, което трябва да направиш, е да кажеш „обичам те“! Две малки думи, скъпа моя и проблемите ти ще свършат.

Розалин поклати глава.

– Разликата, Фран, е в това, че за теб не е трудно да произнесеш тези думи, защото Джордж отвърща на чувствата ти. А Антъни не ме обича.

– Ти дала ли си му нещо, което да обича?

Розалин направи гримаса.

– Не! Откакто сме се оженили, аз се държа като абсолютна тъпачка.

– Да, но си имала своите основания, нали? Наистина никак не е хубаво от страна на сър Антъни да не ти дава разумно обяснение. Но нали твърдиш – сигурна си, че ти е изневерил само веднъж? Всичко зависи от теб, скъпа. Можеш да му покажеш, че си му простила. Всичко ще започне отначало. А можеш и да продължиш да се държиш по същия начин.

Все пак имам известен избор, мислеше си Розалин, а гневът все още бушуваше в гърдите ѝ. Защо трябваше тя да прави отстъпки? Та Антъни дори не ѝ се беше извинил. А и нямаше намерение да го прави.

– Мъж като сър Антъни няма да чака дълго, нали знаеш? Ще го изпратиш направо в обятията на друга жена.

– Колкото до това, няма нужда някой да го изпраща.

Франсиз си имаше собствено мнение по този въпрос. Розалин добре знаеше, че ако сама не споделя постелята на Антъни, накрая все ще се намери някоя, която с удоволствие ще го направи. Винаги го е знаела, дори и тогава, когато поставяше условията. Но не искаше да признае колко голямо значение има това за нея. Много голямо значение. Защото тя го обича.

Розалин се прибра около единадесет часа. Едва беше свалила наметалото и ръкавиците си, когато вратата се отвори и Антъни и Джордж се препънаха на прага. Добсън ги погледна и въздъхна. Розалин си спомни, че е виждала тази сцена и преди. Но миналия път не беше толкова забавно. Сега Антъни беше този, който подкрепя Джордж. Армхерст беше полузаспал.

– Рано се прибираш – отбеляза Розалин. Стараеше се тонът и да бъде равнодушен.

– Старият приятел добре се подреди. Реших, че няма да е зле да го сложа да си легне.

– Защо си го довел тук, вместо в собствения му дом?

Антъни сви рамене:

– Навик, скъпа моя. Когато прекарвахме цели нощи заедно, много пъти идваше да спи у дома. Нима не знаеш, че той имаше своя стая тук? Сега ти спиш там.

Те се гледаха продължително.

– Какво става? – обади се Джордж. – Кой спи в моята стая?

– Не се притеснявай, старче. Жена ми има само някои дреболии там. Няма да я затрудни преместването за тази вечер. Нали съкровище?

Сърцето ѝ се преобърна. Дали не беше довел Джордж тук само за да я накара да се премести при него тази вечер? Единственото място, където би могла да се премести, бе неговата стая.

– Не се притеснявайте заради мен, госпожо Малори.

Тя отлично разбра завалените му думи. Той като че не можеше да фокусира и спря поглед на Добсън вместо на нея.

– О, не ме безпокоиш, Джордж – увери го Розалин. – Само минутка.

– Нито минутка – прекъсна я Антъни. – Да знаеш, че е ужасно тежък. Ако го оставя, изобщо няма да се изправи. Просто ни заведи и си вземи каквото ти е нужно.

Тя го направи бързо. Втурна се в стаята и взе някои неща. Антъни постави Джордж в леглото. Това ли беше стаята на Джордж? Значи тези сонети бяха негови? А тя го беше мислила за женкар. Може би Франсиз щеше да бъде по-щастлива, отколкото се предполагаше.

Тя излезе бързо от стаята, за да може Антъни да разсъблече Джордж. В коридора застана срещу вратата на спалнята на Антъни. Значи той е имал това предвид. Къде другаде би могла да спи тя? Вероятно Джереми и Джеймс още не са се прибрали, но със сигурност щяха да го направят. А на горния етаж имаше само четири спални.

Тя колебливо влезе вътре. Очакваше да види Уилис, готов да разсъблече господаря си. През последните две седмици тя не бе срещала често момчето. То идваше само когато Антъни го повикаше. Стаята беше празна. Или Антъни беше планирал всичко, или още не беше повикал прислужника си. Беше все още рано, особено за лондонските стандарти. Явно момчето не беше очаквало Антъни да се прибере толкова скоро.

Розалин въздъхна. Не знаеше какво да мисли. Но нямаше да пропусне тази възможност. Самата тя не би могла да го измисли по-добре. Така няма да се наложи да жертва гордостта си, за да си признава каква глупачка е била. Тя просто щеше да му покаже колко е доволна, че се е наложило да бъде в тази стая.

Започна да сваля вечерното си облекло. Тъкмо беше стигнала до ризата, когато влезе Антъни. Тя се разтрепери под погледа му. А той влезе в гардеробната си. Розалин бързо се вмъкна в леглото. Искаше й се той да каже нещо. Господи, колко много всичко й напомняше първата брачна нощ. Беше точно толкова нервна, колкото и тогава.

Той излезе само по халат. Добре че Розалин се беше сетила да си облече нощница. Не искаше да бъде очевидно колко силно го желае.

Но беше очевидно. Докато той се разхождаше да загаси лампите, очите й блестяха от желание. Възхитено гледаше прекрасното му тяло. В последно време му се беше наслаждавала твърде много. Разбра, че това не е достатъчно, никога няма да е достатъчно за нея.

Беше тъмно. Само един сребрист лунен лъч се процеждаше през прозореца. Преди очите й да привикнат с тъмнината, тя го усещаше с изострените си сетива. Леглото хлътна под тежестта му и тя затаи дъх в очакване. Винаги, когато той беше наблизо, тя изпитваше едно особено чувство. Само след миг той ще се наведе над нея. Устните му ще открият нейните, тръпнещи и желаещи.

– Лека нощ, скъпа.

Тя отвори очи. По дяволите, значи той не беше планирал идването й в стаята. Спазваше стриктно правилата и не искаше да я докосва, след като вече е заченала. Не е честно! Как може, та тя лежи до него и го желае повече от всякога.

– Антъни...

– Да?

Острият му тон уби смелостта ѝ.

– Нищо – промърмори тя.

Розалин остана да лежи неподвижно. Броеше ударите на сърцето си. Искаше ѝ се да е изпила повече от две чаши шампанско. Но тогава беше мислила за утрешното гадене, е което ще трябва да се пребори и да отиде на сватбата. Знаеше, че ще бъде невъзможно да заспи. Едва предната вечер се беше почувствала освободена, бе поставила глава на гърдите му и бе броила ударите на сърцето му. Колко много неща могат да се променят само за един ден. За всичко беше виновна проклетата ѝ спогодба.

Това просто не може да продължава повече. Тя ще трябва да...

Чу стона му. Изведнъж ръцете му се протегнаха, придърпаха я и я прегърнаха. Целувката му беше дива, луда, неистова, изпълнена с такъв плам, който влуди и двамата. Розалин не се поколеба, просто го прие възхитена и успокоена. Изцяло се отдаде на изживяването. О, нейната гордост не е по важна от това. Тя го обича. Трябва да му го каже. Но не точно в този момент. По-късно, когато ще може отново да разсъждава трезво.

Глава четиридесет и трета

Като че всичко се беше обърнало против Розалин и ѝ пречеше да остане насаме с Антъни. Самата тя не знаеше как да го направи. Предната вечер заспа блажено, след като се любиха, а на сутринта той я събуди само за да ѝ каже, че Джордж си е заминал, така че тя може да се премести. Просто така, сякаш предната нощ изобщо не е съществувала. Тя все пак мислеше да го спре, но точно в този миг стомахът ѝ изригна и тя беше принудена бързо да се втурне в стаята си.

Почти цял следобед бяха заети със сватбата и последвалия официален обяд. Антъни не се прибра с нея у дома. Направо отиде да прекара последната вечер с брат си. Розалин прекара една мъчителна нощ да мисли какво ли правят двамата. Чу ги да се прибират едва когато се беше разсъмнало.

Тази сутрин трябваше бързо да стане от леглото, за да отиде на пристанището. Цялото семейство присъстваше на отплаването на „Мейдън Ан“. Тя седеше отстрани на Джереми и търпеливо чакаше братята да прегръщат Джеймс и да му пожелават щастливо плаване. Самата тя го целуна бързо за довиждане. И понеже Антъни обърна внимание на това, Джеймс не устоя да го изкоментира.

– Джереми, предполагам че баща ти ужасно ще ти липсва.

Момчето ѝ се ухили.

– По дяволите, та той няма да отсъства толкова дълго. А и мисля, че няма да имам време да почувствам липсата му. Той се е зарекъл вече да се придържа стриктно към закона. А и аз ще бъда заровен в учебници и ще стоя далеч от всички неприятности. Ще се съобразявам с чичо Тони и с теб и ще накарам всички да се гордеете с мен.

– Сигурна съм, че ще бъде така – тя се опита да се усмихне. Польхът от пристанището обсеби обонянието ѝ, тя усети че стомахът ѝ се свива и трябваше да се върне в каретата. – Мисля, че е време да отидеш и се сбогуваш с баща си, момчето ми.

Джеймс и Конрад притиснаха момчето здраво в обятията си. Той трябваше да изслуша за пореден път дълга лекция на тема какво трябва и какво не трябва да прави. Приливът го спаси. Морето не може да чака и двамата мъже бяха принудени да се качват на борда на кораба. Джеймс беше склонен да обвини Антъни за махмурлука си, както и за това, че едва не забрави нещо. Извика Джереми в последния момент и

му подаде една бележка.

– Постарай се Розалин да я получи без знанието на Тони.

Джереми мушна бележката в джоба си.

– Нали не е любовно писмо?

– Любовно писмо! – изсумтя Джеймс – Изчезвай веднага, момче и се погрижи...

– Знам, знам – разся се Джереми.

Той скочи преди Джеймс да го смърми за нахалството му. Конрад се намеси усмихнат:

– За какво става въпрос?

Джеймс сви рамене. Разбра, че помощникът го е видял да предава бележката.

– Реших да им помогна. Така както я кара Тони, може да се мъчи цял живот.

– Мислех, че няма да се намесваш.

– Е, той ми е брат, нали така? Всъщност не зная защо трябва да се тревожа, особено след номера, който ми сви снощи.

Въпреки болките в главата, Кони успя да се изсмее.

– Днес ще се чувствам зле. Проклет махмурлук.

– Обикновено се справяш, нали?

– Разбира се. Не можех да оставя снощи момчето само да се търкала под масата. Но ти трябваше да ни изпратиш, Кони. Докладвай ми за всичко в каютата.

Един час по-късно Конрад наля чаша ръжен тоник от зареденото барче в капитанската каюта и отиде при Джеймс.

– Не се безпокоиш за момчето, нали?

– За този негодник! – Джеймс леко премигна, усетил болки в главата. Отново отпи от чашата. – Тони ще се погрижи да не се забърква в по-сериозни неприятности. Ако има някой, който да се безпокои, това си ти. Трябва да имаш собствен син, Кони.

– Може и да имам. Но не съм сигурен къде да го търся. Може би ме чака на някое пристанище. А и ти самият сигурно имаш още някой син, когото не познаваш.

– О, един е напълно достатъчен – отвърна е престорен ужас. Кони се разся.

– Какво имаш да докладваш? Колко души от стария екипаж са налице?

– Осемнадесет. Не беше трудно да намерим хората, може би с изключение на боцмана.

– Значи сме с един човек по-малко? Това ще е доста тежко за теб, Кони.

– Ако вчера не бях намерил човек. Или по-скоро ако той не беше проявил желание... Искаше да ги запишем като пътници, него и брат му. Когато му казах, че „Мейдън Ан“ не превозва пътници, той ми предложи да работи. Никога не съм виждал по-настойтелен шотландец.

– Още един шотландец? Като че не ми бяха достатъчно напоследък. Радвам се, че ти не си спомняш за собствените ти шотландски праотци. Преследването на братовчедата на госпожа Розалин, малката лисичка, на която налетях случайно...

– Мислех, че си забравил за това?

Джеймс направи гримаса вместо отговор.

– Откъде знаеш, че този шотландец е добър моряк?

– Каза ми, че и преди е изпълнявал такава длъжност. Твърди, че и друг път е бил домакин на кораб, дърводелец и боцман.

– Ако наистина е така, много добре. Има ли още нещо?

– Джони се ожени.

– Джони? Юнгата ми Джони? Боже господи, та той е едва на петнадесет години. Какво по дяволите си мисли, че прави?

Кони сви рамене:

– Каза че е влюбен и не може да остави малката си женичка.

– Малката си женичка! – презрително каза Джеймс. – Този надут глупак има нужда от майка, не от жена.

Главата му отново пулсираше. Той изпи останалия тоник.

– Намерих ти друг юнга. Братът на Макдонал.

Изведнъж тоникът заседна в гърлото на Джеймс.

– Кой? – закашля той.

– По дяволите, Джеймс, какво има?

– Макдонал ли каза? Да не би първото му име да е Ян?

– Да. – В този момент Кони ококори очи. – Да не би да е същият шотландец от кръчмата?

– Разгледа ли брат му?

– Не много добре. Той е дребничък, тих и се крие зад гърба на брат си. Нямах голям избор. Джони ме уведоми, че остава в Англия едва два дни преда да заминем. Не искаш да кажеш, че...

– Напротив! – изведнъж Джеймс избухна в смях. – Господи, Кони, това е безценно. Аз се върнах да търся онази малка девойка, но както

знаеш тя и шотландецът ѝ се бяха изпарили. А сега ми падна точно в ръцете.

– Е, виждам че ще бъде приятно пътуване – изсумтя Кони.

– Бъди сигурен в това – ухили се Джеймс. – Но няма да я разкриваме засега. Първо искам да си поиграя с нея.

– Може и да грешиш.

– Съмнявам се. Ще разберем когато започне да изпълнява задълженията си.

Когато Англия остана далеч зад гърда на „Мейдън Ан“, Джеймс отпрати мислите си към новия юнга, към задълженията му и към това какво би могъл да добави към тях. Пътуването наистина можеше да се окаже приятно.

Глава четиридесет и четвърта

– Пак ли излизаш?

Ангъни тъкмо си слагаше ръкавиците.

– О, да.

Розалин пристъпи към него. Малко повече от час, откакто се бяха прибрали у дома. Нужно ѝ бе толкова дълго време да се престраши и отиде при него. Но смелостта ѝ бързо я напусна.

– Бих искала да поговорим.

– Добре.

Той посочи приемната.

– Не, не искам в салона. Да се качим горе.

Той сбърчи вежди. Тя се изчерви и бързо добави:

– В моята стая. – Джереми беше някъде из къщата, а тя не желаше някой да прекъсне този разговор. – Там ще бъдем насаме... Трябва да бъдем само двамата за това, което искам да ти кажа.

– Тогава води, скъпа моя.

Тонът му беше безразличен. Господи, той нямаше изобщо да я улесни. И какво ще стане, ако него не го е грижа? Ако тя се окаже просто една глупачка?

Розалин забърза нагоре по стълбите. Ангъни бавно я следваше. Влачеше си краката. Опасяваше се, че това, което тя ще му каже, няма да му хареса. Беше твърде скоро, за да чуе желаните думи. Той беше изчислил, че ще ѝ трябват няколко седмици, за да признае, че не ѝ харесва да спи сама. И тогава сигурно ще тропне с крак и ще заяви, че според първоначалното споразумение трябва да изпълнява задълженията си на съпруга всеки ден.

Той влезе в стаята ѝ. Розалин вече беше седнала на шезлонга. Понеже това място беше заето, а не можеше да става и дума да седи на леглото, той седна на един стол недалеч от нея. Намираше се точно пред тоалетката ѝ и започна да си играе с шишетата парфюми в очакване тя да започне. Докосна лист хартия и когато го отвори, с изумление разпозна почерка на Джеймс.

– Ангъни, не можеш ли поне да ме погледнеш.

Той го направи е присвити очи, а тя сведе поглед.

– Не зная как да го кажа по друг начин... освен... аз сгреших.

– Сгреших?

– Като поставих ограничения на брака ни. Аз... аз искам да започнем отново.

При тези думи тя го погледна. Последното нещо, което очакваше, бе да го види ядосан. Но нямаше никаква грешка. Той наистина беше ядосан.

– Това има ли нещо общо с внезапната промяна на чувствата ти?

Хартията провисна в пръстите му.

– Какво е това? – вяло каза тя.

– Не си играй с мен, Розалин. Знаеш много добре какво е – остро каза той.

Тя отвърна с почти същия тон, за миг беше забравила намеренията си за примирение.

– Не, не знам. Откъде го взе?

– Беше тук, отгоре на тоалетката ти.

– Не е възможно. Преоблякох се когато се върнах от пристанището и това, каквото и да е то, не беше на това място.

– Няма начин да го докажеш, нали?

Сега той беше разгневен от намесата на Джеймс, но най-вече на нея. Как се осмеляваше тя да го разиграва толкова дълго и след това да си признае, че е сгрешила само заради една такава бележчица. Той не търсеше проклетото ѝ съжаление. Искаше тя да го желае истински. Само при това условие той би я уверил, че е обвинен незаслужено.

Отиде до вратата, отвори я и се огледа за Джереми. Не можеше Джеймс да ѝ е подал бележката. Той го беше наблюдавал през цялото време. Оставаше Джереми. Сигурно баща му я беше подал да ѝ я предаде. Каквото и да беше, той нямаше да ѝ позволи да го излъже.

Когато момчето подаде глава от стаята си и огледа коридора, Антъни го повика.

– Баща ти даде ли ти нещо, което да предадеш на жена ми?

Джереми изстена.

– По дяволите, Тони, мислех че си излязъл. Току-що я оставих. Не предполагам, че ще я видиш.

Антъни смачка хартията.

– Добре, момче. Нищо лошо не е станало.

Той затвори вратата отново и се намръщи на глупавото си подозрение. Тя не е видяла бележката. Това означава... по дяволите! Сега вече той беше предизвикал у нея точно обратните чувства.

Намери я изправена, с протегната ръка и блестящи от възмущение очи.

– Ако обичаш, дай ми таз бележка.

– Не, няма да го направя – каза той, но разбра по шотландския ѝ акцент, че е много ядосана. – Съжалявам за погрешното си заключение. Бележката не е важна. Това, което е...

– Аз ще определя кое е важно и кое не. След като тази хартия е била на моята, а не на твоята маса, значи е била за мен.

– Тогава я вземи.

Той протегна ръка със стиснат юмрук. Тя приближи и взе топчето хартия. Той не ѝ даде възможност да го прочете. Хвана ръката ѝ и я привлече към себе си.

– Можеш да я прочетеш по-късно – меко каза той. – Първо ми обясни какво имаше предвид, когато каза, че не си права.

Тя напълно забрави смачканата в юмрука си хартия.

– Казах ти... за условията, които поставях. Не трябваше да го правя... не трябваше да ограничавам с нищо барака ни.

– Вярно. Това ли е всичко?

Той се усмихваше с онази усмивка, която караше краката ѝ да се подкосяват.

– Не трябваше да идвам при теб само заради детето. Страхувах се, че ще свикна да те имам и тогава нищо друго няма да има значение.

– Така ли стана? – устните му леко докоснаха бузата ѝ и ъгълчето на устните ѝ.

– Какво?

– Свикна ли да бъдеш с мен?

Той не я остави да отговори. Устните му покриваха нейните – топли, желаещи, търсеши, спиращи дъха ѝ. Тя трябваше сама да се отскубне от него.

– О, Тони, ако продължаваш да ме целуваш, никога няма да мога да ти го кажа.

Той се засмя. Все още я притискаше към себе си.

– Не беше необходимо да казваш всичко това, скъпа. Проблемът е в това, че ти просто слушаше единствено себе си. Искаше да ме накажеш. Но нямаше никаква причина. Поне не беше тази. Мислеше, че ще спазвам всички ограничения, които измисли. Отново стреси – той я целуна нежно и продължи: – Никак не искам да те разочаровам, скъпа. Но спазването на ограниченията ти щеше да продължи толкова дълго, колкото ти позволя. Аз бих допуснал само още няколко седмици, през които да се осъзнаеш.

– Или?

– Или аз щях да се преместя при теб.

– Сега ще го направиш ли? Без мое разрешение?

– Ами човек никога не знае – ухили се той. – А сега, какво още искаше да ми кажеш?

Тя се опита да свие безразлично рамене, но нищо не излезе от това. Тялото му притискаше нейното и мислите ѝ бяха заети с топлите му очи и нежните устни.

– Обичам те – простичко каза тя. И след това извика, понеже той я стисна толкова силно, че не можеше да диша.

– О, господи, Розалин, страхувах се, че никога няма да чуя това. Наистина ли? Въпреки че през повечето време се държах като истинско магаре?

– Да – засмя се тя.

– Тогава прочети бележката на Джеймс.

Това беше последното нещо, което тя очакваше да чуе в този момент. Погледна го унило. Той я постави на земята и отвори бележката. Съобщението беше кратко, адресирано до нея:

Понеже Тони е твърде дебелоглав за да ти каже, трябва аз да свърша тази работа. Малката хубавица от кръчмата не е била с Тони, както си мислиш. Тя беше с мен. Вярно е, че тя първо избра Тони, но понеже той предпочете да остане изцяло твой, тя се съгласи да дойде с мен. Ти сгреси. Не беше права. Мисля, че той наистина те обича.

Тя го погледна с насълзени очи, а той я привлече нежно в обятията си.

– Ще можеш ли някога да ми простиш, Антъни?

– Ти ми прости, нали?

– Да, но ти не беше виновен.

– Замълчи, скъпа. Сега това няма значение, нали. Ти все още си жената, която желая. Искам те от мига, в който те видях за пръв път, надвесена над прозореца на балната зала в Грандал, обърнала малкия си очарователен задник към мен.

– Антъни!

Той я притисна още по-силно в обятията си, за да не го плесне. Разнесе се дълбокият му смях.

– Вярно е, скъпа. Наистина бях изцяло пленен от теб.

– Но тогава ти беше развратник?

– Аз все още съм. Не можеш да искаш от мен да стана въздържател. Нали не искаш да се любим само на тъмно и облечени, така че да не можем да чувстваме добира на голите си тела. – Тя го щипна. – Не те дразня, скъпа. Вероятно Уортън би те любил точно така. Е, разбира се той би умрял за това. Е, стига си ме щипала.

– Тогава бъди сериозен.

– Никога не съм бил толкова сериозен, моето момиче.

Пръстите му се вплетоха в косата ѝ. Разпръснаха фибри на всички страни. Не сваляше поглед от нея.

– Ти стана моя още първата нощ, когато се втурна към мен на лунната светлина. Отне ми дъха. Знаеш ли колко много исках да те любя още тогава, точно там, в градината на Грандал. Какво чувстваше, мила?

– Ами аз... аз съжалявах, че не мога да те имам.

– Наистина ли? – попита той меко. – Палците му милваха бузите ѝ, а устните му докосваха нейните. – А сега желаш ли ме?

– Винаги съм те желала, Антъни – каза тя и обви с ръце врата му. – Не исках да стане така. Страхувах се, че никога няма да мога да ти вярвам.

– А сега вярваш ли ми?

– Трябва да ти вярвам. Обичам те... дори ти да не...

Той постави пръст на устните ѝ.

– О, мое красиво, глупаво момиче. Не прочете ли бележката на брат ми? Целият ми род знае, че те обичам до полуца, без да съм им го казал. Как само ти не разбра?

– Истина ли е? – ахна тя.

– А иначе щях ли да се оженя за теб?

– Но защо не ми каза?

– Ти не искаше да се омъжиш за мен, мила. Трябваше да те принудя. А дори когато го направи, правеше всичко възможно, за да ме държиш на разстояние. Би ли ми повярвала, ако ти го бях казал тогава? О, Розалин, защо иначе бих се оженил за теб?

– Но... – тя не можа да продължи. Целуна го. И отново го целуна. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от радост. – О, Антъни, толкова се радвам, че го направи. Никога повече няма да бъда толкова глупава...

Между целувките той ѝ каза:

– Можеш да бъдеш глупачка... винаги... когато пожелаеш... само недей да преставаш да ме обичаш.

– Не бих могла. Дори и да искам. А ти?

– Никога, скъпа. Можеш да бъдеш сигурна в това.

Глава четиридесет и пета

– Както виждам, трябва да те поздравя – каза Никълъс и се присъедини към Антъни за по цигара.

Целият род с изключение на Джеймс се беше събрал на неделна вечеря у Едуард.

– Не мислиш ли, че си старичък да имаш деца, Малори – продължи Никълъс.

– Кога ще посетиш Нейтънхол, Монтиед – прекъсна го сухо Антъни.

Никълъс се засмя без да обръща внимание на закачката.

– Рийгън не говори за нищо друго откакто Розалин й съобщи новината. Самата тя иска още едно.

– Ще ти бъде трудно да го направиш, моето момче. Както ми каза Джеймс, ти спиш в кучешката колибка напоследък.

– О, никога не оставам дълго време там, старче – отвърна Никълъс през смях. – Племенницата ти сигурно притежава безсърдечния характер на Малори, но всъщност не е безсърдечна. Освен това тя не обича да спи сама.

Антъни се смути. Той все още не можеше да приеме, че неговата малка Реджи вече е жена и на всичкото отгоре има един похотлив съпруг. Май трябваше да цапне Монтиед за такава забележка. Разбира се, ако го направеше, целият род щеше да е против него. Начело с Реджи.

– Скоро ще започна да те харесвам, Монтиед. Но не се радвай толкова.

Смехът на Никълъс се разнесе зад гърба му. Рийгън приближи до него в салона.

– Тони, виждал ли си Никълъс?

– Бих искал да не съм го срещал. Но той е в градината.

– Пак ли сте си разменили реплики – намръщи се тя.

– Как да ти кажа – той сви рамене и добави: – Както виждаш, аз го оставих. Тия дни като че ли той си търси белята.

– Отлично. Ще се помирите ли изобщо някога вие двамата?

– Твърде много си приличаме, скъпа. Ти добре знаеш това. Но направи ми услуга, повикай го обратно в къщи. Искам да се поразходя насаме със съпругата си.

Когато Рийгън тръгна, Антъни се ухили. Надяваше се Монтиед

отново да прекара нощта в кучешката колибка, без горкичкият да знае къде е сгрешил. Самата мисъл го развесели. Съвсем скоро Реджи ще разбере, че той и Никълъс изпитват задоволство от устните си схватки. Може би тогава щеше да се наложи скъпо да си плати. Но засега се чувстваше победител в този рунд.

Намери Розалин с Едуард. Приближавайки към нея, долови последните ѝ думи:

– Не искам да удвоявам парите си. По дяволите, какво ще правя с толкова много пари!

– Трябва да те предупредя, скъпа, че Еди ще те преследва. Той не може да търпи пари да стоят неизползвани.

Едуард се опита да се защити:

– Тони, абсурдно е. Няма човек, който да притежава толкова излишни пари. Трябва да мислите за децата си и...

– Сигурен съм, че Розалин ще те остави да управляваш имуществото ѝ. Ако изобщо може някога да пресметне колко точно притежава.

– Не е честно – протестира тя. – Знам точно какво притеждавам. Но нали не очаквате от мен да помня всичко. – Двамата мъже се разсмяха. – Много добре, Едуард, ще ти изпратя моя адвокат. Със сигурност това е нещо, което ме интересува.

– Боже господи, виждаш ли какво направи, Еди! – оплака се Антъни с престорен ужас – Не искам в главата ѝ да се въртят само цифри.

– Не. Ти искаш да е изцяло погълната от теб – изсумтя той.

– Вярно е – призна Антъни без дори да се смути. – Ела, скъпа. Да видим дали няма още нещо, което би те заинтригувало.

Антъни излезе с нея от къщата и я поведе под лунната светлина, която осветяваше пътя им. Спря се до розите. Застана зад нея. Ръцете му я обгръщаха. Опря брадичка на рамото ѝ.

– Наистина ли искаш да се заемеш с империята, която дядо ти е завещал?

– Не, но се радвам, че поне ме попита – отвърна тя и също го обгърна с ръце.

– Можеш да вършиш всичко, което те прави щастлива, Розалин. Твоето щастие е и мое.

Тя се обърна в обятията му и склони глава на рамото му. Обичаше го толкова силно, че не можеше да се сдържа. С показалец чертаеше кръгчета върху сакото му от меко синьо кадифе.

– Има нещо – каза тя тихичко.

– Всичко, което пожелаеш, скъпа.

Последва дълга пауза. Трябваше ѝ малко време, за да попита срамежливо:

– Мислиш ли, че отново бихме могли да опитаме на стола? Възторженият смях на Антъни огласи градината и се разнесе надалеч.

КРАЙ

© 1988 Джоана Линдзи
© 1996 Екатерина Генова, превод от английски

Johanna Lindsey
Tender Rebel, 1988

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: maskara, 2009
Редакция: Xesiona, 2009

Издание: ИК „Ирис“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10530>]